אַנטאָן טשעכאָוו

אָנקעל וואניא, וואסער-פויגעל,
קארשען-גארטען.

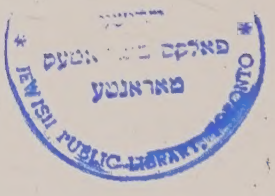
JEWISH PUBLIC LIBRARY TORONTO

Digitized by the Internet Archive
in 2026

https://archive.org/details/unkown0000vari_i3u3

אנטאן טשעכאוו

געזאמעלטע דראמען

דער אנקעל וואניא.

דער וואסער־פויגעל
(Чайка).

דער קאַרשען־גאַרטען.

יודיש פון מ. וואַרשא און ק. טעפער.

פערלאַג: מייזעל עט קא.
422 גרענד סטריט. ניו יארק.
1911.

פּרייז 50 סענט נעט, אויסערהאַלב ניו יאָרק 65 סענט

COPYRIGHT 1910
MAISEL & COMPANY
NEW YORK

דער אָנקעל וואַניאַ.

פערזאנען:

סערעבריאקאוו, אלעקסאנדער וולאדימיראוויטש, א פראפעסאר אין דעמיסיע.

העלענא אנדרעיעוונא, זיין פרוי, 27 יאהר אלט.

סאפיא אלעקסאנדראוונא (סאניא), זיין טאכטער פון דער ערשטער פרוי.

וואיניצקאיא, מאריא וואסיליעוונא, אן אלמנה פון א געהיים־ראטה, די מוטער פון דעם פראפעסאר'ס ערשטער פרוי.

וואיניצקי, איוואן פיעטראוויטש, איהר זוהן.

אסטראוו, מיכאאיל לוואוויטש, א דאקטאר.

טיעלעגין, איליא אילימש, א פערמימטער גוטס־בעזיצער.

מארינא, אן אלטע ניאניע.

אן ארבייטער.

די האנדלונג קומט פאר אין סערעבריאקאוו'ס פאלוואלק.

ערשטער אקט.

א גארטען. ס'זעהט זיך א טייל הויז און א טעראַסע. אין אן אלטע אונטער אן אלטען טאָפּאָל — א טיש, סערווירט צום טהעע. בענק, שטולען; אויף איינער פון די בענק ליעגט א גיטאַרע. ניט וויט פונ'ם טיש — הוידעלקעס. — דרויי אזויגער בויטאָג. כמאַרנע.

מאַרינא, א צוקראַכענע, ניט־רויהרעוודיגע אלטיטשקע, זיצט נעבען סאַמאָוואַר און שטריקט א זאק; אַסטראָוו גענט ארום דערנעבען.

מ א ר י נ א (גיסט אָן א גלאָז טהעע): טרינק, טייערער.

א ס ט ר א ו ו (נעהמט ניט־וויל־ענדיג די גלאָז): ס'וויל זיך עפעס ניט.

מ א ר י נ א: וועסט אפשר טרינקען א קאָפּעלע בראַנפען?

א ס ט ר א ו ו: ניין. ניט יעדען טאָג טרינק איך בראַנפען. דערצו איז דאָ נאָך דושנע. (פּאוזע.) ווי לאַנג איז שוין, ניאניע, זינט מיר קענען זיך?

מ א ר י נ א (טראַכטענדיג): ווי לאַנג? לאָמיר זיך אקאָרסט דערמאָנען... דו ביזט געקומען אהער, אין די מקומות... וועז — וויערא פּיעטראָוונא, סאָניעטשקע'ס מוטער, האָט נאָך געלעבט. פאר איהר לעבען האָסטו ביי אונז צווויי ווינטערס פערבראכט... נו, היסט עס, א יאָהר עלף איז אוועק. (טראַכט א ווייל) און אפשר מעהר...

א ס ט ר א ו ו: כ'האָב זיך שטארק געביטען זינט יענער צייט?

מ א ר י נ א: שטארק. דאמאָלסט ביזטו געווען א יונגער, א שעהנער, און איצט ביזטו אלט געווארען. און די שעהנקייט איז שוין ניט דאס וואס געווען. כ'מעג זאגען — בראַנפען טרינקסטו אויך.

א ס ט ר א ו : יא... אין צעהן יאהר בין איך גאָר אן אנ־
דער מענש געווארען. און וואס איז די אורזאך? איבערגעארבייט
זיך, ניאניע. פון פריהמארגען ביז שפעט אין דער נאכט אלץ אויף
די פיס; וויים פון קיין רוה ניט, און ביידערנאכט לויגסטו אונ־
טער'ן קאָלדרע אין איין שרעק, מען זאל דיך צו א קראנקען ניט
שלעפען. פאר דער גאנצער צייט, וואס מיר קענען זיך, האָב איך
קיין איין פרייען טאָג ניט געהאט. ווי אזוי זאל מען ניט אלט
ווערען? און דאס לעבען אליין איז אויך לאנגווייליג, נארוש,
שמוציג... ס'פערשלעפט דיך אזא לעבען. ארום און ארום רק
מאָדנע ברואים, כסדר — מאָדנע ברואים; לעבסטו אָב מיט זיי
א צוויי־דריי יאהר, ווערסטו אליין גאר ניט בעמערקענדיג, אויך א
מאָדנע בריאה. מען קען זיך ניט העלפען. (פערדרעהט זיינע לאַנגע
וואָנסען) זעהסט, גרויסע וואָנסען אויסגעוואקסען... נארישע וואָנ־
סען... איך בין געווארען א מאָדנע בריאה, ניאניע... פערנארישט
בין איך נאָך ניט געווארען, גאָט איז א גוטער, דער מאַרך איז נאָך
אויף אן ארט; די געפיהלען אבער זענען עפעס טעמפ געווארען.
קיין זאָך וויל מיר ניט, קיין זאָך דארף איך ניט, קיינעם האָב
איך ניט ליעב... סיידען דיך נאָר האָב איך ליעב (קושט איהר אין
קאָפ.) וועז איך בין געווען א קינד, האָב איך אויך געהאט אזא
ניאניע.

מ א ר י נ א : וויבסט אפשר עסען?

א ס ט ר א ו : ניין. אויף דער דריטער וואָך פון גרויסען
פאסט בין איך געפאהרען קיין מאליציקאיע אויף דער עפידעמיע...
ס'איז געווען פלעק־טיפוס... אין די הייזלעך וואלגערן זיך מענשען
איינער אויפ'ן אנדערן... א שמוץ, א געשטאנק, א רויך. קעלבלעך
ליגען אויפ'ן פאל מיט די קראנקע אין איינעם... די חזירים אויך
דארטען... ג'עסק'ט זיך מיט זיי א גאנצען טאָג, ניט צוגעזעצט
זיך, אין מויל גארניט געהאט, און וועז איך בין געקומען אהיים,
לאָזט מען וויטער ניט רוהען — מען האָט געבראכט פון דער
באהן א וועבטער; איך לעג איהם אוועק אויפ'ן טיש מאכען אן
אפפעראציע, און ער נעהמט און שטארבט ביי מיר אונטער'ן כלאָר־

פּאָרם. און גראד וועז מען דאַרף ניט, האָבען די געפּיהלען דערוואַכט אין מיר, און דאָס געוויסען האָט מיך אנגעהויבען פּיניגען, גלייך ווי איך וואלט איהם אומישנע געטוויט... האָב איך זיך אנידערגע־זעצט, פּערמאכט די אויגען אָט אזוי — און טראכט מיר: יענע מענשען, וואָס וועלען לעבען אין א הונדערט־צוויי הונדערט יאהר ארום, פּאר וועמען מיר שלאגען איצט דורך א וועג — וועלען זיי אוכ דערמאָנען מיט א גוט וואָרט? א יאָ, זיי וועלען ניט דער־מאָנען, ניאניע!

מ א ר י נ א: מענשען וועלען ניט דערמאָנען, דערפּאר וועט גאָט דערמאָנען.

א ס ט ר א ו ו: א דאנק. גוט האָסטו געוואגט.

ס'גיהט אריין וואָינויצקי.

ו ו א י נ י צ ק י (גיהט ארוים פון חויז; ער האָט זיך אויס־גישלאָפען נאכ'ן אכציסטן אן האָט א מיעדען אויסזיהן; זיצט זיך אויפ'ן בענקעל, פּערריכט זיין פּראַנטישען שניפּס): יא... (פּאוזע) יא...

א ס ט ר א ו ו: אויסגעשלאפען זיך?

ו ו א י נ י צ ק י: יא... גוט (גענעצט.) זינט דאָ וואוינט דער פּראפעסאר מיט זיין פּרוי, איז דאָס לעבען ארוים פון דער קאָלעיע... כ'שלאָף ניט אין דער צייט, צום אכציסטן און מיטא־עם איך כל המיני קאבולעס, טרינק וויין... דאס אליין איז ניט גע־זונד! פּריהער איז קיין פּרייע מינוט ניט געווען, איך און סאָניא האָבען געארבייט גרויסארטיג, און איצט ארבייט סאָניא אליין, און איך שלאָף, עס, טרינק... ס'איז ניט גוט!

מ א ר י נ א (שאָקעלט מיט'ן קאָפּ): אויך מיר פיהרונגען! דער פּראפעסאר שטעהט אויף צוועלף אזייגער, און דער סאמָווער זידט פון אינדערפריה אָן, וואַרט אליין אויף איהם. אָהן זיי פלעגט מען מיטאגען איינס אזייגער, ווי ביי לייטען, און איצט, וועז זיי זענען דאָ, זיעבען אזייגער. ביינאכט לעזט און שרייבט דער פּרא־פעסאר, און פּלוצלונג, ארום צוויי אזייגער ביינאכט — מען

ספריה ניטשית בטורונטו
יידישע
פאלקס ביבליאטעק
מאראנטע

קלינגט... וואס איז אזוינס געשעהן? טהעע! וועק צוליעב איהם מענשען, שטעל דעם סאמאוואר... אויך מיר פיהרונגען!

א ס ט ר א ו: לאנג וועלען זיי דא נאך וואוינען?

ו ו א י נ י צ ק י (פייפט): הונדערט יאהר. דער פראפע־סאר האט בעשלאסען צו בעזעצען זיך דא.

מ א ר י נ א: אט איצט אויך דאס אייגענע. דער סאמא־וואר שטעהט שוין צוויי שעה אויפ'ן טיש, און זיי זענען זיך שפא־צירען געגאנגען.

ו ו א י נ י צ ק י: זיי נעהען, זיי נעהען... זיי ניט אויפגע־רענט.

ס'הערען זיך שטימען; טיף אין גארטען בעווייזען זיך, צוריק־געהענדיג פון שפאציר סערעבריאקאוו, העלענא אנדרעיעווונא, סאניא און טיעלייעגין.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו: פיין, פיין... א וואונדער־שעהנע לאנדשאפט.

ט י ע ל י ע ג י ן: אן אויסגעצייכענטע, אייער עקסעלענץ.

ס א נ י א: מארגען וועלען מיר פאהרען אין די וואלד־ווירטשאפט, פאפא. ווילסט?

ו ו א י נ י צ ק י: מיינע העררן, טהעע טרינקען!

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו: מיינע פריינד, זייט אזוי גוט, שיקט מיר דעם טהעע אין קאבינעט אריין. כ'האב נאך היינט עפעס צו טהאן.

ס א נ י א: און די וואלד־ווירטשאפט וועט דיר זיכער נע־פעלען...

העלענא אנדרעיעווונא, סערעבריאקאוו און סאניא געהען אווק אין הויז; טיעלייגין געהט צום טיש און זעצט זיך נעבען מארינא'ן.

ו ו א י נ י צ ק י: ס'איז היים, דושנע, און אונזער גרויסער געלעהרטער איז אין א פאלטא, אין קאלאשען, מיט א שירם און טראגט האנדשוה.

א ס ט ר א ו: ער היט זיך אב, היסט עס.

וואיניצקי: און ווי שעהן זי איז! ווי שעהן! כ'האב מיין נאנצען לעבען ניט געזעהן קיין שעהנערע פרוי.

טיעלעיגין: פאהר איך מיר אויפ'ן פעלד, מארינא טימאפעיעוונא, צי שפאציר איך מיר אין שאטענדיגען גארטען, צי קוק איך אויף דעם טיש, — האב איך אהן א שעור פערגענין־גען. א וועטער — מחיה, פויגלעך זינגען, מיר לעבען אלע אין רוה און אין פריערען, — וואס פעהלט אונז נאך? (נעהמט די גלאז) מיין שענסטען דאנק אייך!

וואיניצקי (פער'חלום'ט): די אויגען... א זעלטענע פרוי!

אסטראוו: דערצעהל עפעס, איוואן פיעטראוויטש.

וואיניצקי (פויל): וואס זאל איך דיר דערצעהלען?

אסטראוו: פאראן עפעס נייעס, אפשר?

וואיניצקי: גארניט. אלץ ווי אמאל. כ'בין דער זעלבער ווי כ'בין געווען. אפשר נאך ערגער געווארען, דען כ'בין נעווארען א פוילער, טהו גארניט, נאר איך האלט אין איין בורטשען, ווי אן אלטער עובר־בטל. מיין אלטע פלאפלערקע, די מאמע, פלוי־דערט נאך אלץ איבער דער פרויען־עמאנציפאציע. מיט איין אויג קוקט זי שוין אין קבר אריין, און מיט'ן אנדערן זוכט זי אין איהרע קלונע ביכלעך דעם מארנענשטערן פון א נייעם לעבען.

אסטראוו: און דער פראפעסאר?

וואיניצקי: און דער פראפעסאר זיצט אלץ ווי אמאל פון אינדערפריה ביז שפעט אין דער נאכט אין זיין קאבינעט און שרייבט. „אנגעשטרענגט דעם קאפ, דער שטערן גערונצעלט, שרייי־בען מיר אלץ אדען, אדען, און עס פאלט קיינעם ניט איין, אונז צו לויבען פאר די אדען". ארים פאפיר! בעסער וואלט ער זיין אויטאביאגראפיע אנגעשריעבען. ס'ארא אויסגעצייכענט סוזשעט! א פראפעסאר אין דעמיסיע, פערשטעהסטו מיך, אן אויסגעטרי־קענטער סוכאר, א געלעהרטער הערינג... גיכט, רעוומאטיזם, קאפ־וועהטאג, פון אייפערזוכט און קנאה איז די לעבער אנגעשוואלען... לעבען לעבט זיך אזא הערינג אינ'ם גוט פון זיין ערשטער פרוי;

האָט קיין אנדער ברירה ניט, ווייל אין שטאָדט צו לעבען איז ניט פאר זיין קעשענע. שטענדיג קלאָגט ער זיך אויף זיינע אומגליקען, כאטש, אין דער אמת'ן, איז ער אונגעוועהנליך גליקליך. (נערוויזע) טהו נאָר א טראכט, ס'ארא גליק! א זוהן פון א פראָסטען קירכען־דיענער, א סעמינאריסט, האָט ער זיך דערשלאגען דיפלאָמען און א קאפעדרע, געוואָרען אן עקסעלענץ, א סענאטאָר'ס אן איידעם און אז. וו. און אז. וו. איבריגענס, ניט דאס בין איך אויסען. דו בענעהם אבער נור דאָס. גאנצע פינף און צוואנציג יאהר האלט א מענש פארלעזונגען און שרייבט איבער קונסט, און הויבט ניט אָן צו וויסען, וואס קונסט איז. פינף און צוואנציג יאהר קייעט ער אי־בער פרעמדע געדאנקען וועגען רעאליזם, נאטוראליזם און כל המיני אנדערע נארישקייטען; פינף און צוואנציג יאהר האלט ער פארלעזונגען און שרייבט וועגען זאכען, וואס קלוגע וויסען שוין פון לאנג, און פאר נארָאנים איז עס ניט אינטערעסאנט, — פינף און צוואנציג יאהר, הייסט עס, שטויסט ער וואסער. און צו דער־זעלבער צייט וואס פאר א גדלות! ס'ארא פרעטענזיעס! ער האָט בעקומען דעמיסיע, און קיין איין לעבעדיגער מענש וויים פון איהם ניט, ער איז לחלוטין אונבעקאנט; הייסט עס, פינף און צוואנציג יאהר האָט ער פערנומען א פרעמדען אָרט. און טהו נאר א קוק: ער גענהט ארום ווי א האלבער גאָט.

א ס ט ר א ו ו: נו, דו, ווי עס וווייזט אויס, ביזט איהם מקנא.

ו ו א י נ י צ ק י: יא, מקנא! און וואָס פאר אן ערפאָלג ער האָט דאָס ביי פרויען! קיין איין דאָן זשואן האָט ניט געוואוסט פון אזא גרויסען ערפאָלג! זיין ערשטע פרוי, מיין שוועסטער, א ליעבע, צארטע בעשעפענים, ריין ווי אָט דער בלויער היממל דא, אן איידעלע, א גרויסמוטהיגע וואָס האָט געהאט מעהר פערהרער אייבער ער שילער — האָט איהם ליעב געהאט, אזוי ווי נאָר רייגע מלאכים קענען ליעב האָבען פונקט אזעלכע רייגע און שעהנע, ווי זיי אליין זיינען. מיין מוטער, זיין שוויגער, פערגעטערט איהם ביז'ן היינטיגען טאָג, און אויף איצט יאָגט ער אויף איהר אָן א

הייליגען שרעק. זיין צווייטע פרוי, א שיינע, א קלוגע — איהר דאָט זי נאָר וואָס געזאָגן — האָט התונה געהאט מיט איהם, וועו ער איז שוין אלט געווען, האָט איהם אבגענעבען איהר יונגעד, שענהייט, פרייהייט, איהר גלאנץ. פאר וואָס? פאר וועו?

א ס ט א ר א ו ו : זי איז טרוי דעם פראָפעסאָר?

ו ו א י נ י צ ק י : צום בעדויערן, יא.

א ס ט ר א ו ו : פארוואָס עפעס צום בעדויערן?

ו ו א י נ י צ ק י : ווייל די טרייהייט איז פאלש פין אנהויב ביז צום סוף. אין דער טרייהייט איז פארדאן א סך ריטאָריק, אָבער ניט קיין לאָגיק. אונטרוי זיין אן אלטען מאן, וועמען מען קען ניט ליידען, — איז אונכאראליש; אין זוכען צו דערשטיקען אין זיך די עלענדע יוגענד און דאָם לעבעדיג געפיהל, — דאָם הייסט ניט אונכאראליש!

ט י ע ל י ע ג י ן (מיט א ווייטענדיגער שטימע): וואניא, כ׳האָב ניט לייב וועו דו רעדסט אזוי. נו זשהסט... ווער עם איז אונטרוי א ווייב אדער א מאן, דער, הייסט עם, איז אן אונטרייער מענש, דער קען אויך דעם פאטער־לאנד אונטרוי זיין!

ו ו א י נ י צ ק י (פערדראסונג): פערמאך דעם פאָנטאן, וואפלע!

ט י ע ל י ע ג י ן: הער מיך אוים, וואניא. מיין ווייב איז אנטלאָפען פון מיר מיט א גליעבטען אויף דעם אנדערן טאָג נאך אינזער התונה צוליעב מיין ניט־אנציהענדען אויסזע־ען. איך האָב אָבער נאָך דעם מיין פליבט ניט איבערגעטרעטען. איך האָב איהר ביז איצט ליעב און בין איהר טרוי, העלפ איהר מיט וואָס איך קען, און כ׳האָב מיין גאנצען פערמעגען אבגענעבען אויף דער ערציהונג פון די קיידלעך, וואָס זי האָט געהאט מיט איהר־ געליעבטען. דאָם גליק האָב איך פערלאָרען, אָבער דער שטאָלץ איז מיר געבליבען. און זי? די יונגע איז שוין אוועק, די שענקייט איז אונטער דער ווירקונג פון די נאטור־געזעצען פערוויאנעט געוואָרען, דער געליעב־טער איז געשטאָרבען... וואָס איז איהר איצט געבליבען?

ס׳גהען אריין סאניא און העלענא אנדרעיעוונא; א ווייל

שפּעטער קומט אַריין מאַריאַ וואַסיליעווניאַ מיט אַ בוך; זי זעצט זיך אין לעזט; מען דערלאַנגט איהר טהעע און זי טרינקט, ניט קוקענדיג.

ס א נ י א (אויפענדיג, צו דער ניאַניע): דאָרט זענען פּויערן געקומען, לייענען ניאניע. געה רייד מיט זיי, אין טהעע וועל איך שוין אליין... (גיפט אַן טהעע).

די ניאַניע גיהט אוועק. העלענאַ אַנדרעיעווניאַ נעהמט איהר גלאַז און טרינקט, זיצענדיג אין הוידעלקע.

א ס ט ר א ו ו (צו העלענאַ אַנדרעיעווניאַ): איך בין דאָך צו אייער מאן געקומען. איהר האָט געשריבען, אז ער איז זעהר קראנק, רעוומאטיזם און נאָך עפּעם דערצו, לאָזט זיך אויס אז ער איז גע־זונד, ווי א שטיין.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: נעכטען בייגאכט איז ער געווען מרה־שחורה'דיג, האָט זיך געקלאגט, אז די פּיס ברע־כען איהם, און היינט איז נישקשה.

א ס ט ר א ו ו: און איך בין געפּלויגען משוגע'נערוויז דרייסיג וויאַרסט. נו, עס מאכט ניט אויס, ניט דעם ערשטען מאל. דערפאר וועל איך שוין בלייבען בייַ איהך ביז מאַרגען אין וועל זיך, אם וועניגסטען, אויסשלאָפען ווי געהעריג איז.

ס א נ י א: איז זעהר גוט. עס טרעפט דאָך אזוי זעלטען, איהר זאלט בייַ אונז נעכטיגען. איהר האָט אודאי נאָך ניט געמי־טאגט?

א ס ט ר א ו ו: ניין. כ'האָב ניט געמיטאגט.

ס א נ י א: וועט איהר טאקע מיט אונז עסען מיטאג. בייַ אונז איז איצט מיטאג זיעבען א זייגער (טרינקט). דער טהעע איז קאלט.

ט י ע ל י ע נ י ן: די טעמפּעראטור פון סאמאווער איז שטארק געפאלען.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ס'מאכט ניט אויס, איוואן איוואַנאָוויטש, מיר וועלען קאלטע אויף אויסטרינקען.

ט י ע ל י ע ג י ן: ענטשולדיגט... מיין נאָמען איז ניט איוואן איוואַנאָוויטש, נאָר איליא אילייטש... אילייא אילייטש טיע־

לייגין, אדער ווי אנדערע רופען מיך צוליעב מיין געשטופעלטען פנים, וואפלע. איך בין אמאל געווען סאניעטשקע׳ס טויפ־פאטער. און זייער עקסצלענץ, אייער מאן, קען מיך זעהר גוט. איצט וואוין איך ביי אייך, אין דעם גוט. אויב אייך איז געפעליג געווען צו בעכערקען, בין איך יעדען טאג צו מיטאג ביי איין טיש מיט אייך.

סאניא: איליא אילאיטש איז אונזער העלפער, אונזער רעכטע האנד. (צארט). לאזט, ליבער טויפ־פאטער, איך וועל אייך נאך אנגיסען.

מאריא וואסילייעוונא: אך!

סאניא: וואס איז אייך, באבעניו!

מאריא וואסילייעוונא: כ׳האב פערגעסען זאגען אלעקסאנדער׳ן... דעם זכרון פערלוירען... כ׳האב געקריגען א בריף פון כארקאוו פון פאוועל אלעקסייעוויטש׳ן... ער האט צוגעשיקט זיין נייע בראשור...

אסטראוו: אינטערעסענט?

מאריא וואסילייעוונא: אינטערעסאנט, נאר עפעס מאדנע. ער לייקענט אב דאס וואס ער האט אליין מיט זיבען יאהר צוריק פערטיידיגט. דאס איז שרעקליך!

וואיניצקי: ניטא אין דעם קיין שרעק. טרינקט אייער טהעע, מאמא.

מאריא וואסילייעוונא: אבער איך וויל רויידען!

וואיניצקי: אבער ס׳איז שוין פופציג יאהר, ווי מיר רויידען אלין און רויידען, און לייענען בראשורען. ס׳וואלט שוין צייט געווען אויפצוהערען.

מאריא וואסילייעוונא: עפעס איז דיר ניט אנגענעהם צו הערען, ווי איך רייד. פערצייה מיר, זשאן, אבער דעם לעצטען יאהר האסטו זיך אזוי געביטען, אז איך דערקען דיך גארניט... דו ביזט געווען א מענש פון בעשטימטע איבערצייגונגען, א ליכטיגע פערזענליכקייט...

וואיניצקי: אה, יא! איך בין געווען א ליכטיגע פערזענליכקייט, וואס האט קיינעם ניט ליכטיג געמאכט... (פוי־

זע). איך בין געווען א ליכטיגע פערזענליכקייט... מען קען ניט שפּאסען גיפּטיגער! איצט בין איך אלט 47 יאָהר. ביז פּאר־אַ־יאָהרען האָב איך, ווי איהר, זיך געמטארעט צו בערבלענדען זיך די אויגען מיט דער סחאלאסטיק אייערער, כדי ניט צו זעהן דאָס אמת'ע לעבען, — און כ'האָב געמיינט, אז איך טהו גלייך. אָבער איצט, וועז איהר וואלט נור וויסען! גאנצע נעכט מאך איך קיין אויג ניט צו פון פערדרוס, פון כעס, וואָס כ'האָב אזוי נאריש פּער־שלאָפען מיין צייט, וועז כ'האָב נאָך געקענט האָבען אלצדינג, פון וואָס איך מוז זיך איצט אָבזאָגען וועגען מיין עלטער.

ס א נ י א: אנקעל וואניא, ס'איז לאנגווייליג!

מ א ר י א ו א ס י ל י ע ו ו נ א (צום זוהן): עס קלינגט גלייך ווי דו בעשולדיגסט אין עפּעס דיינע אלטע איבערצייגונגען... אָבער שולדיג זיינען ניט זיי, נאָר דו אליין. דו האָסט פערגעסען, אז איבערצייגונגען אן און פאר זיך זענען גאָרנישט, א טויטער בוכ־שטאב... טהאָן עפּעס האָט מען געראַרפט.

ו ו א י נ י צ ק י: טהאָן? ניט יעדערער איז פעהיג צו זיין א שרייבענדע „פּערפּעטואום מאָביל“, ווי אייער הערר פּראָפעסאָר.

מ א ר י א ו א ס י ל י ע ו ו נ א: וואָס ווילסטו דערמיט זאָגען?

ס א נ י א (בעט זיך): באָבעניו! אָנקעל וואניא! האָט רחמנות!

ו ו א י נ י צ ק י: איך שוויג. איך שוויג און ענטשולדיג זיך.

פּאוזע.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: און דער וועטער איז היינט פיין... ניט היים...

פּאוזע.

ו ו א י נ י צ ק י: אין אזא וועטער איז גוט זיך אויפצו־העגגען...

טיעלייגען שטעלט אן די גיטארע. מאַרינא געהט ארום הויז און רופט צונויף די חיהנער.

מ א ר י נ א : ציפ, ציפ, ציפ...

ס א נ י א : ליעבע ניאניע, וועגען וואס זענען די פויערן נעקומען?

מ א ר י נ א : אלץ די זעלבע מעשה. אלץ מכח דער פוסט־קע. ציפ, ציפ, ציפ...

ס א נ י א : וועמען רופסטו עס?

מ א ר י נ א : די ראבע הוהן איז אוועק מיט די היהנדלעך... וואראנעם וועלען נאך צושלעפען... (געהט אַוועק).

טיעליעגין שפּיעלט אַ פּאלקע, אלע הערען זיך איין שווייגענדיג; ס׳גייט אַריין אַן ארבייטער.

ד ע ר א ר ב י י ט ע ר : דער הערר דאקטאר איז דא? (צו אסטראוו׳ן) : זייט אזוי גוט, מיכאאיל לוואוויטש, מען איז נעקומען אייך רופען.

א ס ט ר א ו ו : פון וואנען?

ד ע ר א ר ב י י ט ע ר ? פון פאבריק.

א ס ט ר א ו ו (מיט פערדרוס) : איך דאנק שעהן. א ברירה האב איך, מען מוז פאהרען... (זוכט מיט די אויגען דאס חיטעל). א פערראס, דער רוח זאל עס כאפען...

ס א נ י א : ווי אונאנגענעהם דאס איז, כ׳לעבען... פון דער פאבריק קומט צוריק צום מיטאג.

א ס ט ר א ו ו : ניין, ס׳וועט שוין שפּעט זיין. אך, וואו... ווי קען מען... (צום ארבייטער) : אט וואס, ברייננ מיר, מיין ליעבער, א גלעזל בראנפען, נו, יא. (דער ארבייטער געהט אוועק). וואו... ווי... (האט געפונען דאס חיטעל). ביי אסטראווסקי׳ן אין א פּיעסע איז פאראהן א מענש מיט גרויסע וואנסען און קלייננע פעהיגייטען... דאס בין איך. נו, כ׳האב די עהרע, מיינע העררן... (צו העלענע אַנדרעיעווגע) : אויב איהר וועט וועלן עס איז אריינפאהרען צו מיר, אט צוואמען מיט סאפיא אלעקסאנדראוונא, וועט דאס מיך הארציג פרעהען. איך האב א קליין פאלווארקעל, אין גאנצען א דריסיג דעסיאטין, נאר, אויב ס׳אינטערעסירט אייך, א סאד, א מוסטער, און א פלאנצען־גארטען, וואס איהר וועט ניט

געפינען זיין גלייכען אין טויזענד וויאַרסט ארום. נעבען מיר איז די וואלד־ווירטשאפט פון דער רעגיערונג... דער וואלד־אויפזע־הער איז אן אלטער, איז תמיד קראנק, אזוי, אז אייגענטליך, פער־וואלט איך איבער די גאנצע ארבייט.

הערנא אנדרעיעוונא: מען האָט מיר שוין דערצעהלט, אז איהר האָט זעהר ליעב וועלדער. געווים קען מען הערמיט ברייגען א גרויסען נוצען, נאָר שטערט עס דען ניט אייער אמת'ן בערוף? איהר זייט דאָך א דאָקטאָר.

אסטראוו: איין גאָט וויים, וואָס איז אונזער אמת'ער בערוף.

הערנא אנדרעיעוונא: און ס'איז אינטע־רעסאנט?

אסטראוו: יא, ס'איז אן אינטערעסאנטע ארבייט.

וואינציקי (איראָניש): זעהר!

הערנא אנדרעיעוונא (צו אסטראָוו'ן): איהר זייט נאָך א יונגער מענש. איהר זעהט אוים, נו, א יאָהר זעקס־זיבצען און דרייסיג... און, ס'מוז אודאי גאָר ניט זיין אזוי אינ־טערעסאנט, ווי איהר זאָגט... אלץ וואלד און וואלד. איך מיין, ס'איז אייגארטיג.

סאָניא: ניין, דאָס איז זעהר אינטערעסאנט. מיכאאיל לוואָוויטש פלאנצט יעדען יאָהר נייע וועלדער, און מען האָט איהם שוין געשיקט א בראזענעם מעדאל און א דיפלאָם. ער סטארעט זיך, מען זאָל ניט אוסראָטען די אלטע. וועו איהר הערט איהם אוים, וועט איהר איינאנצען זיין איינשטימיג מיט איהם. ער זאָגט, אז וועלדער זיינען א ציערונג פאר דער ערד, אז זיי לערנען דעם מענש'ן פערשטעהן דאָס שעהנע און דערוועקען אין איהם אן ער־האבענע שטימונג. וועלדער מאכען וווייכער דעם רויען קלימאט. אין לענדער, וואו דער קלימאט איז וווייכער, פערשוועכט מען וע־ניגער כחות אויף קאמפף מיט דער נאטור, און דעריבער איז דאָרט דער מענש וווייכער און צארטער; דאָרט זיינען די מענשען שעהן, בויגיג, לייכט עמפפינדליך, זייער רעדען איז פראכטפול,

די בעוועגונגען — גראציעז. ביי זיי בלויהט די ווייסענשאפט און קונסט, זייער פילאָזאָפיע איז ניט קיין מרה־שחורה'דיגע, די בע־ציהונגען צו פרויען זיינען פול מיט שעהנער איידעלקייט...

ווא י נ י צ ק י (לאַכט): בראוואָ, בראוואָ!.. דאָס אליין איז ליעב, אָבער ניט איבערצייגענד, איז דעריבער (צו אסטראוו'ן) ערלויב מיר, מיין פריינד, ווייטער הייצען די אוווענס מיט האָלץ און בויען שפייכלערס פון קלעצער.

א ס ט ר א ו: די אוווענס קענסטו הייצען מיט טאָרף, און די שפייכלערס בויען פון שטיינער. נו, איך פערשטעה, מען האקט די וועלדער אוים נויט, אָבער צו וואָס אויסראָטען זיי? די רוסישע וועלדער קראכען אונטער'ן האק, ס'קומען אום מיליאָנען בוימער, ס'ווערען צושטערט די וואוינונגען פון חיות און פייגעל, כ'ווערען פלאָך און ס'טריקענען אויס די טייכען, ס'ווערען פער־שוואונדען אויף אייביג וואונדער־שעהנע פייזשאזשען — און אליין דערפאר, וואָס דער פוילער מענש האָט קיין שכל ניט אייגצובויגען זיך און אויפהייבען פון דער ערד דאָס ברען־מאטעריאל. (צו העלע־נא אַנדרעיעוונאַ): ניט אזוי, מאדאם? מען דארף זיין א ווילדער באַרבאַר צו פערברענען אין אויוועז אָט די שעהנהייט, חרב צו מא־כען דאָס, וואָס מיר קענען ניט בעשאפען. גאָט האָט דעם מענש געשאנקען שכל און שאפונגס־קראפט, אָבער ביז היינטיגען טאָג האָט ער ניט געשאפען, נאָר צושטערט. וועלדער ווערען אליין וועניגער און וועניגער, טייכען טריקנען אוים, די יאגד־חיות פערשווינדען, דער קלימאט ווערט פערדאָרבען, און מיט יעדען טאָג ווערט די ערד אליין אָרימער און מיאוס'ער. (צו וואיניצקי'ן): אט קוקסטו אליין אויף מיר מיט אירָאניע און אליין וואָס איך זאָג דיר, דוכט זיך דיר, איז ניט ערנסט און... און, אפשר איז עס טאקע ניט מעהר ווי מאָד־נע איינפאלען; וועז איך געה דורך די פויערשע וועלדער, וואָס איך האָב גערָאטעוועט פון דער האק, אָדער איך הער ווי עס רוישט מיין יונגער וואלד, וואָס איך האָב מיט מיינע אייגענע הענד נע־פלאנצט, פיהל איך, אז איך האָב אויך א שטיקעל מאכט איבער'ן

קלימאט, און אויב דער מענש וועט אין טויזענד יאָהר ארום זיין גלייקלעך, וועל איך אויך אביסעל שולדיג זיין דערין. וועז איך פלאנץ א בעריאזקע און דערנאך זעה איך ווי זי גרינט און שאקלט זיך פונ׳ם ווינד, וועלט מיין הארץ איבערפילט מיט שטאלץ, און איך... (דערזעהט דעם ארבייטער, וואָס האָט געבראכט אויף אַ טאַץ אַ גלעזעל בראנפען) אָבער... (טרינקט) שוין צייט. סוף כל סוף, איז דאָס אודאי ניט מעהר ווי מאָדנע איינפאלען. צום וויעדער־זעהן! (געהט צום הויז).

סאָניא (נעהמט איהם אונטער׳ן האַנד און געהט מיט איהם): ווען זשע וועט איהר קומען צו אונז?

אסטראוו: איך ווייס ניט...

סאָניא: וויעדער אין א חדש ארום?

אסטראוו און סאניא געהען אוועק אין הויז אריין; מאריא וואַסילייעווונא און טיעלייגין בלייבען בייַם טיש; העלענאַ אַנדרעייעווי־נאַ און וואיניצקי גענהען צו דער טעראסע.

העלענא אנדרייעווונא: און איהר, איוואן פיע־טראָוויטש האָט זיך וויעדער אויפגעפיהרט אונמענליך. איהר האָט נויטיג בעדארפט דערצערנען מאריא וואסיליעווונא׳ן, רייזען וועגען א „פערפעטואום מאָביל“! און היינט בייַם אָנבייסען האָט איהר זיך וויעדער געקריעגט מיט אלעקסאנדער׳ן. ווי קלייניליך!

וואיניצקי: אָבער וואָס זאָל איך טהאָן, אז איך האָס איהם!

העלענא אנדרייעווונא: האסען אלעקסאנדער׳ן איז ניטאָ פארוואָס, ער איז פונקט אזוי, ווי אלע. ניט ערגער פון אייך.

וואיניצקי: וועז איהר וואָלט געקענט זעהן אייער פנים, אייערע בעווענונגען... ווי פויל איהר זייט צו לעבען! אוי, ווי פויל!

העלענא אנדרייעווונא: אוי, ווי פויל און לאנגווייליג! אלע שימפען מיין מאן, אלע קוקען אויף מיר מיט רחמנות: אן אומגליקליכע, זי האָט אן אלטען מאן! דאָס

רחמנות צו מיר — אָ, ווי איך פערשטעה עס! ווי אסטראוו האָט ערשט געזאָגט: איהר אלע מאכט אהן איבערלעגונג א תל פון די וועלדער, און באלד וועט אויף דער ערד גאָרניט בלייבען. גלייך אזוי מאכט איהר אָהן איבערלעגונג א תל פון מענשען, און אין גיכען וועט, א דאנק אייך, אויף די ערד ניט בלייבען, ניט קיין טרייהייט, ניט קיין ריינהייט, ניט קיין פעהיגקייט צו אָפּפערען זיך. פּארוואָס קענט איהר ניט גלייכגילטיג קוקען אויף א פרוי, אויב זי נעהערט ניט אייך? דערפאר — דער דאָקטאָר איז געראָטן —וואָס אין אייך אלעמען זיצט דער דבוק פון צושטערונג. אייך איז ניט א שאָד, ניט די וועלדער, ניט די פייגעל, ניט פרויען, ניט איינער פאר דעם אנדערן...

ו ו א י נ י צ ק י: כ'האָב ניט ליעב די פילאָסאָפיע! פאוזע.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: דער דאָקטאָר האָט א פערמאטערט, נערוועז געזיבט. אן אינטערעסאנט געזיבט. סאָניא'ן, ווייזט אוים, געפעלט ער, זי איז פערליעבט אין איהם, אין אירְ פערשכעה איהר. פאר מיין צייט איז ער שוין דאָ געווען דריי מאָל, נאָר איך בין שעכטעווידיג, און כ'האָב קיין איין מאָל ניט געדרעט כיט איהם, ווי ס'בעדארף צו זיין, קיין גוט וואָרט איהם געזאָגט. ער האָט אודאי געמיינט, אז איך בין א שלעכטע. כ'רעכען, איוואן פּיעטראָוויטש, מיר זיינען דערפאר אזעלכע גוטע פרייַנד, וואָס מיר זיינען בוידע נודנע, לאנגווייליגע מענשען! נודנע! קוקט ניט אזוי אויף מיר, כ'האָב עס ניט ליעב.

ו ו א י נ י צ ק י: קען איך דען קוקען אויף אייך אנדערש, אז איך האָב אייך ליעב? איהר זייט מיין גליק, מיין לעבען, מיין יוגענד! איך וויים מיינע שאנסען אויף אייער ליעבע זיינען אונגעהויער־קליין, זיינען גלייך ווי א נול, נאָר איך דארף קיין זאך ניט, ערלויבט מיר נאָר קוקען אויף אייך, הערען אייער שטימע...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: שטילער, מען קען נאָך דערהערען! (זיי געהען אין הויז).

ו ו א י נ י צ ק י (געהט איהר נאך): ערלויבט מיר רעדען

וועגען מיין ליעבע, פעריאָגט מיך ניט, און דאָס אליין וועט שוין זיין פאר מיר דאָס גרעסטע גליק...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: דאָס איז פיינליך...

(בוידע געהען אריין אין הויז).

טויליעגין קלאפט איבער די סטרונעם און שפּיעלט אַ פּאָלקע; מאריא וואסיליעוונאַ פערשריבט עפּעס אויף די ראַנדען פון אַ בראָשור.

פ ּ א ר ה אַ נ ג.

צווייטער אקט.

עס־צימער ביי כערעבריאקאָוו'ן אין הויז. — נאַכט. — מען הערט ווי אין גאַרטען קלאַפּט דער וועכטער.

כערעבריאקאוו זיצט אין א פאטער־שטוהל ביין אָפענעם פענסטער און דרעמעלט; העלענא אנדרעיעוונא זיצט דערבי און דרעמעלט אויך.

כ ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (כאַפּט זיך אויף): וועך איז דאָס? סאָניא, דו?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: דאָס בין איך.

כ ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: דו, לייענאָטשקא... אן אונער־טרעגליכער וועהטאָג!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: דיין פּלעד איז ארונ־טערגעפאלען (וויקעלט איהם אויף די פיס). כ'וועל פערמאכען דעם פענסטער, אלעקסאנדער.

כ ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: נייַן, מיר איז דושנע... כ'בין נאָר וואָס אנדרעמלט געוואָרען, און מיר האָט זיך גע'חלום'ט, אז מיין לינקע פוס איז ניט מיינע, כ'האָב זיך אויפגעכאפט פון א שרעקליכען וועהטאָג. נייַן, דאָס איז ניט גיכט, גיכער איז עס רעזו־מאטיזם. וויפיעל איז איצט דער זייגער?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: צוואנציג צו איינס. פאוזע.

כ ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: אין דער פריה וועסטו א זוך טהאָן אין דער ביבליאטעק באטיושקאוו'ן; דוכט זיך, פארהאן ביי אונז.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: הא?

כ ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: טהו א זוך אין דער פריה באַ־טיושקאוו'ן. מיר דוכט, ער איז געווען ביי אונז. נאר פאר וואָס איז מיר עפעס אזוי שווער צו אטעמען?

העלענא אנדרעיעווא: דו ביזט מיעה, שוין די צווייטע נאכט, ווי דו שלאָפסט ניט.

סערעברי אקאוו: מען זאָגט, ביי טורגעניעוו'ן איז פון דער גיכט געוואָרען א ברוסט־אנגינע. כ'האָב מורא, עס זאָל ביי מיר ניט זיין. פערפלוכטע, העסליכע עלטער. דער רוח זאָל איהר נעהמען. או כ'בין אלט געוואָרען, בין איך זיך אליין דער־ווידער געוואָרען אוו איך אלעמען מוז שוין אויך דערווידער זיין צו קוקען אויף מיר.

העלענא אנדרעיעווא: דו ערדסט וועגען דיין עלטער אין אזא טאָן, ווי מיר אלע וואָלטען שולדיג געווען, וואָס דו ביזט אלט.

סערעברי אקאוו: פריהער פאר אלץ בין איך מסתמא דירר דערווידער.

העלענא אַנדרעיעווא געהט אָב אוו זעצט זיך פון דערוויי־טענס.

סערעברי אקאוו: אודאי ביזטו גערעכט. איך בין ניט קיין נאר, איך פערשטעה. דו ביזט יונג, געזונד, שהען, ווילסט לעבען, אוו איך בין אן אלטער, כמעט א פגר. וואָס זשע? איך פערשטעה דען ניט? נו, אודאי איז נאריש, וואָס איך לעב נאָך ביז איצט. וואַרט אקאָרשט, אין גיכען וועל איך אייך אלעמען בע־פרייען. ניט לאנג וועל איך שוין ציהען.

העלענא אנדרעיעווא: איך געה אוים פון די כחות... אין גאָטעס ווילען, שווייג!

סערעברי אקאוו: ס'הויסט, אז דורך מיר זיינען אלע פון די כחות ארוים, לאנגווייליגען זיך, מאכען א תל פון זייער־יוגענד, איך אליין נאָר האָב הנאה פון לעבען אוו בין צופרידען. נו, יא, אודאי!

העלענא אנדרעיעווא: שווייג שוין! האָסט מיך פערמוטשעט!

סערעברי אקאוו: כ'האָב אלעמען פערמוטשעט. אודאי.

העלענא אנדרעיעוונא (ווייניק): ניט אויסצו־האלטען! זאג, וואס ווילסטו פון מיר?

סערעברי אקאוו: גארניט.

העלענא אנדרעיעוונא: נו, טאָ שווייג, איך בעט דיך.

סערעברי אקאוו: א מאָדנע זאך, הויבט אָן צו רייד־דען איוואן פיעטראָוויטש, אָדער די אלטע אידיאָטקע, מאריע וואסיליעווונא, — און ס'איז גוט, אלע הערען זיך איין; און זאל איך אויסרייד־דען א ווארט, הויבען זיך אלע אָן צו פיהלען אומגליקליך. אפילו מיין קול איז זיי דערווידער. נו, גוט, לאָמיר זאָגען, איך בין אָבשטויסענד, כ'בין אן עגאָאיסט, א דעספאָט, — נאָר ניט שוין זשע האָב איך ניט אין די עלטערע יאָהרען קיין געוויסען רעכט אויף עגאָאיזם? ניט שוין זשע האָב איך ניט פערדיענט? ניט שוין זשע — פרעג איך — האָב איך ניט קיין רעכט אויף א רו־היגע עלטער, אויף מענשען'ס אויפמערקזאמקייט צו מיר?

העלענא אנדרעיעוונא: קיינער פרובט נאָר ניט צו צווייפלען אין דיינע רעכט (דער ווינד קלאַפט אין פענסטער). באלד וועט געהן א רעגען. קיינער פרובט ניט צו צווייפלען אין דיינע רעכט.

פאוזע. דער וועכטער אין גארטען קלאפט און זינגט א ליעדעל.

סערעברי אקאוו: א גאנצען לעבען ארבייטען פאר דער וויסענשאפט, צוגעוואוינט וועלען צום קאבינעט, אוידיטאָ־ריום, געהרטע קאלעגען, — און פלוצלונג — מיר ניט, דיר ניט — ארויינפאלען אין אזא קבר, זהען יעדען טאג נארישע מענשען, הערען פוסטע שמועסען... איך ווייל לעבען, איך האָב ליעב ער־פאלג, כ'האָב ליעב בעריהמטהייט, טומעל, און דאָ ביזטו ווי א פערשיקטער. יעדע מינוט בענקען נאָך דעם, וואס איז פערגאנגען, צוזהען ווי אנדערע האָבען ערפאלג; שרעקען זיך פאר'ן טויט, — כ'קען ניט, קיין כחות ניטאָ! און דערצו נאָך זענען זיי מיר ניט מוחל מיין עלטער!

העלענא אנדרעיעוונא: ווארט אקאָרשט, האָב

נעדולד: אין א פינף־זעקס יאָהר ארום וועל איך אויך אלט זיין.
ס'גאהט אריין סאָניא.

ס א נ י א: פאפא, דו האָסט אליין געהויסען שיקען נאָך דאָקטאָר אסטראוו און איצט אז ער איז געקומען ווילסט איהם ניט צונעהמען. דאָס איז ניט דעליקאט. אומזיסט בעאונרוהיגט א מענשען...

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: וואָס דארף איך דיין אסטראוו'ן. ער פערשטעהט אזוי פיעל אין מעדיצין וויפיעל איך — אין אסטראָנאָמיע.

ס א נ י א: מען קען דאָך ניט רופען אהער צוליעב דיין גיכט א גאנצען מעדיצינישען פאקולטעט.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: מיט דעם תם ווי איך גאָר ניט ריידען.

ס א נ י א: ווי דו ווילסט. (זעצט זיך) מיר איז אליין איינס.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: וויפיעל איז דער זייגער?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: א זייגער איינס.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: דושנע... סאָניא, דערלאנג מיר פון טיש די טראָפענס!

ס א נ י א: באלד. (דערלאַנגט די טראָפענס).

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (צוריצט): אָך, ניט די. אז מען קען קיין זאך ביי זיי ניט דערבעטען!

ס א נ י א: זיי ניט קאפריזנע, כ'בעט דיך. אפשר געפעלט עס עמיצען, אָבער מיך לאָז צורוה, טהו מיר א טובה! איך האָב עס ניט ליעב. און קיין צייט האָב איך אויך ניט, איך דארף מאָרגען פריה אויפשטעהן, ביי מיר איז היי־שניט.

ס'גאהט אריין וואינוצקי אין א כאלאט און מיט אַ ליכט.

ו ו א י נ י צ ק י: אין דרויסען וועט באלד זיין א געוויטער (ס'בליצט). זעה נאָר, העלענא און סאָניא! גאהט לעגט זיך, איך בין געקומען איך אבביטען.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (דערשראָקען): ניין, ניין! לאָזט

מיך ניט מיט איהם! ניין. ער וועט מיך פערמוטשען מיט זיינע רייד!

ו ו א י נ י צ ק י: מען דארף זיי דאָך לאָזען אברוהען! שוין די צווייטע נאכט, אז זיי שלאָפען ניט.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: זאָלען זיי געהן לעגען זיך, נאר דו גערה אויך אוועק. א דאנק. האָב רחמנות אויף מיר! אין נאָמען פון אונזער אמאָליגער פריינדשאפט, פראָטעסטיר ניט! מיר וועלען שפעטער דורכריידען.

ו ו א י נ י צ ק י (מיט א שמייכעל): אונזער אמאָליגער פריינדשאפט... אמאָליגער...

ס א נ י א: שווייג, אָנקעל וואניא.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (צו דער פרוי): טייערע, לאָז מיך ניט מיט איהם! ער וועט מיך פערמוטשען מיט זיינע רייד.

ו ו א י נ י צ ק י: עס וועלט דאָך ענדליך לעבערליך.

ס'גהט ארויין מארינא מיט א ליכט.

ס א נ י א: דו לעג זיך בעסער, ליעבע ניאניע. ס'איז שוין שפעט.

מ א ר י נ א: דער סאמאוואר איז נאָך פון טיש ניט צוגענומען — גערה לעג זיך.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: קיינער שלאָפט נאָך ניט, פון די כחות גהט מען אוים, איך אויגער בין דער גליקליכער.

מ א ר י נ א (גהט צו צו סערעבריאקאוו'ן, צערט): וואָס, ליעבינקער? ס'טהוט וועה? ביי מיר אליין ברעכען די פיס, אוי, ווי זיי ברעכען. (פערריכט דעם פלעד). דאָס איז ביי אייך א לאנגאניגע קרייגק. די פערשטאָרבענע וויערא פיעטראָוונא, סאָנעטשקא'ס מוטער, פלעגט גאנצע נעכט ניט שלאָפען, צום ארצען זיך געגומען... זי האָט אייך זערה ליעב גערהאט... (פאוזע). אלטע זיינען ווי קליינע, ס'ווילט זיך, עמיצער זאָל רחמנות האָבען, און אויף אלטע האָט קיינער קיין רחמנות ניט (קושט סערעבריאקאוו'ן אין פלייצע). קום, ליעבינקער, לעגען זיך... קום, טייערער... איך

וועל דיך מיט ליפאוועז טהעע אַנפּאיען, די פיסלעך — אנווארע־
מען... כ'וועל גאָט בעטען פאר דיר...

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (ערויהרט): קום, מארינא.

מ א ר י נ א: און ביי מיר אליין ברעכען די פיס, אוי, ויי זיי ברעכען! (פיהרט איהם צוזאַמען מיט סאַניאַ'ן). ווועראַ פיעט־
ראַוונא פלעגט אלץ ווייגען, צום הארצען זיך נעהמען... דו, סאַ־
ניושקא, ביזט נאָך דאמאָלס געווען א קלייגע, א נארישע... געה,
געה, טייערינקער... (סערעבריאקאוו, סאַניאַ און מאַרינאַ געהען אוועק).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך האָב זיך פערמו־
טשעט מיט איהם. קוים וואָס איך שטעה אויף די פיס.

ו ו א י נ י צ ק י: איהר מיט איהם, און איך מיט זיך אליין. שוין די דריטע נאכט, ווי איך שלאָף ניט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ניט היימליך דאָ אין דעם הויז. אייער מוטער האָט פיינט אלצדינג אין דער וועלט, אוי־
סער איהרע ברעשוערען און דעם פראָפעסאָר; דער פראָפעסאָר איז
צורייצט; מיר גלויבט ער ניט, פאר איהר האָט ער מורא; סאַניא
איז אין כעס אויף'ן פאָטער, אין כעס אויף מיר און רעדט ניט מיט
מיר שוין צוויי וואָכען; איהר האָט פיינט מיין מאן און פעראכט
אָפען אייער מוטער; איך בין צורייצט, און כ'האָב שוין היינט
אמאָל צוואנציג געהאלטען ביי ווייגען... ניט היימליך דאָ אין דעם
הויז.

ו ו א י נ י צ ק י: געגוג פילאסאפירען!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איהר, איוואן פיעט־
ראָוויטש, זייט געביליעט און קלוג. און איהר האָט געדארפט, דוכט
זיך, פערשטעהן, אז די וועלט ווערט חרב ניט פון גזלנים, ניט פון
שרפות, נאָר פון שנאה, פיינדשאפט, פון די אלטע קלייגליכע צאנ־
קעריין... איהר האָט געדארפט ניט בורטשען, נאָר שלום מאכען
צווישען אלע.

ו ו א י נ י צ ק י: פריהער מאכט מיך שלום מיט זיך אליין! מיין טייערע... (פאלט צו צו איהר האַנד).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : לאָזט אָב! (נעהמט צו די האַנד). נעהט אוועק!

ו ו א י נ י צ ק י : באלד וועט אויפהערען צו רעגענען, און אלץ אין דער נאטור וועט דערפרישט ווערען און לייכט אויפאטמען. מיך איינעם נאָר וועט דער גענויטער ניט דערפרישען. טאג ווי נאכט שטיקט מיך, ווי א שד, דער גדאנק, אז מיין לעבען איז פערלוירען אויף אייביג. די פערגאנגענהייט איז אוועק, נאריש האָב איך זי פערטהאָן אויף פוסטע זאכען, און די געגענווארט איז שרעקליך אין איהר אונזיניגקייט. דאָס איז מיין לעבען, און דאָס איז מיין לעבע: וואו זאָל איך זיי אהינטהאָן? מיין געפיהל נעהט פערלוירען אומזיסט, ווי א זונען־שטראהל וואָס איז אריינ־נעפאלען אין א גרוב, ווי איך אליין געה פערלוירען אומזיסט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וועו איהר הייבט אָן צו רויידען פון אייער לעבע, ווער איך עפעס א צוטומעלטע, און כ'וויים ניט וואָס צו זאָגען. פערצייהט מיר, איך קען אייך גאָרניט זאָגען. (וויל אוועקגעהן) א גוטע נאכט.

ו ו א י נ י צ ק י (פערשטעלט איהר דעם וועג) : און וועו איהר זאָלט וויסען, ווי איך לייד פון דעם גדאנק, אז דאָ אין הויז נעבען מיר נעהט פערלוירען אן אנדער לעבען — אייער לעבען! וואָס וואָרט איהר? וואָס פאר א פערפלוכטע פילאָסאָפיע שטעהט אייך אין וועג? פערשטעהט זשע, פערשטעהט...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (קוקט אויף איהם שטאַר) : איוואן פיעטראָוויטש, איהר זייט שכור!

ו ו א י נ י צ ק י : ס'קען זיין, ס'קען זיין...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וואו איז דער דאק־טאר?

ו ו א י נ י צ ק י : ער איז דאָרט... ער נעכטיגט ביי מיר. ס'קען זיין, ס'קען זיין... אלץ קען זיין.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : היינט אויך געטרונ־קען? צו וואס?

ווֹאיניצקי: דאָך עפּעס א שטיקעל לעבן... שטערט מיר ניט, העלענע!

העלענא אנדרעיעוונא: פּריהער פלעגט איהר קיינמאָל ניט טרינקען און קיינמאָל ניט ריידן אזוי פּיעל... געהט שלאָפן! מיר איז לאנגווייליג מיט אויך.

ווֹאיניצקי (פּאלט צו איהר האנד): טייערע מיינע... נוטע!

העלענא אנדרעיעוונא (מיט פּערדרוס): לאָזט מיך אב. ס'ווערט דאך נמאס כּוּח כּל כּוּח (געהט אָב).

ווֹאיניצקי (אויינער אליין): זי איז אוועק... (פּאוזע.) מיט צעהן יאהר צוריק פלעג איך איהר בענעגנען ביי דער פערשטארבענער שוועסטער. דאמאָלס איז זי אלט געווען 17, און איך 37 יאהר. פּארוואָס האָב איך זיך דאמאָלס ניט פערליעבט אין איהר און ניט געבעטען איהר האנד? דאָס איז דאָך געווען אזוי מעגליך! און איצט וואלט זי מיין פּרוי געווען... יא... איצט וואלטען מיר זיך ביידע פון געוויטער אויפגעכאפּט; זי וואלט זיך דערשראקען פּאר'ן דונער, און איך וואלט איהר געהאלטען אין מיינע ארימס און געשעפּטשעט: „האָב ניט מורא, איך בין דאָ". א, כ'ארא וואונדער־שעהנע געדאנקען, ווי גוט! איך לאָך אפילו... אבער גאט מיינער, די געדאנקען מישען זיך ביי מיר אין קאָפּ... פּארוואָס בין איך אלט, פּארוואָס פערשטעהט זי מיך ניט? איהר ריטאָריק, איהר פּוילע מאָראל, די פּוסטע, פּוילע געדאנקען וועגען דעם אונטערגאנג פון דער וועלט, — דאס אלץ האָב איך פיינט פון טיפען הארצען. (פּאוזע) יאָ, ווי איך בין געווארט! איך האָב פערגעטערט דעם פּראָפעסאָר, דעם עלענדען גיכטיגען, און געארבייט אויף איהם, ווי אן אָקס! איך און סאָניא האָבען פון דעם גוט אויסגעפּרעסט אלץ, וואָס מען האָט נאָר געקענט; מיר האָבען, ווי דאָרף־קולאקעס, געהאנדעלט מיט אלצדינג, מיט זאמען־אויל, מיט ארבעס, מיט טוואָרעך, אליין ניט פערגינט זיך קיין איבריגען בי־סען, אבי צומאכען פון די גראשענס און קאָפּיקעס טויזענדער אין איהם אוועקשיקען. איך בין געווען שטאָלץ אויף איהם און זיין ווי־

כענשאפט, איך האָב געלעבט, כ׳האָב געאטעמט מיט איהם! אלין וואס ער האָט אנגעשריעבען און אויסגערעדט, האָט זיך מיר אויס־געוויזען געניאל... נאָט מיינער, און איצט? אָט איז ער איצט אין דעמיסיע, זעהט מען דעם גאנצען סך־הכל פון זיין לעבען: נאָך איהם וועט ניט בלייבען קיין איין בלעטעל פון א וועלק, ער איז לחלוטין אונבעקאנט, ער איז א גאָרניט! א זייפען־בלאָז! און איך בין געווארט... כ׳זעה, — נאריש געווארט... (ס׳גאהט אריין אס־טראוו אין א ראָק, אָהן א זשילעט און א שניפס; ער איז שבור׳לעך; נאָך איהם טיעלייעגין מיט א גיטארע.)

אסטראוו: שפיעל!

טיעלייעגין: אלע שלאָפען!

אסטראוו: שפיעל!

טיעלייעגין שפיעלט שטיל צו.

אסטראוו (צו וואָיניצקי׳ן): ביזט איינער אליין דא? קיינער איז ניטא? (האלט זיך פאר בוידע זייטען, זינגט): חאָדי חאָטא, חאָדי פעטש, חאָזאאינו נעגדיע ליעטש... מיך האָט דער געווויטער אויפגעווועקט. א פיין רעגענדיל. ווי שפעט איז?

וואָיניצקי: דער רוח וויים עס.

אסטראוו: מיר האָט זיך אויסגעווויעזען, ווי כ׳האָב געהערט העלענא אנדרעיעווונא׳ס שטימע.

וואָיניצקי: זי איז נאָר וואס געווען דא.

אסטראוו: א פרעכטיגע פרוי (בעקוקט די פלעשלעך אויפ׳ן טיש.) רפואות. פון גאר דער וועלט רעצעפטען! אי כאר־קאָווער, אי מאָסקאָווער, אי טולער... אלע שטעדט דערעסען מיט זיין גיכט. ער איז טאקע קראנק, אדער ער מאכט זיך?

וואָיניצקי: קראנק (פאוזע.)

אסטראוו: וואס ביזטו מיר היינט אזוי טרויעריג? האָסט רחמנות אויף׳ן פראָפעסאר, אפשר?

וואָיניצקי: לאָז מיך צורוה.

אסטראוו: און אפשר ביזטו גאר פערליעבט אין דער־פראפעסאָרשע?

וואָינציקי: זי איז מיין פרויינד.

אסטראָוו: שוין?

וואָינציקי: וואס הייסט „שוין"?

אסטראוו: א פרוי קען זיין א פרויינד פון א מאנסביל נאר אין אזא סדר: צוערשט א גוטע בעקענטע, דערנאָך א ליר־באָווניצע, און דאן ערשט א פרויינד.

וואָינציקי: א וואולגארע פילאָסאָפיע.

אסטראָוו: ווי? יא... איך מוז זיך מודה זיין, — כ'וואר וואולגאר. זעהסט, איך בין אפילו שכור. געווענליך שכור איך זיך אן אזוי איינמאל א חדש. וועז איך בין אין אזא צושטאנד, וואר איך חוצפה'דיג און פרעך אָהן א שעור. איך לאָך זיך דאָ־מאָלסט אויס פון דער גאנצער וועלט! כ'נעהם זיך פאר די שווער־סטע אפּאראציעס און מאַך זיי זעהר גוט; איך מאָהל מיר די גרעסטע צוקונפטס־פּלענער; דאמאָלסט רעכן איך זיך ניט פאר א מאָדנע בריאה, און כ'גלויב אז איך ברענג דער מענשהייט אן אונגעהויער גרויסען נוצען... אן אונגעהויער־גרויסען! דאמאָלסט האָב איך מיר מיין אייגענעם פילאָסאָפישען סיסטעם, און איהר, ברידערלעך, זייט אין מיינע אויגען אזעלכע קליינע וווּרמלעך... מיקראָבען (צו טיעליעגין) שפּיעל, וואפּלע!

טיעליעגין: טייערינקער, מיט'ן גאנצען האַרצען וויל איך אלעם טהאָן פאר דיר; פערשטעה אבער, — מען שלאָפט אין הויז!

אסטראָוו: שפּיעל!

טיעליעגין שפּיעלט שמיל צו.

אסטראוו: מען דארף נעהמען א טרונק בראנפען. קום, ביי אונז איז דאָרט געבליבען, דוכט זיך, א ביסעל קאָניאק. און ווי ס'וועט טאגען, וועלען מיר פאָהרען צו מיר אין הויז. געיעט עס? איך האָב א פעלדשער, וואס וועט קיינמאל ניט זאגען „ס'געהט, נאר „ס'געיעט". א גרויסער שווינדלער. נו, „געיעט" עס? (הער־זעהט די אריינגעהענדע סאָניא.) ענטשולדיגט, איך בין אָהן א שניפּס (געהט גיך אוועק; טיעליעגין געהט איהם נאָך.)

ס א נ י א: און דו, אנקעל וואניא, האסט זיך וויעדער אנ־
גע'שכור'ט מיט'ן דאקטאר. גוטע ברידער געווארען. נו, יענער איז
שוין פון אלעמאל אזוי, אבער דו, וואס איז מיט דיר? אין דיינע
יאהרען איז עס גארניט שעהן.

ו ו א י נ י צ ק י: מיט די יאהרען האט עס גארניט צו
טהאן. אז ס'איז ניטא קיין אמת לעבען, לעבט מען מיט מיראזשען.
אלץ בעסער, ווי גארנישט.

ס א נ י א: די היי איז ביי אונז אבגעשניטען שוין אינ־
גאנצען, יעדען טאג רעגענט, אלעס פוילט, און דו פערגעהמסט זיך
מיט מיראזשען. האסט איינגאנצען פערווארפען די בעלי־בית'ישׁ־
קייט... איך ארבייט אליין, כ'בין גאר ארוים פון די כחות... (צו־
שרעקען) ביי דיר שטעהען טערערען אין די אויגען!

ו ו א י נ י צ ק י: וואסערע טערערען? ס'איז גארניט... נא־
רישקייטען... האסט נאר וואס אקוק געטהון אויף מיר, ווי דיין פער־
שטארבענע מוטער. מיין ליעבע... (קושט זשעדנע איהרע הענד און
געזיכט.) מיין שוועסטער... די ליעבע שוועסטער מיינע... וואו איז
זי איצט? ווען זי זאל וויסען! אך, ווען זי זאל וויסען!

ס א נ י א: וואס? ו ו א ס וויסען, אנקעל?

ו ו א י נ י צ ק י: ס'איז שווער. ניט גוט... גארניט... דערנאך...
גארניט... כ'וועל אוועקגעהן... (געהט אוועק.)

ס א נ י א (קלאפט אין טהיר): מיכאאיל לוואויטש! איהר
שלאפט ניט? אויף איין רגע!

א ס ט ר א ו ו: (הינטער'ן טהיר) באלד! (א ווייל שפע־
טער געהט ער אריין. ער איז שוין אין א זשילעט און שניפט) וואס
בעפעהלט איהר?

ס א נ י א: טרינקט אליין, אויב ס'איז אייך ניט דערווידער,
נאך כ'בעט אייך זעהר, לאזט ניט טרינקען דעם אנקעל. פאר איהם
איז עס שערליך.

א ס ט ר א ו ו: גוט. מיר וועלען מעהר ניט טרינקען (פאר־
זץ). באלד פאהר איך צו זיך אהיים. בעשלאסען און געחתם'עט.
ביז וואנען מען וועט איינשפאנען, וועט שוין טאגען.

ס א נ י א: ס׳רעגענט. וואָרט צו ביז אינדערפריה.

א ס ט ר א ו ו: דאס געוויטער געהט פערביי. ס׳וועט מיך קוים פערטשעפען. איך פאָהר. און, כ׳בעט אייך, רופט מיך מעהר ניט צו אייער פאטער. איך זאָג איהם — גיכט, און ער — רעווומא־טיזם; איך בעט איהם ליעגען, ער זיצט. און היינט האָט ער גאר־ניט געוואלט רעידען מיט מיר.

ס א נ י א: ער נעהמט זיך איבער. (זוכט אין בופעט). איהר ווילט עפעס איבערכאפען?

א ס ט ר א ו ו: פארוואָס ניט, גיט.

ס א נ י א: כ׳האָב ליעב ביידערנאכט עפעס איבערכאפען. אין בופעט איז, דוכט זיך, עפעס פאראן. מען זאגט, ער האָט אין לעבען געהאט א גרויסען ערפאלג ביי פרויען, און דאמען האָבען איהם פערוועהנט. נעהמט א שטיקעל קעז. (ביידע שטעהען ביי׳ם בופעט און עסען.)

א ס ט ר א ו ו: איך האָב היינט גארניט געגעסען, בלויז געטרונקען. אייער פאטער האָט א שווערען כאראקטער. (נעהמט ארויס פון בופעט א פלאַש.) מ׳קען? (טרינקט אויס א גלעזעל.) קיינער איז דאָ ניטא, און מ׳קען רעידען אָפען. איהר ווייסט, מיר דוכט, אז אין אייער הויז וואָלט איך ניט אויסגעהאלטען קיין איין חדש, מיך וואָלט די לופט דערשטיקט... אייער פאטער, וואס האָט תמיד צו טהאָן נאָר מיט זיין גיכט און מיט זיינע ביכער, דער אָנקעל וואניא מיט זיין מרה־שחורה, אייער באָבע, און ענדליך, אייער שטיפמוטער.

ס א נ י א: וואס — שטיפמוטער?

א ס ט ר א ו ו: אין א מענשען דארף אלצדינג שעהן זיין: אי דער פנים, אי די קלייידער, אי די נשמה, אי די געדאנקען. זי איז שעהן, געווים, נאר... זי טהוט דאָך ניט מעהר, נאר זי עסט, טרינקט, שפאצירט, פער׳כשופ׳ט אונז אלעמען מיט איהר שעהנ־קייט — און מעהר גארניט. זי האָט ניט קיינע פליכטען, אויף איהר ארבייטען אנדערע... ניט אזוי? און דאס לעבען פון א לע־דיג־געהער קען ניט זיין רייז (פאוזע). און אפשר בין איך צו

שטרענג. דאס לעבען בעפריעדיגט מיך ניט, גלייך ווי אייער אנקע׳ וואניא׳ן, און מיר ביידע הויבען אָן אָהן אן אויפהער צו בורטשען.

ס א נ י א: און איהר זייט ניט צופריעדען פון לעבען?

א ס ט ר א ו: דאס לעבען בכלל האָב איך ליעב, אבער אונזער לעבען, דאס קליינשטעדטעלדיגע, דאס רוסישע, דאס בעל־הבית׳שע לעבען, קען איך ניט פערטראָגען און פאראכט עס מיט אלע כחות פון מיין נשמה. און וואָס אנבעלאנגט מיין אייגען, פערזענליך לעבען, מעגט איהר מיר גלויבען, אז אין איהם איז ניטא קיין שום גוטס. איהר ווייסט, אז מען געהט אין א פינסטערער נאכט דורך א וואלד, און פון דערווייטענם לייכט א פייערל, קוקט מען ניט אויף מיעדקייט, ניט אויף דער פינסטערניש, ניט אויף די שטעכעדיגע צווייגען, וואָס שמייסען אין פנים... איך ארבייט, דאָס וויסט איהר, ווי קיינער ניט אין דעם אויעזד. דאָס שיקזאל שלאָגט מיך אָהן אויפהער, צייטענווייז לייד איך, ניט אויסצוהאלטען, נאר פאר מיר איז אין דער ווייטענם קיין פייערל נישטא. פאר זיך וואלט איך שוין אויף קיין זאך ניט, איך האָב ניט ליעב קיין מענשען... שוין לאנג, ווי איך האָב קיינעם ניט ליעב.

ס א נ י א: קיינעם ניט?

א ס ט ר א ו: קיינעם. עפעם א ליעבשאפט־פיהל איך בלויז צו אייער ניאניע — פון אמאליגע צייטען נאָך. די פויערן זענען אייגער ווי דער אנדערער, אונענטוויקעלט, לעבען אין שמוץ, און מיט דער אינטעליגענץ איז שווער אויסצוקומען. זי פערמאטערט. זיי אלע, אונזערע גוטע בעקאנטע, דענקען קליין־ליך, פיהלען קליינליך און געהען ניט ווייטער פון זייער אייגע־נער נאָז — פראָסט געוועדט, זיי זענען נאראָנים. און די, וואס זענען אביסעל קליגער און בעדייטענדער, זענען היסטעריש, פון זיי מאכט א תל דאס אייביגע חקרנ׳ען, דאס גריבלען זיך... תמיד־קלאגען זיי זיך, אלעמען האָבען זיי פיינד און בערעדען קרענק־ליך; געהען צו א מענשען צו פון דער זייט; קוקען אויף איהם קרום און מאכען ביי זיך אב: „א, דאס איז א פסיכאָפאט!" אדער: „דאס איז א פראזיאָר!" און וויסען זיי ניט, וואס פאר

אן עטיקעטעל מיר צו צוקלעפּען צום שטערען, זאָגען זיי: אָ, „דאס איז א מאדנער כּינעזיש, א כּאדנער!“ איך האָב ליעב דעם וואלד — איז עס מאָדנע; איך עס ניט קיין פּלייש — איז עס אויך מאָדנע. אן אוכּיטעלבארע, וויינע, פּרייע בעציהונג צי נאטור און מענשען איז שוין ניטא... ניטא איז ניטא! (וויל טרינקען.)

ס א נ י א: (לאזט איהם ניט) ניין, איך בעט אייך, האָט רחמנות, טרינקט ניט מעהר.

א ס ט ר א ו ו: פּארוואס?

ס א נ י א: דאס פּאסט אזוי ניט פּאר אייך! איהר זייט עלענאנט, איהר האָט אזא צארטע שטיבע... נאָך מעהר, איהר זייט ווי קיינער פון די, וואָס איך קען, — איהר זייט שהון, פּארוואס־זשע ווילט איהר עהנליך זיין צו געוועהנליכע מענשען, וואס טרינקען און שפּיעלען אין קארטען? אָ, טהוט עס ניט, איך בעט אייך זעהר! איהר זאָגט שטענדיג, אז מענשען שאפען ניט, נאָר זיי מאכען א תל פון אלעם, וואָס איז זיי געגעבען געוואָרען פון אויבען. פּא־וואס מאכט איהר א תל פון זיך אליין? מען דארף ניט, כּען דארף ניט, איך בעט אייך, איך בעשוועהר אייך.

א ס ט ר א ו ו (שטרעקט איהר אויס די האַנד): מעהר וועל איך ניט טרינקען.

ס א נ י א: גיט מיר אייער וואָרט.

א ס ט ר א ו ו: מיין עהרען־וואָרט.

ס א נ י א (דריקט איהם שטארק די האנד): א דאנק!

א ס ט ר א ו ו: באסטא! איך האָב זיך אויסגעניכטערט. איהר זעהט, איך בין שוין גאר ניכטער, און ניכטער בלייב איך ביז'ן לעצטען טאָג פון מיין לעבען (קוקט אויף זייגער). אלזא, וועלען מיר וויטער רעדען. איך זאָג: מיין צייט איז שוין ארי־בער, שוין שפּעט פּאר מיר... כ'בין אלט געווארען, זיך איבערגע־אַרבייט, געוואָרען וואוילגאר, אלע געפיהלען פערטעמפּט, און, עס דוכט מיר, איך וואָלט שוין ניט געקענט זיך צובינדען צו א מענ־

שען. קיינעם האָב איך ניט ליעב, און וועל שוין ליעב ניט קריגען. וואָס עס נעהמט מיך נאָך, איז שעהנהייט. צו שעהנהייט בין איך ניט גלייכגילטיג. מיר דוכט, אז אויב העלענא אנדרעיעוונא וואלט זיך פערגלוסט, וואלט זי געקענט מיר דעם קאָפּ פערדרעהען אין איין טאָג... אבער דאס איז דאך ניט קיין ליעבע... ניט קיין צוגעבונדענקייט... (פערדעקט די אויגען מיט דער האנד, ציטערט אויף.)

ס א נ י א: וואס איז מיט איך?

א ס ט ר א ו ו: יא... אין גרויסען פאָסט איז ביי מיר א קראנקער געשטארבען אונטער'ן כלאָראָפאָרם.

ס א נ י א: ס'איז שוין צייט דאָס צו פע־גען. (פאוזע). זאָגט מיר, מיכאאיל לוואָוויטש... וועז איך וואלט געהאט א חבר'טע, אדער א יונגערע שוועסטער, און איהר וואלט פלוצלונג געוואהר געווארען, אז זי... נו, לאמיר זאגען, דאָט איך ליעב, ווי וואלט זיי איהר זיך בעצויגען צו דעם?

א ס ט ר א ו ו (קוועטשט מיט די פליצעס): איך ווייס ניט. איך רעכען, איך וואלט זיך גארניט בעצויגען. איך וואלט איהר געגעבען צו פערשטעהן, אז ליעב קריגען איהר קען איך ניט... און דע־צו ליעגען מיר אזעלכע זאכען ניט אין קאָפּ. אזוי צו אזוי, אייב פאהרען, איז שוין צייט. זייט געזונד, הארציגע, אניט וועלען מיר ביז אינדערפריה ניט פארטיג ווערען. (דריקט איהר האנד). איך וועל געהן דורכ'ן גאסט־צימער, אויב איהר ערליבט, אניט האָב איך מורא אייער אנקעל זאל מיך ניט פערהאלטען (געהט אוועק).

ס א נ י א (איינע אליין): ער האָט מיר גארניט געזאגט... זיין נישמה און הארץ זענען נאָך אלץ פערבאָרגען פאר מיר, פארוואס־זשע פיהל איך זיך אזוי גלוקליך? (לאָכט מין גליק.) איך האָב איהם געזאגט: איהר זייט עלענאנט, אייגעל, איהר האָט אזא צארטע שטימע... איז דאס אפשר געווען ניט פאסיג? זיין שטימע ציטערט, לאשטשעט... אט פיהל איך איהר אין לופט. און וועז איך האָב איהם געזאגט וועגען א יונגער

שוועסטער, האָט ער ניט פערשטאנען... (ברעכט די הענד.) אָ, ווי שרעקליך דאָס איז, וואָס איך בין ניט שטאן! ווי שרעקליך! און איך וויים, אז איך בין ניט שטאן, איך וויים, איך וויים... פֿאראכטאנען זונטאג, ווען מען איז געגאנגען פון קירכע, דאָס איך געהערט, ווי מען האָט געדעדט וועגען מיר אין א פרוי האָט גע־זאגט: „זי איז א גוטע, א גרויסמוטהיגע, נאר א שאד, וואס זי איז ניט קיין שטאנע"... ניט קיין שטאנע...

ס'קומט ארויס העלענא אנדרעיעווגא.

העלענא אנדרעיעוונא (צעצעט די פענסטער): דאָס געזיכטער איז אריבער. ווי פיין איז דרויסען איז! (פאוזע.) וואו איז דער דאקטאר?

סאניא: ער איז אוועק. (פאוזע.)

העלענא אנדרעיעוונא: סאפיע!

סאניא: וואס?

העלענא אנדרעיעוונא: ווי לאנג וועט איהר זיך בלאָזען אויף מיר? מיר האבען אייגער דעם אנדערן קיין שלעכטס ניט געטהאן, פארוואס זאלען מיר זיין שונאים? גע־נוג שוין...

סאניא: איך האָב אליין געוואלט... (נעהמט איהר ארום.) געגוג ברוגז זיין.

העלענא אנדרעיעוונא: איז מאקע גוט. (ביידע זענען אויפגערעגט.)

סאניא: פאפא האָט זיך געלעגט?

העלענא אנדרעיעוונא: ניין, ער זיצט אין גאסט־צימער... מיר רעדען ניט אייגער מיט'ן אנדערן גאנצע וואך־כען, און גאָט וויים צוליעב וואס... (דערזעהט, אז דער בופעט איז אָפען.) וואָס איז דאָס?

סאניא: מיכאאיל לוואוויטש האָט געגעסען אבענד־ברויט.

העלענא אנדרעיעוונא: און ווין איז אויך דאָ... לאָמיר אויסטרינקען ברודערשאפט.

ס א נ י א: לאָמיר.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פון איין גלעזעל... (גיסט אן.) אזוי איז בעסער. נו, הייסט עס — דו?

ס א נ י א: דו. (טרינקען און קושען זיך.) כ'האָב שוין לאנג געוואָלט שלום מאכען, נאר כ'האָב זיך אלץ געשעהמט... (ווייזט.)

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: וואס־זשע ווייזסטו?

ס א נ י א: נאָרניט, אזוי זיך.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: נו, געזונ שוין, געזונ... (ווייזט.) א מאָדנע בריאה, וואס איך בין, כ'האָב אויך אנגעהויבען ווייזען... (פאוזע.) דו ביזט ברוגז אויף מיר, וואס איך האָב חתונה געהאט מיט דיין פאטער צולייב געלד... אויב דו גלויבסט א שבועה, וועל איך דיר שווערען, — איך האָב חתונה געהאט מיט איהם אוים ליעבע. ער האָט מיך צוגעצויגען, ווי א געלעהרטער און בעריהמטער מענש. די ליעבע איז געווען ניט קיין אמת'ע, א קינסטליכע, נאָר מיר האָט זיך דאָך דאן אויסגעזויזען, אז זי איז אן אמת'ע. איך בין ניט שולדיג. און דו האָסט פון דער חתונה אָן ניט אויפגעהערט צו שטראָפען מיך מיט דייגע קלוגע אויגען, וואס האָבען מיר אין עפעס חושד געווען.

ס א נ י א: נו, שלום, שלום! לאָמיר פערגעסען.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: כען דארף ניט קומען אזוי — דיר פאסט עס ניט. מען דארף אלעמען גלויבען — אנדערש קען מען ניט לעבען (פאוזע).

ס א נ י א: זאָג מיר דעם ריינעם אמת, ווי א פרוינד... דו ביזט גליקליך?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ניין.

ס א נ י א: איך האָב עס געוואוסט. נאָך איין פראגע: זאג אפענהערציג, — דו וואָלסט געוואָלט האָבען א יונגען מאן.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ס'ארא קינד דו ביזט נאָך. אודאי, וואָלט איך געוואָלט. (לאַכט.) נו, פרעג נאָך עפעס, פרעג...

ס א נ י א: דיר געפעלט דער דאקטאר?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: יא, זעהר.

ס א נ י א (לאכט): איך האב א נאריש געזיכט... יא? אט איז ער אוועק, און איך הער אלץ זיין שטימע און זיינע טריט, און טהו איך א קוק אויפ'ן דונקעלען פענסטער — שטעלט זיך מיר פאר זיין פנים. לאז מיר זיך אויסרעדען... נאר איך קען ניט רעדען אזוי הויך, איך שעהם זיך. קום צו מיר אין צימער, דארט וועלען מיר רעדען. דו מוזט רעכענען, איך בין א נאראלע? זיי זיך מודה... זאג מיר עפעס וועגען איהם...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: וואם־זשע?

ס א נ י א: ער איז א קלוגער... אלץ קען ער, אלץ ווייס ער... ער היילט, פלאנצט וואלד...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ניט וועגען וואלד און ניט וועגען מעדיצין נעהט עס... מיין ליעבע, פערשטעה, דאס איז א טאלאנט! ווייסטו, וואס טאלאנט הייסט? מוט, א פרייער קאפ, א הויכער שוואונג... פלאנצט ער א בוים, פרעגט ער זיך שוין, וואס וועט זיין דערפון אין טויזענד יאהר ארום, און שוין הלום'ט זיך איהם דאס גליק פון דער מענשהייט. אזעלכע מענשען זענען זעלטען, מען דארף זיי ליעב האבען... ער טרינקט, אפטמאל איז ער א ביסעל גראב, — וואס פאר אן אומגליק איז עם? א טאלאנטפולער מענש אין רוסלאנד קען ניט זיין קיין רייניקער. דו טהו נאר א טראכט, ס'ארא לעבען עס לעבט דאס דער דאקטאר! שרעקליכע בלאטעם אויף די וועגען, פרעסט, זאוורוכעס, אונענדליכע שטרעקעס, מענשען גראבע, ווילדע, ארום און ארום נויט, קראנקהייט, און ביי אזעלכע בעדינגונגען איז שוואר פאר א מענשען, וואס ארבייט און קעמפפט טאג איין טאג אוים בלייבען צו פערציג יאהר ריין און ניכטער... (קושט איהר.) איך ווינש דיר פון גאנצען הארצען, דו ביזט וועלט גליק... (שטעהט אויף.) און איך בין א נודנע, אן עפיזאדישע פערזאן... אין מוזיק, אין מאן'ס הויז, אין אלע ראמאנען — אומעטום, מיט איין וואלט, בין איך געווען נאר אן עפיזאדישע פערזאן. אייגענטליך, סאניא,

מען זאל זיך אריינטראכטען, בין איך זעהר, זעהר אומגליקליך! (געהט ארום אן אויפגערעגטע אויף דער כצענע.) ניטא פאר מיר קיין גליק אויף דער וועלט. ניטא! וואָס לאכסטו?

ס א נ י א: (לאכט, פערדעקענדיג דעם פנים.) איך בין אזוי גליקליך... גליקליך!

ה ע ל ע נ א אנדרעיעוונא: מיר ווילט זיך שפיע־לען... איך וואלט איצט עפעס געשפיעלט.

ס א נ י א: שפיעל! (נעהמט איהר ארום.) איך קען ניט שלאָפען... שפיעל!

ה ע ל ע נ א אנדרעיעוונא: באלד. דיין פאטער שלאָפט ניט. וועו ער איז קראנק, רעגט איהם מוזיק אויף. געה פרעג. אויב איהם ארט ניט, וועל איך שפיעלען. געה.

ס א נ י א: באלד. (געהט אַוועק.)

אין גארטען קלאָפט דער וועכטער.

ה ע ל ע נ א אנדרעיעוונא: שוין לאנג, ווי כ'האָב ניט געשפיעלט. כ'וועל שפיעלען און ווייגען, ווייגען ווי א נארע־לע. (אין פענסטער) דאָס קלאָפסט דו, יעפים?

ד י ש ט י מ ע פ ו ן ו ו ע כ ט ע ר: איך..

ה ע ל ע נ א אנדרעיעוונא: קלאָפ ניט, דער הערר איז ניט געזונד.

ד י ש ט י מ ע פ ו ן ו ו ע כ ט ע ר: באלד געה איך אוועק! (פויפט צו. רופט זיינע הינד.) היי, איהר זישוק, מאלט־שיק, זשוק! (פאוזע.)

ס א נ י א (קעהרט זיך אום): מ'קען ניט.

פ א ר ה א נ ג.

דריטער אקט.

גאַסט־צימער ביי סערעבריאַקאָוו'ן אין חויז. דריי טירען: רעכטס, לינקס און אינמיטען. טאָג.

וואָיניצקי און סאַניא זיצען. העלענאַ אַנדרעיעוונאַ געהט ארום אויף דער סצענע, טראַכטענדיג וועגען עפעס.

ו ו א י נ י צ ק י: דעם הערר פּראָפעסאָר איז געפעלליג גע־ווען אויסצודריקען זיין וואונש, אז מיר זאלען זיך אלע היינט פערזאמלען אין גאַסט־צימער אום אייניס אזויגער (קוקט אויף זייגער) א פיערטעל צו איינס. ער ווייל עפעס מודיע זיין דער וועלט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: עפעס אן ענין, אודאי.

ו ו א י נ י צ ק י: קיין שום ענינים האָט ער ניט. שרייבט נארישקייטען, בורטשעט און איז אויפערזיכטיג, מעהר גארנישט.

ס א נ י א (מיט א פארוואורף): אַנקעל!

ו ו א י נ י צ ק י: נו, נו, ענטשולדיגט (ווייזט אויף חע־לענאַ אַנדרעיעוונאַ) קליבט נחת; זי געהט ארום און וויעגט זיך פון פוילקויט. זעהר פיין! זעהר פיין!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: א נאנצען טאג זשור־מעט איהר, האלט אין איין זשומען — ווי זאל עס ניט דערעסען! (טרויעריג) איך שטארב פון לאנגווייליגקייט, כ'וויים ניט, וואס צו טהאן.

ס א נ י א (קוועטשט מיט די פליייצעס): פארהאן וועניג ארבייט? זאלסט נאָר חשק האָבען.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: צום ביישפיעל?

ס א נ י א: פערנעהם זיך מיט דער בעל־הבית'ישקייט, לערן, הייל. איז דאס דיר וועניג? וועז דו און פאפא זייט ניט

געווען אין דערהיים, פלעגען מיר פאהרען אליין, איך און אנקעל וואניא, אויפ'ן מארק מיט מעהל האנדלען.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך קען ניט. און דערצו איז עס ניט אינטערעסאנט. דאס הוילט מען און מען לערנט פויערן נאר אין די טענדענץ־דאמאנען, איך אבער — ווי וועל איך עס, מיר ניט דיר ניט, פלוצלונג נעהמען און אוועק צו די פויערן, לערנען זיי אדער הוילען?

ס א נ י א: און איך פערשטעה ניט, ווי גיהט מען עס ניט און מען לערנט ניט. ווארט אקאראשט, וועסט זיך אויך צוגעוואוי־נען. (נעהמט איהר ארום.) לאנגווויליג זיך ניט, מיין טייערע (לא־כענדיג). דו לאנגווויליגסט זיך, געפינסט זיך ניט קיין אָרט, און לאנגווויליגקייט און לעריג־נעהן זענען אנשטעקיג. קוק זיך איין: אנקעל וואניא טהוט גארניט, גיהט דיר נאָך ווי א שאטען, איך האָב געלאזען מיין ארבייט און געקומען צולויפען צו דיר זיך דורכריידען. פויל געווארען, כ'קען ניט! דאקטאר מיכאאיל לוואויטש פלעגט פריהער זיין ביי אונז זהר זעלטען, איינמאל אין חדש, שווער געווען צו דערבעטען זיך ביי איהם, און איצט פאהרט ער אהער יעדען טאג, דאָט פערוואהרפען זיינע וועלדער, זיין מעריצין. דו ביזט א כשוף־מאכערין, ווייזט אוים.

ו ו א י נ י צ ק י: ס'בענקט זיך! (לעבהאפט.) נו, טייע־רע מיינע, מיין פראכט, זייט א קלוגע! אין אייערע אדערן פליסט נימפען־בלוט, זייט־זשע א נימפע! טהוט פריי, וואס איהר ווילט כאָטש איינמאל אין לעבען, פערליעבט זיך ניכער אין עפעס א וואסער־נייסט ביז איבער די אויערן — און בוק מיט'ן קאָפּ אין אבגרונד אריין, אז דער הערר פראפעסאר און מיר אלע זאלען נאר שטוינען!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: (צארניג) לאָזט מיך צורוה! ווי גרויזאם דאס איז! (ווייל אוועקגעהן).

ו ו א י נ י צ ק י: נו, נו, מיין פרייד, פערצייט... ענטשול־דיגט מיר (קושט איהר האַנד) שלום.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : א מלאך וואלט ניט אויסגעהאלטען, איהר מוזט אליין צוגעבען.

ו ו א י נ י צ ק י : פאר א צייכען פון שלום און אייניג־קייט וועל איך אייך באלד ברויגען א בוקעט רויזען ; נאָך אין דערפריה האָב איך פאר אייך אנגעגרייט... הערבסט־רויזען — ליעבע, טרויעריגע רויזען.. (געהט אוועק.)

ס א נ י א : הערבסט־רויזען — ליעבע, טרויעריגע רויזען... (ביידע פרויען קוקען אין פענסטער.)

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : אט איז שוין סעפ־טעמבער. ווי וועלען מיר דאָ איבערלעבען דעם ווינטער ! (פאו־זע.) וואו איז דער דאָקטאר?

ס א נ י א : ביי אנקעל וואניאַ'ן אין צימער. ער שרייבט עפעס. כ'בין צופריעדען, וואס אנקעל וואניאַ איז אוועק, כ'דארף עפעס רעדען מיט דיר.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וועגען וואס?

ס א נ י א : וועגען וואָס ? (לעגט דעם קאָפּ אויף איהר ברוסט).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : נו, גענוג שוין, גע־נוג... (גלעט איהר די האָר.) גענוג...

ס א נ י א : איך בין ניט שעהן.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : דו האָסט שעהנע האָר.

ס א נ י א : ניין ! (קוקט זיך אום, טהוט א קוק אין שפי־געל) ניין ! איז א פרוי ניט שעהן, זאגט מען איהר : „איהר האָט שעהנע אויגען, איהר האָט שעהנע האָר"... איך האָב איהם ליעב שוין זעקס יאהר, כ'האָב איהם ליעב מעהר, ווי מיין אייגענע מוטער ; יעדע מינוט הער איך איהם, פיהל דעם דרוק פון זיין האנד ; און כ'קוק אלץ אויף דער טיר, כ'וואַרט, מיר דוכט אלץ, אז אָט וועט ער אריינגעהן. און זעהסט דאָך, איך געה אלץ אריין צו דיר, צו ריידען וועגען איהם. איצט איז ער דאָ יעדען טאָג, נאָר ער קוקט ניט אויף מיר, ער זעהט ניט... דאס איז אזא פיין !

כ׳האָב קיין שום האָפנונג ניט, קיין האָפנונג, קיין האָפנונג! (אין פערצווייפלונג) אָ, גאָט מיינער, גיעב מיר קראפט... א גאנצע נאכט האָב איך תפלה געטהאָן... אָפט געה איך צו איהם, הייב אן רעדען די ערשטע, קוק איהם אין די אויגען אריין... כ׳האָב שוין מעהר ניט קיין שטאלץ, כ׳האָב ניט קיין כח צו האלטען זיך אין די הענד... זיך ניט איינגעהאלטען, און האָב נעכטען זיך מודה געווען פאר אנקעל וואניא, אז איך האָב ליעב... און אלע בעדיענטע וויסען, אז איך האָב איהם ליעב. אלע וויסען.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: און ער?

ס א נ י א: ער בעמערקט מיך ניט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: (פערטראכט) א מאדנער מענש איז ער... וויסטו וואס? לאָז מיר זיך דורכרעדען מיט איהם... איך וועל פארזיכטיג, מיט אנצוהערענישען... (פאוזע.) נו, טאקע, וויפיעל איז דער שעור ניט צו וויסען, וואו מען האלט... לאָז מיר!

סאניא שאָקעלט מיט׳ן קאָפ אויף יא.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איז טאקע גוט. צי ער האָט ליעב, צי ער האָט ניט ליעב — איז ניט שווער צו דערגעהן. דו זאָרג זיך ניט, מיין הארציגע, זיי ניט אונרוהיג, — איך וועל איהם אויספרעגען פארזיכטיג, ער וועט נאר ניט בעמערקען. מיר דארפען נאר וויסען: יא, צו ניין? (פאוזע.) אויב ניין, זאל ער ניט קומען אהער. ניט אזוי?

סאניא שאָקעלט מיט׳ן קאָפ אויף יא.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ס׳איז גרינגער, אז מען זעהט זיך ניט. אבליגען אויף דער לאנגער באנק דארף מען ניט, מיר וועלען איהם אויספרעגען טאקע באלד. ער האָט זיך געקליבען וויזען מיר עפעס צייכנונגען... גיעה זאג איהם, אז איך וויל איהם זעהן.

ס א נ י א (שטארק אויפגערעגט): דו וועסט מיר זאגען דעם גאנצען אמת?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : יא, אודאי. מיר דוכט, אז דער אמת,וואס ער זאל ניט זיין, איז אלץ ניט אזוי שרעקליך, ווי די אונגעוויסהייט. פערלאז זיך אויף מיר, מיין טייערע.

ס א נ י א : יא, יא... איך וועל זאגען, אז דו ווילסט זעהן זייער צייכנונגען... (געהט אַב אין בלייבט שטעהן בייַ דער טהיר) נייז, אונגעוויסהייט איז בעסער... דאך א האפנונג פארהאן...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וואס רעדסטו ?

ס א נ י א : גארניט (געהט אַוועק).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (איינע אליין) : ניטא קיין ערגערע זאך, ווי וויסען א פרעמדען סוד אוו ניט קענען העלפען (פערטראַכט זיך). ער איז אין איהר ניט פערליעבט — דאס איז קלאר, נאר פאר וואס זאל ער ניט חתונה האבען מיט איהר ? זי איז ניט קיין שעהנע, נאר פאר א דארפישען דאקטאר, אין זיינע יאהרען, וואלט זי געווען א גאנץ פיינע פרוי. א קלוגע, א גוטע, א רייַנע... נייַן, דאס איז ניט דאס, ניט דאס... (פאוזע) איך פערשטעה דאס ארימע מיידעל. ס'איז לאנגווייליג משוגע צו ווערען. ארום אוו ארום בלאנדזשען אנשטאט מענשען עפעס גרויסע פלעקען. מען הערט ניט מעהר ווי וואולגארע רייד, מען וויים ניט מעהר, ווי עסען, טרינקען, שלאפען. אוו פון צייט צו צייט קומט צופאהרען ער, גאנז אן אנדערער ווי די איבעריגע, א שעהנער, אן אינטערעסאנטער, א בעצויבערענדער, גלייך ווי אין א פינסטערער נאכט שיינט אויף די העלע לבנה... אבגעבען זיך דעם צויבער פון אזא מענש, פערגעסען זיך... דוכט זיך, ער האט מיך אויך אביסעל צוגעצויגען. יא, מיר איז אהן איהם לאנגווייליג. אט שמייכעל איך, ווען איך טראכט פון איהם... דער אנקעל וואניא זאגט, אז אין מיינע אדערן פליסט נימפען־בלוט. כאטש איין מאל איז לעבען טהוט פרעי, וואס איהר ווילט. ווער וויים ? אפשר דארף מען אזוי... א, ווי איך וואלט געוואלט אוועקפליהען פון אייך וויט־וויט, ווי א פרייער פויגעל, אוועקפליהען פון איירע פערשלאפענע צורות, פון אייערע שמועסען. פערגעסען אז איהר אלע עקזיסטירט אויף דער וועלט... נאר איך בין א שרעקעדיגע, א שעמעוודיגע... מיך וועט פערמוטשען דאס

געווּיסען... אט קומט ער אהער יעדען טאג, איך שטוים זיך אז צו וואס ער קומט, און שוין פיהל איך זיך שולדיג, בין גרייט צו פאלען אויף די קניה פאר סאניא'ן, ענטשולדיגונג בעטען, ווייגען...

א ס ט ר א ו ו (געהט ארויין מיט א קארטאגראם): גוט מארגען! (דריקט איהר די האנד). איהר האט געוואלט זהען מיין מאלעריי?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: נעכטען האט איהר מיר צוגעזאגט צו ווייזען אייער ארבייט... איהר זייט פריי?

א ס ט ר א ו ו: א, געווים. (שפרייט אויס די קארטאגראם אויף'ן לאמבער־טיש און שלאגט איהר צו מיט נעגעלעך). וואו זייט איהר געבוירען געווארען?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: אין פעטערבורג.

א ס ט ר א ו ו: און געלערענט האט איהר זיך — ?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: אין קאנסערוואטאריע.

א ס ט ר א ו ו: פאר אייך איז עס אפשר ניט אינטערעסאנט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פארוואס? אמת איז, אז איך קען ניט דאס דארף, אבער איך האב א סך געלעזען.

א ס ט ר א ו ו: דא איז הויז האב איך מיין אייגענעם טיש... ביי איוואן פעטראוויטש'עז איז צימער. וועז איך ווער אינגאנצען כייעד, גאר טעכפ, ווארף איך אלצדינג און לויף אהער, און שפיעל זיך מיט אט דער זאך א שעה — צוויי... איוואן פעטראוויטש און סאפיא אלעקסאנדראוונא קלאפען אויפ'ן רעכטע־ברעטעל, און איך זיץ מיר נעבעז זיי ביי מיין טיש און שמיר — און מיר איז ווארעם, רוהיג. ערגעץ וואו שרייט א גריל. נאר דעם פערגניגען ערלויב איך זיך ניט אפט, איינמאל איז חדש... (ווייזט אויף דער קארטאגראם) איצט קוקט אהער. דא האט איהר א בילד פון אונזער אויעזד, ווי ער האט אויסגעזהען מיט 50 יאהר צוריק. די טונקעל־ און העל־גרינע פארב בעצייכענט וועלדער; א העלפט פון דעם נאנצען שטח איז פערנומען מיט וואלד. וואו די גרינע פארב איז בעדעקט מיט א רויטער נעץ, דארט פלעגען לעבעז עלענטירעז און ציעגען... איך וויין דא אי די פלאנצען אי די חיות פון דעם געגענד. אין דער

אזערע האבען געלעבט שוואנען, געגנ, קאטשקעס אוו, ווי זאגען די אלטע, ס'איז געווען א וועלט מיט פייגעל; זיי האבען זיך געטראַגען אין דער לופטען ווי א כמארע. אויסער דערפער, זעהט איהר, זיינען דא פאנאנדער געווארפען פערשיעדענע ישובים, הויפען, שטיבלעך פון ראסקאלניקעס, וואסער ־ מיהלען... געווען א סך פיה און פערד. מען זעהט עס אן דער בלויער פארב. איז דעם וואַלאסט, צום ביישפיעל, האט זיך די בלויע פארב צושפריץ געדיבט; דאס זיינען געווען גאנצע טאבונעס פערד, אוו אויך יעדען הויף פלעגט אויסקומען צו דריי פערד. (פאוזע). איצט לאמיר א קוק טהאן ניעדעריגער, דאס, וואס איז געווען מיט 25 יאהר צוריק. דא איז שוין מיט וואלד פערנומען נאר א דריטעל פון דעם שטח. קיין ציגען איז שוין ניטא, נאר ס'איז נאך פארהאן עלענטירען. די גרינע אוו אוו בלויע פארבען זיינען שוין בלאסער. אוו אזוי וויטער, אוו אזוי וויטער. נעהמען מיר צו דער דריטער טייל: דאס בילד פונ'ם אויזוד אין דער געגענווארט. די גרינע פארב איז נאך פארהאן וואו ניט וואו, אבער ניט געדיכט, נאר פלעקענווייז; פערשוואונדען די עלענטירען, די שוואנען, די אויערהענגער... פון די פריהערדיגע ישובים, הויפען, שטיבלעך פון ראסקאלניקעס אוו מיהלען איז אפילו קיין שפור ניט געבליבען. בכלל, א בילד פון ביסלעכווייזער אוו אונ־ צוויפעלהאפטער ענטארטונג, וואס דארף דויערן נאך א וועלבע ניט איז 15—10 יאהר, כדי צו ווערען פאלשטענדיג ענטארטעט. איהר וועט זאגען, אז דאס זיינען די ווירקונגען פון דער קולטור, אז דאס אלטע לעבען האט נאטירליך געמוזט אבטרעטען דאס ארט דעם נייען. יא, איך פערשטעה, ווען אנשטאט די אויסגעראטעטע וועלדער זאל מען אויסבויען שאסיי־וועגען, אייזענבאהנען, אז דא זאלען זיין זאוואדען, פאבריקען, שולען, — דאס פאלק זאל ווערען געזונדער, רייכער, קלוגער. נאר דא איז דאך ניטא קיין זכר דערפון! איז אויעזד זיינען דיזעלבע בלאטעס, קאמארעס; דיזעלבע שלעכטע וועגען, אריפקייט, טיפוס, דיפטעריט, שרפות... דא האבען מיר צו טהאן מיט ענטארטונג צוליעב א קאמפף פאר עקזיסטענץ, וואס איז איבער די כחות; דאס איז ענטארטונג פון פאסיוויטעט, פון אונווויסענ־

הייט, פון דעם, וואס איז לחלוטין ניטא קיין זעלבסט־בעוואוסטזיין, אוו דער פערפוירערנער, הונגעריגער, קראנקער מענש כאפט זיך פאר אלצדינג; כדי צו ראטעוועז די רעשט פונ׳ם לעבעז, כדי צו פערהיטעז פון הונגער די קינדער, כאפט ער זיך אינסטינקטיוו, אונבע־וואוסטזיניג פאר אלצדינג, כיט וואס מעז קעז נאר שטילעז דעם הונ־גער, דערוואריכעז זיך, אוו ער צושטערט אלצדינג, ניט טראכטענ־דיג וועגעז מארגענדיגעז טאג... ס׳איז שוין צושטערט כמעט אלצ־דינג, נאר אנשטאט דעם איז גארניט בעשאפעז געווארעז (קאלט). כ׳זעה נאך אייער פנים, אז אייך איז ניט אינטערעסאנט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך פערשטעה דאך אזוי וועניג דערין...

א ס ט ר א ו ו: ניטא וואס צו פערשטעהז, ס׳איז פשוט ניט אינטערעסאנט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: אפעז גערעדט, ליעגט עס כיר איצט ניט אין קאפ. פערצייט מיר. איך דארף אייך מאכעז א קלייגעם פערהער, אוו איך בין צוטומעלט, כ׳וויים ניט, ווי אנצו־הויבעז.

א ס ט ר א ו ו: א פערהער?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: יא. א פערהער, נאר... א נאנץ אונשולדיגעז. לאמיר זיך זעצעז! (זעצעז זיך). עס גלהט דא וועגעז א גלווייסער יונגער פערזאז. מיר וועלעז רעדעז, ווי עהר־ליכע מענשעז, ווי פרייגד, אהז דרייד־לעך. מיר וועלעז זיך דורכרויי־דעז אוז פערגעסעז, וועגעז וואס מיר האבעז גערעדט. יא?

א ס ט ר א ו ו: יא.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: עס האנדעלט זיך וועגעז מייז שטיפ־טראכטער סאניא. זי גלפעלט אייך?

א ס ט ר א ו ו: יא. איך אכט איהר.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: זי גלפעלט אייך אלס א פרוי?

א ס ט ר א ו ו (ניט באלד): ניין.

העלענא אנדרעיעוונא: נאך צוויי־דריי ווערטער — און גענוג. איהר האט גארניט בעמערקט?

אסטראוו: גארניט.

העלענא אנדרעיעוונא (נעהמט איהם פאר'ן האנד): איהר האט זיך לייעב, איך דערקען עס אין אייערע אויגען... זי ליידט... פערשטעהט עס, און... הערט אויף צו קומען אהער.

אסטראוו (שטעהט אויף): מיין צייט איז שוין אריבער... ניטא קיין געלעגענהייט... (קוועטשט מיט די פֿליצעס). וועז קען איך? (ער איז צוטומעלט).

העלענא אנדרעיעוונא: פוי, ס'ארא ניטאנגענעהמער שמועס! כ'בין אזוי אויפגערעגט, ווי איך וואלט געשלעפט אויף זיך טויזענד פוד. נו, גאט צו דאנק, געענדיגט. לאמיר פערגעסען, ווי מיר וואלטען גארניט גערעדט, און... און פאהרט אוועק. איהר זייט א קלוגער מענש, איהר וועט פערשטעהן... (פאוזע) איך בין אזש רויט געווארעז.

אסטראוו: וועז איהר וואלט מיר געזאגט מיט א חדש־צווויי צוריק, וואלט איך נאך א טראכט געטהאן, איצט אבער... (קוועטשט מיט די פֿליצעס). און אויב זי ליידט, אין, אודאי... איין זאך פערשטעה איך נאר ניט: צו וואס האט איהר בעראפט דעם פערהער? (קוקט איהר אין די אויגען און סטראשעט מיט'ן פינגער) איהר זייט א כיטרע!

העלענא אנדרעיעוונא: וואס בעטייט עס?

אסטראוו (לאבענדיג): א כיטרע! לאמיר זאגען, אז סאניע ליידט, גערן גלויב איך עס, צו וואס איז אבער אייער פערהער? (לאזט איהר ניט רעדען, לעבהאפט) טהוט מיר צוליעב, מאכט ניט קיין פערוואונדערטעז פנים, איהר וווייסט אויסגעצייכענט, צו וואס איך קום אהער יעדען טאג... צו וואס אוז צוליעב וועמען איך קום, דאס וווייסט איהר אויסגעצייכענט. קוקט ניט אזוי אויף מיר, לייעבע רויב־חיה, איך בין אן אלטער פויגעל...

העלענא אנדרעיעוונא (ערשטוינט): רויב־חיה? כ'חייב ניט אז צו פערשטעהן.

א ס ט ר א ו ו : א שעהנער, פּוכיגער טהויר'ל... איהר דארפט האָבען אפּפער! שוין א גאנצען חדש טהו איך גארניט, האָב אלץ אוועקגעווארפען, זשערנע זוך איך איך — און דאס געפעלט איך שרעקליך, שרעקליך... איז וואס? איך בין בעזיעגט, איהר האט עס געוואוסט אהן א פערהער (לעגט צונויף די הענד אויף'ן ברוסט און בייגט איין דעם קאָפּ). כ'גיעב זיך אונטער. נאט, פערצוקט!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : איהר זייט פון זין אראב!

א ס ט ר א ו ו (לאָכט צווישען די ציין) : איהר זייט א שע־מעוודיגע...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : א, איך בין בעסער און העכער, ווי איהר מיינט! איך שווער אייך! (וויל אוועקגעהן).

א ס ט ר א ו ו (פערשטעלט איהר דעם וועג) : איך וועל היינט אוועקפאָהרען, וועל מעהר דא ניט זיין, נאר... (נעהמט איהר פאר'ן האַנד, קוקט זיך אום) וואו וועלען מיר זיך זעהן? זאגט גיכער: וואו? מען קען אהער אריינגעהן, זאגט גיכער... (לויד־ענשאַפּטליך) כ'ארא וואונדער־שעהנע, פּרעכטיגע... איין קוש... נאר. איין קוש טהאן אייערע וואויל־שמעקעריגע האר...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : איך שווער אייך...

א ס ט ר א ו ו (לאָזט איהר ניט רעדען) : צו וואס שווערען! מען דארף ניט שווערען. מען דארף ניט קיין איבעריגע רייד... א, כ'ארא שעהנע! כ'ארא הענד! (קושט איהרע הענד).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : אבער גענוג שוין, גע־נוג... גענוג אוועק... (נעהמט צו די הענד). איהר האט זיך פערגעסען.

א ס ט ר א ו ו : זאגט זשע, זאגט, וואו וועלען מיר זיך מאר־גען זעהן? (נעהמט איהר פאר'ן טאַליע). דו זעהסט, דאס איז אונ־פערמיידליך, מיר דארפען זיך זעהן (קושט איהר; אין דער צייט קומט אריין וואיניצקי מיט א בוקעט רויזען און בלייבט שטעהן ביי'ן טהיר).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : דערבארעמט זיך...

לאזט מיך אב... (לעגט דעם קאָפּ אויף אסטראוו׳ס ברוסט). ניין! (וויל אוועקגעהן).

א ס ט ר א ו ו (האלט איהר פעסט פאר׳ן טאליע): קום מאַרגען אין וואלד־ווירטשאפט... א זייגער צוויי... יא? יא? דו וועסט קומען?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (דערזעהט וואוניצקי׳ן): לאזט! (שטאַרק צוטומעלט געהט זי אַב צום פענסטער). דאָס איז שרעק־ליך.

ו ו א י נ י צ ק י (לעגט דעם בוקעט אויף א שטול; אן אויפגע־רעגטער, ווישט ער מוט׳ן אַרבעל דעם פּנים און הינטער׳ן קאַלנער): גאר־ניט... יא... גארניט...

א ס ט ר א ו ו (זיך בלאזענדיג): היינט, געהרטער־ איזואז פּעטראוויטש, איז גארניט קיין שלעכטער וועטער. אין־דער־פריה איז געווען כמארנע, ס׳האט זיך געדוכט, אז ס׳וועט באלד רעגנען, און איצט איז זוניג. אין דער אמת׳ען גערעדט האבען מיר א פיי־נעם הערבסט... און די ווינטער־תבואות זיינען נישט־קישה (ווייקעלט צונויף די קאַרטאפֿלען, ווי אַ רערעל). דאָס יא: די טעג זיינען גע־ווארען קירצער... (גענט אוועק).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (גענט ראַש צו צו וואוניצ־קי׳ן): איהר וועט זיך סטארען, איהר וועט אויסנוצען אייער גאנ־צען איינפלוס, אז איך און מיין מאן זאלען אוועקפאהרען נאך היינט! איהר הערט? נאך היינט!

ו ו א י נ י צ ק י (ווישט דעם פּנים): הא? נו, יא... גוט... איך האב, העלענא, אלץ געזאהן, אלץ.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (נערוועז): איהר הערט? איך מוז אוועקפאהרען פון דאנען נאך היינט!

ס׳גהען ארין סערעבריאקאוו, כאניא, טיעליעגין און מארינא.

ט י ע ל י ע ג י ן: איך אליין, עקסעלענץ, בין עפּעס ניט אינ־גאנצען געזונד. שוין צוויי טאג, ווי איך בין קראנק. דער קאָפּ איז עפּעס...

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: וואו זשע זיינען די איבעריגע?

כ׳האָב ניט ליעב דאָס הויז. עפּעס א לאָבירינט. זעקס אוון צוואַנציג ציימערז, צוגעהן זיך אלע דער אתין אוון דער אהער אוון ס׳איז ניט מעגליך צו געפינען עמיצעז (קלינגט). רופט אהער מאריא וואַסיליעוונא׳ן אוון העלענא אנדרעיעוונא׳ן!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א: איך בין דאָ.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: איך בעט אייך, מיינע הערן, זיצעז.

ס א נ י א (געהט צו צו העלענאַ אַנדרעיעוונאַ׳ן, אונגעדולדיג): וואָס האָט ער געזאָגט?

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א: דערנאָך.

ס א נ י א: דו ציטערסט? דו ביסט אויפגערעגט? (קוקט זיך אויף פּאַרשענדיג אין איהר פּנים). איך פּערשטעה... ער האָט געזאָגט, אז מעהר וועט ער שוין ניט קומעז אהער... יא? (פּאוזע). זאָג: יא?

העלענאַ אַנדרעיעוונאַ שאַקעלט מיט׳ן קאָפּ אויף יא.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (צו טיעליעגין׳ען): דאָס ניט־געוווּנדזיין איז נאָך ווי ס׳איז צו דערלייידען, נאָר, וואָס איך קען ניט פערדייען, איז דער גאנצער שטייגער פון דאָרפישען לעבען. עפּעס פיהל איך, ווי איך וואָלט פון דער ערד אראָבגעפאלען אויף עפּעס א פרעמדע פּלאַנעטע. זעצט זיך, מיינע הערן, איך בעט אייך. סאָניא! (סאַניא הערט ניט, זי שטעהט מיט א טרויעריג אראַבגעלאָזטען קאָפּ). סאָניא! (פּאוזע). זי הערט ניט. (צו מארינא׳ן). אוון דו, ניאניע, זעץ זיך (די ניאניע זעצט זיך אוון שטריקט א זאק). איך בעט אייך מיינע הערן. העננט אויף, אזוי צו זאָגען, אייערע אויערן אויף׳ן נאָגעל פון אויפמערקזאמקייט (לאַכט).

ו ו א י נ י צ ק י (אויפגערעגט): אפשר בין איך אן איבעריגער? כ׳קען אוועקגעהן?

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: ניין, דו ביזט דאָ אם נויטיגסטען.

ו ו א י נ י צ ק י: וואָס ווילט איהר פון מיר?

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: איהר... וואָס זשע ביזטו ברוגז? (פּאוזע). אויב כ׳האָב זיך אין וואָס ניט איז פערשולדיגט נעגען דיר, טאָ זיי מיר מוחל, איך בעט דיך.

ו ו א י נ י צ ק י : לאז אב דעם טאז. לאמיר צוטרעטען צום ענין... וואם דארפסטו?

ס׳געהט אריין מאריאַ וואַסיליעווונאַ.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : אט איז מאמא. איך פאנג אז, מיינע הערן (פאוזע). איך האב איך פערבעטען, מיינע הערן, צו ערקלערען אייך, אז צו אונז פאהרט א רעוויזאר. איבריגענס, שפאם אז א זייט. ס׳איז אן ערנסטע זאך. איך האב אייך, מיינע הערן, צונויפגערופען, כדי צו בעטען ביי אייך הילף אוז אן עצה, אוז ווי־בענדיג, ווי ליעבליך איהר זייט שטענדיג, האף איך, אז איהר וועט עם מיר טהאז. א כענש בין איך א גלעזרנטער, א ביכער־מענש, אוז כ׳בין שטענדיג געווען ווייט פון פראקטישען לעבען. בענעהן זיך אהן די עצות פון ערפאהרענע מענשען קען איך ניט אוז איך בעט דיך, איוואן פעטראוויטש, איך איליא אילייויטש, איך, מאמא... די כעשה איז, וואם manet omnes una nox דאם הייסט, מיר זיינען אלע אין גאט׳ס האנד. איך בין אלט, קראנק, אוז דאריבער רעכען איך, אז ס׳איז צייט צו רעגולירען מיינע פערמענענס־פערהעלטני־סען, אויף וויפיעל זיי זיינען נוגע מיין פאמיליע. מיין לעבען איז שוין געענדיגט, וועגען זיך טראכט איך ניט, נאר איך האב א יונגע ווייב, א טאכטער — א מיידל (פאוזע). ווייטער לעבען אין דארף איז פאר מיר אונמעגליך. מיר זיינען ניט בעשאפען געווארען פאר׳ן דארף. לעבען אבער אין שטאדט מיט דעם גלאז, וואם דער גוט ברייגט אונז איז אונמעגליך. זאלען מיר פערקויפען, לאמיר זאגען, דעם וואלה, איז דאם אן אויסערגעווענליכער מיטל, וואם מען קען ניט בענוצען יעדען יאהר. מען דארף אויסזוכען אזאלכע מיט־לען, וואם זאלען אונז גראנטירען א שטענדיגע, מעהר אדער ווע־ניגער בעשטימטע הכנסה. איך האב אויסגעטראכט איין מיטל אזאלכען, אוז כ׳האב די עהרע פארצולעגען איהם פאר איך, איהר זאלט איהם בעטראכטען. אויסמיידענדיג די פרטים, וועל איך עם אייך ערקלערען אין אלגעמיינע שטריכען. אונזער גוט טראגט דורכ־שניטליך ניט מעהר ווי צוויי פראצענט. איך לעג פאר מען זאל עם פערקויפען. אויב מיר וועלען פאר די גלאז קויפען פראצענט־פאפי־

רעז, וועלען מיר בעקומען פון פיער ביז פינף פראצענט, אוז איך מיין, אז ס'וועט נאך בלייבען א פאר טויזענד רובל, פאר וועלכע מיר וועלען קענען קויפען א קלייניע דאטשע אין פינלאנד.

ו ו א י נ י צ ק י : וואר אקארשט... מיר דוכט, אז איך האב שלעכט געהערט. זאג נאכאמאל, וואס האסטו געזאגט?

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : פאר דעם וועלד קויפען פראצענט־פאפירען, אוז פאר די איבעריגע — א דאטשע אין פינלאנד.

ו ו א י נ י צ ק י : ניט פינלאנד... דו האסט נאך עפעס גע־זאגט...

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : איך לעג פאר מען זאל פערקויפען דאס גוט.

ו ו א י נ י צ ק י : דאס מיין איך טאקע. דו וועסט פערקוי־פען דאס גוט, אויסגעצייכענט, א רייכע אידעע... אוז וואו זאל איך זיך אהינטהאן, אוז די אלטיטשקע מוטער אוז כאניא?

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : דאס אלעס וועלען מיר בעצייטענס ארומרעדען. מען קען דאך ניט מיט אמאל.

ו ו א י נ י צ ק י : וואר אקארשט. אפנים כ'האב ביז איצט ניט געהאט קיין טראפען געזונדען מענשען־פערשטאנד. ביז איצט בין איך נאריש געווען אוז געטראכט, אז דאס גוט געהערט סאניא'ן. מיין פערשטארבענער פאטער האט עס געקויפט מיין שוועסטער אלס נדן. ביז איצט בין איך געווען נאאיוו, כ'האב פערשטאנען ג־זעצען ניט ווי אין טערקיי, אוז כ'האב געמיינט אז דאס גוט איז פון דער שוועסטער איבערגענגען צו סאניא'ן.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : יא, דאס גוט געהערט סאניא'ן. ווער זאגט דען, אז ניט? אהן סאניא'ס איינשטימונג וועל איך ניט בעשליסען דאס גוט צו פערקויפען. דערצו נאך ווייל איך עס טהאן פאר סאניא'ס טובה וועגען.

ו ו א י נ י צ ק י : דאס איז אונבעגרייפליך, אונבעגרייפליך! אדער איך בין פון זיין ארבאב, אדער... אדער...

מ א ר י א ו ו א ס י ל י ע ו ו נ א : זשאו, רייד ניט אנקע־

נעז אלעקסאנדער'ן. זיי זיכער, ער וויים בעסער פון אונז, וואס איז גוט און וואס איז שלעכט.

ו ו א י נ י צ ק י : ניין, גיט מיר וואסער (טרינקט וואסער). זאגט, וואס וויל איהר, וואס וויל איהר!

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : איך פערשטעה ניט, וואס דו רעגסט זיך אויף. איך זאג ניט, אז מיין פראיעקט איז דער אידעאלער. אויב אלע וועלען געפינען, אז עס טויג ניט, וועל איך ניט בעשטעהן דערויף. (פאוזע).

ט י ע ל י ע ג י ן (צוטומעלט) : איך, עקסצענץ, האב צו דער וויסענשאפט ניט נאר געפיהלען פון אהרפורכט, נאר אויך קרוב'שע נעפיהלען. מיין ברודער'ס גריגארי איליאיטש'עם פרוי'ס ברודער, אפשר קענט איהר איהם, קאנסטאנטין טראפימאוויטש לאקעדעמי־ נאוו, איז געווען א מאגיסטער...

ו ו א י נ י צ ק י : ווארט אקאראשט, וואפלע, מיר רעדען וועגען אן ענין... ווארט א ווייל, שפעטער... (צו סערעבריאקאוו'ן) אט פרעג איהם. דאס גוט איז געקויפט געווארען ביי זיין אנקעל.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : אה, צו וואס זאל איך פרעגען? צו וואס?

ו ו א י נ י צ ק י : דאס גוט איז געקויפט געווארען, נאך יענע צייטען נאך, פאר פינף און נייניציג טויזענד רובל. דער פאטער האט בעצאהלט נאר זיבעציג און איז געבליבען שולדיג פינף און צוואנ־ ציג טויזענד. איצט הערט זיך איין... דאס גוט וואלט מען ניט גע־ קענט קויפען, וועז איך וואלט זיך ניט אבגעזאגט פון מיין ירושה צו גונסטען פון מיין שוועסטער, וועלכע כ'האב היים ליעב געהאט. נאר דאס איז נאך ניט אלץ, איך האב צעהן יאהר געארבייט ווי אן אקס, און אויסגעצאהלט דעם גאנצען חוב...

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו : כ'האב שוין חרטה, וואס כ'האב אנ־ גענויבען דעם שמועס.

ו ו א נ י צ ק י : דאס גוט איז פריי פון חובות און איז ניט רואיגירט נאר א דאנק מיינע פערזענליכע אנשטרענגונגען. און

איצט, אז איך בין אלט געוואָרען וויל מען מיך פון דאנען ארויס־טרייבען!

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: איך וויים ניט וואָס דו ווילסט!

ו ו א י נ י צ ק י: פינף און צוואנציג יאָהר האָב איך פערוואלטעט דאָס גוט, געארבייט, געשיקט דיר געלט, ווי דער געווייסענהאפטעסטער משרת, און די גאנצע צייט האָסטו מיר אפילו קיין איין מאל ניט געדאנקט. די גאנצע צייט, וועו כ'בין יונג געווען, זוו איצט — האָב איך בעקומען פון דיר פינף הונדערט רובל א יאָהר געהאלט — א בעטלעריש געהאלט! — און דיר איז קיין איין מאל ניט איינגעפאלען צולעגען מיר כאטש א רובל מעהר!

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: איוואן פעטראוויטש, ווי האָב איך עס געקענט ווייסען? איך בין א מענש ניט קיין פראקטישער, און כ'פערשטעה גארניט. האָסט זיך געקענט אליין צולעגען, וויפיעל דיין הארץ גלוסט.

ו ו א י נ י צ ק י: פארוואָס האָב איך ניט געדענקט? פארוואָס פעראכט איהר מיך ניט אלע, דערפאר וואָס איך האָב ניט געדענקט? דאָס וואלט געווען א גערעכטע זאך, און איצט וואלט איך קיין ארימאן ניט געווען!

מ א ר י א ו ו א ס י ל י ע ו ו נ א (שטרענג): זשאן!

ט י ע ל י ע ג י ן (אן אויפגערעגטער): וואניא, טייערער, מען דארף ניט, מען דארף ניט... איך ציטער... צו וואָס א תל מאכען פון גוטע בעציהונגען? (קושט איהם). מען דארף ניט.

ו ו א י נ י צ ק י: פינף און צוואנציג יאָהר בין איך מיט דער מוטער, ווי א קראָט, געזעסען אויפגעשפארט אין די פיער וועגד... אלע אונזערע געדאנקען און געפיהלען האָבען געהערט דיר, נאָר דיר. בייטאָג פלעגען מיר רעדען וועגען דיר, וועגען דיינע ארבייטען, שטאָלץ געווען אויף דיר, מיט עהרפורכט דיין נאָמען אויסגעזעגד; די נעכט האָבען מיר פערטהון אויף לייענען די זשורנאלען און ביכער, וועלכע איך פעראכט איצט טיף!

ט י ע ל י ע ג י ן: מען דארף ניט, וואניא, מען דארף ניט... איך קען ניט...

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (צאַרניג): כ׳פערשטעה, ניט, וואס ווילסטו?

ו ו א י נ י צ ק י: דו ביזט פאר אונז געווען עפעס א העב־רעם וועזען, און דיינע ארטיקלען פלעגען מיר לערנען אויף אויסענ־וועניג.. נאר איצט האבען זיך מיינע אויגען געעפענט! איך זעה אלעס! שרייבסט וועגען קונסט, און הייבסט ניט אן צו פערשטעהן, וואס קונסט איז! אלע דיינע ווערק, וואס איך האב אזוי ליעב גע־האט, זיינען ניט ווערטה קיין קופערנעס גראשען! דו האסט אונז גענארט!

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: אבער שטילט איהם שוין איין אמאל, מיינע הערין! איך געה אוועק!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך פאדער, איוואן פע־טראוויטש, איהר זאלט אנטשוויגען ווערען! איהר הערט?

ו ו א י נ י צ ק י: איך וועל ניט אנטשוויגען ווערען (פער־שטעלט סערעבריאקאוו׳ן דעם וועג). ווארט א ווייל, איך האב נאך ניט געענדיגט! דו האסט א תל געמאכט פון מיין לעבען! איך האב ניט געלעבט, ניט געלעבט! צוליעב דיר האב איך חרב גע־מאכט, פערניכטעט די בעסטע יאהרען פון מיין לעבען! דו ביזט מיין ערגסטער שונא!

ט י ע ל י ע ג י ן: איך קען ניט... איך קען ניט... איך געה אוועק... (געהט אוועק אין שטארקער אויפרעגונג).

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: וואס ווילסטו פון מיר? און וואס פאר א רעכט האסטו צו רעדען מיט מיר אין אזא טאן? דו גאר־נישט איינער! אויב דאס גוט איז דיינס, טא נעהם עס דיר, איך דארף עס ניט!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: די רגע פאהר איך אוועק פון דעם גיהנם! (שרייט). איך קען לענגער ניט אויסהאל־טען!

ו ו א י נ י צ ק י: פערפאלען מיין לעבען! איך בין טאלאנט־פול, קלוג, מוטיג... וועז איך זאל לעבען נאכאמאל, וואלט פון מיר געקענט ארויסקומען א שפענהויער, א דאסטאיעווסקי... עט...

כ'האב זיך פערריידט! איך גיי פון זיי ארויס... מאמע, איך בין פערצוויפעלט, מאמע!

מ א ר י א ו א ס י ל י ע ו נ א (שטרענג): פאלג אלעק־סאנדער'ן!

ס א נ י א (שטעלט זיך פאר דער ניאניע'ן אויף די קניה און וו־ליעט זיך צו איהר): ניאניעטשקע! ניאניעטשקע!

ו א י נ י צ ק י: מאמע! וואס זאל איך טהאן! מען דארף ניט, רעדט ניט, כ'וויים אליין, וואס כ'האב צו טהאן! (צו פערע־בריאקאוו'ן): וועסט מיך האבען צו געדענקען! (געהט אוועק אין דער מיטעלסטער טהיר; מאריא וואסילייעוונא געהט איהם נאך).

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו: מיינע הערין, וואס איז עס דאס, ענדליך? נעהמט צו פון מיר דעם משוגע'נעם! כ'קען ניט לעבען מיט איהם אונטער איין דאך! ער וואוינט דא (ווייזט אויף דער מי־טעלסטער טהיר), כמעט נעבען מיר... זאל ער זיך איבערקלייבען אין דארף אריין, אין פליגעל אריין, אדער איך וועל זיך ארויסקלייבען פון דאנען, נאר בלייבען מיט איהם אין איין הויז קען איך ניט...

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א (צום מאן): מיר וועלען היינט אוועקפאהרען פון דאנען! מען דארף זעהן בעזארגען אלצ־דינג שוין די מינוט.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו: א נישטיגער מענש!

ס א נ י א (שטעהט אויף די קניה, וועגדט זיך צום פאטער; נערוועז אין טרערען): מען דארף רחמנות האבען, פאפא! איך וויל אנ־קעל וואניא זיינען אזוי אומגליקליך! (האלט זיך איין פון פער־צווייפלונג). מען דארף רחמנות האבען! דערמאן זיך, וועז דו ביזט יונגער געווען, האבען אנקעל וואניא וון די באבע גאנצע נעכט איבערגעזעצט פאר דיר ביכער, איבערגעשריבען פאפירען... אלע נעכט, אלע נעכט! איך וויל אנקעל וואניא, מיר האבען ביידע געארבייט אהן אברוה, מיר האבען געציטערט אויסצוגעבען א קא־פיקע אויף זיך וון אלץ געשיקט דיר... מיר האבען ניט געגעסען אומזיסטען ברויט! איך רייד ניט דאס, ניט דאס רייד איך... נאר דו דארפסט אונז פערשטעהן, פאפא. מען דארף רחמנות האבען!

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (אן אויפגערעגטע, צום מאן): אלעקסאנדער, אין גאטעס ווילען, געה רייד איבער מיט איהם... איך בעט דיך.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו: גוט, איך וועל איבערריידען מיט איהם... איך בעשולדיג איהם אין קיין זאך ניט, איך בין ניט ברוגז. אבער זייט זיך מודה, זיין אויפפיהרונג איז, אלעגפאלם, מאדנע. נו גוט, איך וועל געהן צו איהם (געהט אוועק אין דער מיטעלסטער טהיר).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: זיי מיט איהם ווייכער, בערוהיג איהם... (געהט אוועק נאך איהם).

ס א נ י א (טוליעט זיך צו דער ניאניע): ניאניעטשקע! ניאניעטשקע!

מ א ר י נ א: ס'שאדט ניט, קינד מיינס. די גאנערם וועלען זיך דורכשרייען און אויפהערען... דורכשרייען זיך — און אויפהערען...

ס א נ י א: ניאניעטשקע!

מ א ר י נ א (גלעט איהר דעם קאפ): ציטערסט, ווי אין א פראסט! נו, נו, יתומה'לע, נאט איז בארמהערציג. ליפאוועט טהעע, אדער מאלינעם, וועט עס אריבער... נעהם זיך ניט צום הארצען, יתומה'לע דו מיינס... (קוקט אויף דער מיטעלסטער טהיר מיט האַרץ). צוויושעט זיך, די גאנערם, א, דער רוח זאל זיי נעהמען!

הינטער דער סצענע — א שאס; מען הערט ווי העלענא אנדרעיעווינא טהוט א געשריי; סאניא ציטערט אויף.

מ א ר י נ א: א, דער רוח זאל דאס נעהמען!

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (לויפט ארויס, זיך וואקלענדיג פון שרעק): האלט איהם אב, האלט איהם אב! ער איז אראב פון זין!

העלענא אנדרעיעווינא און וואיניצקי רענגלען זיך אין טהיר.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (סטארעט זיך אבנעהמען ביי איהם דעם רעווולווער): גיט אב! גיט אב, זאגט מען אייך!

ו ו א י נ י צ ק י: לאזט, העלענא! לאזט מיך! (בעפרייענדיג זיך, לויפט ער ארין און זוכט מיט די אויגען סערעבריאקאוו'ן). וואו איז ער? א, דא איז ער! (שיסט אין איהם). באש! (פאוזע).

ניט געטראפען? וויעדער ניט געטראפען?! (צאַרניג). א, דער טיוועל, דער טיוועל... דער טיוועל זאל עס כאפען... (קלאַפּט מיט'ן רעוואלווער אין פאדלאגע, און א פּער'חלש'טער זעצט ער זיך אויף א שטול. כערעבריאקאוו איז צומוישט; העלענא אַנדרעיעוונאַ האַט זיך צוגעטוליעט צום וואַנד, איהר איז ניט גוט).

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פיהרט מיך אוועק פון דאנען! פיהרט מיך אוועק, דער'הרג'עט מיך, נאר... איך קען דאַ ניט בלייבען, איך קען ניט!

ו ו א י נ י צ ק י (אַ פערצוויפעלטער): א, וואַם טהו איך! וואַם טהו איך!

ס א נ י א (שטיל): ניאניעטשקע! ניאניעטשקע!

ס א ר ח א נ ג.

פיערטער אקט.

איוואן פעטראוויטש׳ס צימער, דאס איז אויך זיין שלאפציטער און די קאנטאר פון׳ם גוט. בוי׳ן פענסטער — א גרויסער טיש מיט גע־שעפטס־ביכער און פערשיעדענע פאפירען, א שרייבטיש, שראנקען, א וואג. א קלענערער טיש פאר אסטראוו׳ן; אויף דעם טיש — צייכנונגס־מאטעריאלען, פארבען, דערבי א פארטפעל. א שטויג, און אין שטויג א פויגעל. אויף׳ן וואנד א מאפע פון אפריקע, וואס איז קיינעם, ווייזט אוים, נית נויטיג. א גרויסע סאפע, בעשלאגען מיט צעראטע. לינקס — א טהיר, וואס פיהרט אין די צימערן ארויף; רעכטס — א פארהויז; געבען דער רעכטער וואנד ליעגט א מאטע, די פויערן זאלען נית פערשמו־צען די פאדלאגע. — א הערבסט־אוונד. שטילקויט.

טיעליעגין און מארינא זיצען אייניר אנקעגען דעם אנדערן און וויקלען אויף זאקען־ וואל.

ט י ע ל י ע ג י ן: מאכט עס גיכער, מארינא טימאפעיעוונא, מען וועט דאך באלד רופען זעגעגען זיך. מען האט שוין געהייסען אנגרייטען די דראושקע.

מ א ר י נ א (סטאפט זיך צו וויקלען גיכער): ניט פיעל גע־בליבען.

ט י ע ל י ע ג י ן: פאהרען אויף קיין כארקאוו. דארט וועל־עז זיי וואוינען.

מ א ר י נ א: בעסער אווי.

ט י ע ל י ע ג י ן: איבערגעשראקען זיך... קיין איין שעה מעהר, זאגט העלענא אנדרעיעוונא, וויל איך דא ניט וואוינען... פאהרען, נאר פאהרען... מיר וועלען אביסעל לעבען אין כארקאוו, ארומקוקען זיך, וועלען מיר דאמאלס שיקען נאך די זאכען..." פאהרען אוועק, ווי זיי שטעהען און גענען. הייסט עס, מארינא טיע־

מאפעיוונא, ניט בעשערט זיי צו לעבען דא... ניט בעשערט... א פאטאלע פאראוסבעשטימונג.

מ א ר י נ א: בעסער אזוי. אט האבען זיי געטומעלט, געשאסען — א שאנדע פאר לייטען!

ט י ע ל י ע ג י ן: יא, א סוזשעט פאר איוואזווסקי'ס פענזעל.

מ א ר י נ א: וואלטען מיינע אויגען עס ניט זעהן (פאוזע). וועלען מיר וויעדער לעבען ווי אכאל, ווי אין די אלטע-צייטען. אין־דער־פריה אכט א זייגער טהע, איינס — מיטאג, אבענד־צייט — וועטשערע; אלץ, ווי ס'בעדארף צו זיין, ווי ביי לייטען... ווי ביי אמת'ע קריסטען. (מיט א זיפץ): שוין לאנג האב איך, זינדיגע פרוי, קיין לאקשען ניט געגעסען.

ט י ע ל י ע ג י ן: יא, שוין לאנג ווי מען האט ביי אונז קיין לאקשען ניט געקאכט. (פאוזע). שוין לאנג. היינט אין־דער־פריה, מארינא טימאפעיוונא, געה איך מיר דורך'ן דארף, שרייט מיר דער קרעמער נאך: „העי, דו, וואס דו לעבסט אויף פרעמדע קעסט!" און מיר איז אזוי ביטער געווארען אויף'ן הארצען!

מ א ר י נ א: דו קוק ניט דערויף, פאטער'ל. מיר זיינען אלע ביי נאט אויף קעסט. אי דו, אי סאניא, אי איוואן פעטראוויטש — קיינער זיצט ניט אהן ארבייט, אלע הארעווען מיר... אלע... וואו איז סאניא?

ט י ע ל י ע ג י ן: איז גארטען. געהט אלץ ארום מיט'ן דאק־טאר, זוכט איוואן פעטראוויטש'ן. זיי האבען מורא, ער זאל זיך ניט נעהמען דאס לעבען.

מ א ר י נ א: און וואו איז זיין פיסטאלעט?

ט י ע ל י ע ג י ן (שעפטשענדיג): איך האב אין קעלער בע־האלטען.

מ א ר י נ א (מיט א שמייכעל): דערלעבט צייטען!

ס'גיהען אריין פון הויף וואסיליצקי און אסטראוו.

ו א ס י ל י צ ק י: לאזט מיך אב. (צו מארינא'ן און טיעליע־גין'ען): געהט אוועק פון דאנען, לאזט מיך אליין כאטש אויף א שעה! כ'קען ניט פערטראגען די אפעקונשאפט.

ט י ע ל י ע נ י ז : די מינוט, וואניא. (געהט אוועק אויף די שפּיץ פינגער).

מ א ר י נ א : א גאנער : גא־גא־גא! (קלייבט צונויף די וואל און געהט אוועק).

ו ו א י נ י צ ק י : לאזט מיך אב!

א ס ט ר א ו ו : מיט'ן גרעסטען פערגניגען, איך דארף שוין פון לאנג אוועקפאהרען פון דאנעז, נאר איך זאג עס נאכאמאל, איך וועל ניט אוועקפאהרען, ביז דו וועסט מיר ניט אבגעבען, וואס דו האסט ביי מיר צוגענומען.

ו ו א י נ י צ ק י : כ'האב ביי דיר גארניט גענומען.

א ס ט ר א ו ו : איך רייר ערנסט — פערהאלט מיך ניט. כ'האב שוין לאנג געדארפט פאהרען.

ו ו א י נ י צ ק י : כ'האב ביי דיר גארניט גענומען. (ביידע זעצען זיך).

א ס ט ר א ו ו : יא? נו, וועל איך ווארטען נאך אביסעל, דערנאך, ענטשולדיג, ס'וועט אויסקומען צו בענוצען געוואלט. מיר וועלען דיך בינדען און ארומזוכען. כ'רייר עס גאנץ ערנסט.

ו ו א י נ י צ ק י : ווי דיר געפעלט. (פאוזע). מאכען זיך אזוי צום נארען: שיסען צוויי מאל און קיין איין מאל ניט טרעפען! דאס וועל איך זיך קיינמאל ניט מוחל זיין!

א ס ט ר א ו ו : פערגלוסט זיך צו שיסען, שיסט מען זיך אליין אין שטערן אריין.

ו ו א י נ י צ ק י (קוועטשט מיט די פלויצעס) : א מאדנע זאך. איך האב געמאכט א מארד־פערזוך, און מען ארעסטירט מיך ניט, מען גיט מיך ניט איבער צום גערישט. הייסט עס, מען האלט מיך פאר א משוגע'נעם. (א ביזער געלעכטער). איך — בין א משוגע'נער, און ניט משוגע זיינען די, וואס בעהאלטען אונטער דער מאסקע פון א פראפעסאר, פון א געלערנטען מאן, זייער אונפעהיגקייט, טעמפּ־קייט, שרייענדע האר־צלאזיגקייט. ניט משוגע זיינען די, וואס האבען חתונה מיט זקנים און דערנאך נארען זיי זייע־ע מענער פאר אלע־

כען איז די אויגען. איך האָב געזעהן, געזעהן, ווי דו האָסט איהר ארומגענומען!

א ס ט ר א ו ו: יא, ארומגענומען, און דיר—נא! (שטעלט אויס א נאָז).

ו ו א י נ י צ ק י (קוקט אויף'ן טהיר): ניין, משוגע איז די ערה, וואָס טראָגט אייך נאָך!

א ס ט ר א ו ו: נו, געוואָגט א נארישקייט.

ו ו א י נ י צ ק י: איז וואָס? איך בין משוגע, אונפעראַנט־וואַרטליך, איך האָב רעכט צו רעדען נארישקייטען.

א ס ט ר א ו ו: אַן אלטע מעשה. דו ביזט ניט משוגע, נור פשוט א מאַדנע בריה, א לץ. אמאל פלעגט איך יעדע מאַדנע בריאה האלטען פאר א קראַנקען, אוננארמאלען, אוז איצט מיין איך, אז ס'איז גאנץ נארמאל פאר א מענשען צו זיין א מאַדנע בריאה. דו ביזט אינגאנצען נארמאל.

ו ו א י נ י צ ק י (פערדעקט דאָס געזיכט מיט די העגד): איך שעהם זיך! דו זאלסט וויסען, ווי איך שעהם זיך! דאָס שארפע געפיהל פון שאנדע קען מען ניט פערגלייכען מיט קיין וועהטאָג (טרויעריג). ניט אויסצוהאלטען! (בויגט זיך אַן צום טיש). וואָס זאָל איך טהאָן? וואָס זאָל איך טהאָן?

א ס ט ר א ו ו: גארנישט.

ו ו א י נ י צ ק י: גיב מיר עפעס! א, גאָט מיינער... איך בין 47 יאָהר אלט; לאָמיר זאָגען, אז כ'וועל לעבען ביז 60, בלייבט נאָך דרייצעהן. לאָנג נאָך! ווי וועל איך איבערלעבען אט די דרייצעהן יאָהר? וואָס וועל איך טהאָן, מיט וואָס וועל איך זיי אנפילען? א, דו פערשטעהסט... (דריקט קאנוואולסיוו אסטראָוו'ס האַנד). פערשטעהסט, וועו איך זאָל קענען די לעצטע מיינע יאָהרען לעבען אנדערש, ניט ווי אמאל. איך זאָל זיך אויפכאפען איז א קלארען. שטילעזען פריהמארגען אוז דערפיהלען, אז כ'האָב אנגעהויבען אויף'ס ניי צו לעבען, אז אלץ, וואָס איז געווען, איז פערגעסען, איז פערשוואומען ווי א רויך (ווייגט). אנהויבען א ניי לעבען... זאָג מיר, ווי אנהויבען... פון וואָס אנהויבען...

א ס ט ר א ו ו (מיט פערדרוס): ע, גענוג שוין! וואס פאר א ניי לעבען? אונזער לאגע, דיינע ווי מיינע, איז האפנונגלאז.

ו ו א י נ י צ ק י: א יא?

א ס ט ר א ו ו: איך בין זיכער, אז ס'איז אזוי.

ו ו א י נ י צ ק י: גיב מיר עפעס... (ווייזט אויף'ן חארץ). ס'ברענט אינוועניג.

א ס ט ר א ו ו (שרייט אין כעס): הער אויף! (ווייכער) די, וואס וועלען לעבען איז הונדערט, צוויי הונדערט יאהר ארום, אוו וועלען אונז פעראכטען, וואס מיר האבען אויסגעלעבט אונזער לעבענס אזוי נאריש אוו געשמאקלאז, — ז י י וועלען אפשר געפינען א וועג, ווי גליקליך צו זיין, מיר אבער... מיר ביידע האבען נאר איין האפנונג, אז וועז מיר וועלען רוהען אין אונזערע קברים, וועלען פאר אונז שוועבען בילדער, אפשר גאר אנגענעהמע. (זיפצט). יא, ברודער. אין גאנצען אויעזד איז געווען נאר צוויי ארענטליכע אינטעליגענטע מענשען: איך אוו דו. נאר אין א וועלכע ניט איז צעהן יאהר האט דאס בעל־הבית'שע לעבען, דאס שענדליכע לעבען אונז אריינגעצויגען: מיט איהר פוילער לופט האט זי פער'סם'ט אונזער בלוט, אוו מיר זיינען געווארען די זעלבע פאשליאקעס, ווי אלע. (אויפגעלעבט). אבער דו פערדעד מיר ניט די ציין. גיב מיר אב, וואס דו האסט צוגענומען ביי מיר.

ו ו א י נ י צ ק י: איך האב ביי דיר גארניט גענומען.

א ס ט ר א ו ו: דו האסט צוגענומען פון מיין רייזע־אפטייקע! א סלאיק מיט מארפיום. (פאוזע). הער זיך איין, אויב דיר ווילט זיך ניט אנדערש, ווי נעהמען זיך דאס לעבען, טא גאה דיר אין וואלד אוו שיס זיך דארט. דעם מארפיום אבער גיעב מיר אב, אניט וועט מען אנהויבען שמועסען, טרעפען, מען וועט מיינען, אז איך האב עס דיר געגעבען... פאר מיר איז גאנוג, וואס איך וועל דיך מוזען פאלמעסען... מיינסט, דאס איז אינטערעסאנט? (ס'גאחט אריין סאניא).

ו ו א י נ י צ ק י: לאז מיך אב.

א ס ט ר א ו ו (צו סאניא'ן): סאפיא אלעקסאנדראוונא, אייי־

ער אַנקעל האָט אַוועקגעשלעפּט פון מיין אפּטייק א סלאָאיק מיט מאַרפיום און גיט ניט אָב. זאָגט איהם אז ס׳איז סוף כל סוף... ניט קלוג. און כ׳האָב קיין צייט אויף ניט. כ׳דארף שוין פאָהרען.

ס א נ י א: אַנקעל וואניא, דו האָסט געזומען דעם מאַרפיום? (פאוזע).

א ס ט ר א ו: ער האָט געזומען. איך בין זיכער.

ס א נ י א: גיב אָב. פארוואָס שרעקסטו אונז? (צאַרט). גיב אָב, אַנקעל וואניא! איך בין אומגליקליך אפשר ניט וועניגער פון דיר, פון דעסטוועגען בין איך זיך ניט מיאש. איך לייד און וועל ליידען, בין מיין לעבען וועט זיך ניט ענדיגען פון זיך... לייד דו אויך. (פאוזע). גיב אָב! (קושט איהם די הענד). טייערער, גוטער אַנקעל, ליעבער, גיב אָב! (ווינט). דו ביזט א גוטער, וועסט רחמנות האָבען אויף אונז און וועסט אבגעבען. לייד, אַנקעל! לייד!

ו ו א י נ י צ ק י (נעהמט ארויס פון טישקעסטעל א סלאָאיק און דערלאַנגט אסטראוו׳ן): נא, נעהם! (צו סאַניאַ׳ן): נאר מען דארף גיכער ארבייטען, גיכער טהאָן עפּעס, א ניט קען איך ניט... קען איך ניט...

ס א נ י א: יא, יא, ארבייטען. ווי נאָר אונזערע וועלען אוועקפאָהרען, וועלען מיר זיך זעצען ארבייטען... (קלייבט איבער נערוועז די פאַפּירען אויף׳ן טיש). אלץ איז ביי אונז פערלאָזען.

א ס ט ר א ו (לעגט אריין דעם סלאָאיק אין אַפּטייקעל און פערציהט די רימענס): איצט קען מען שוין לאָזען זיך אין וועג.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א (קומט אריין): איוואָ פעטראָוויטש, איהר זייט דא? מיר פאָהרען באלד אוועק. געהט צו אלעקסאנדער׳ן, ער וויל איך עפּעס זאָגען.

ס א נ י א: געה, אַנקעל וואניא. (נעהמט וואיניצקי׳ן פאר׳ן ארים). לאָמיר געהן. פאפא און דו דארפען שלום ווערען. דאָס איז נויטיג.

סאַניאַ און וואַיניצקי געהען אוועק.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א: איך פאָהר אוועק (גיט אסטראוו׳ן די האַנד). זייט געזונד.

אסטראוו: שוין?

העלענא אנדרעיעוונא: די דראָושקע איז שוין גרייט.

אסטראוו: זייט געזונד.

העלענא אנדרעיעוונא: איהר האָט מיר היינט צוגעזאָגט, אז איהר וועט אוועקפאָהרען פון דאנעז.

אסטראוו: איך געדענק. באלד וועל איך אוועקפאָהרען. (פּאוזע). איהר האָט זיך דערשראָקען? (נעהמט איהר פּאר'ן האַנד). איז דאָס אזוי שרעקליך?

העלענא אנדרעיעוונא: יא.

אסטראוו: אז ניט וואָלט איהר געבליבען! הא? מאר־גען איז דער וואלד־ווירטשאפט...

העלענא אנדרעיעוונא: ניין... שוין בעשלאָסען... און דאריבער קוק איך אויף אייך אזוי מוטיג, ווייל דאָס אבפאָהרען איז שוין בעשלאָסען... איך בעט ביי אייך איין זאך: דענקט וועגען מיר בעסער. מיר ווילט זיך, איהר זאָלט מיך אבטעון.

אסטראוו: ע! (מאַכט אַ בעוועגונג פון אונגעדולד). בלייבט, איך בעט אייך! זייט זיך מודה, וואָס צו טהאָן אויף דער וועלט האָט איהר ניט, קיין ציעל אין לעבען האָט איהר ניט, מיט וואָס צו פערנעהמען זיך האָט איהר ניט, און פריהער אדער שפּעטער וועט אייך דאָס געפיהל סיי ווי סיי גובר זיין, — דאָס איז אונפער־מיידליך. איז שוין בעסער, דאָס זאָל געשעהען ניט אין כארקאָוו אוו ניט ערגעץ אין קורסק, נאר דא, אויף'ן שוים פון דער נאטור... פּאעטיש, אם וועניגסטענס, אפילו דער הערבסט איז שעהן... דא איז פארהאן א וואלד־ווירטשאפט, האלב־ צוישטערטע פּאלווארקען איז גייסט פון טורגעניעוו'ן...

העלענא אנדרעיעוונא: ס'ארא לעבערליכער אידר זייט... איך בין אין כעם אויף אייך, און דאך... וועל איך זיך דערמאָהנען אן אייך מיט פערגניגען. איהר זייט אן אינטערעסאנ־טער, אריגינעלער כיעניש. מעהר וועלען מיר זיך שוין קיינמאל ניט זעהן, און דאריבער — צו וואָס בעהאלטען? איהר האָט אפילו גע־

מאכט אויף מיר א געווייסען אינדרוק. נו, לאמיר דריקען איינער דעם אנדערן די הענד און לאמיר זיך צוגעהן, ווי פריינד. דערמאנט מיך ניט צום שלעכטען.

א ס ט ר א ו ו (האט געדריקט איהר האנד): יא, פאהרט אוועק... (פערטראכט). ס'דוכט זיך, אז איהר זייט א גוטער, הארציגער מענש, און אין דערזעלבער צייט דוכט זיך, אז ס'איז פארהאן אין אייך עפעס מאדנעס. אט זענט איהר געקומען אהער מיט אייער מאן, און אלע, וואס האבען דא געארבייט, געהאוועט, געשאפען עפעס, אלע האבען געמוזט אוועקווארפען זייער ארבייט און א גאנצען זומער פערנעהכיען זיך מיט אייער מאן'ס גיכט און מיט אייך. ביידע — ער און איהר — האט איהר אונז אנגעשטעקט מיט אייער פוילקייט. איך האב זיך פערגעסען, א גאנצען חדש נארניט געטהאן, און אין דער צייט האבען כיעשען געקרענקט, אין מיינע וועלדער, די יונגע וועלדער, האבען פויערן געפאשעט זייער פיה... אלזא, וואו איהר טהוט ניט א טראט, איהר און אייער מאן, אומעטום בריינגט איהר מיט זיך צושטערונג... איך שפאס, אודאי, נאר דאך... א מאדנע זאך, אין איך בין איבערצייגט, אז וועז איהר בלייבט, וואלט געווא־ רען א מורא'דיג־ גרויסער חורבן. איך וואלט אומגעקומען, און איהר וואלט... אויך ניט גוט אבגעשניטען. נו, פאהרט אוועק! „פיניטא לא קאמעדיא!"

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (נעהמט פון זיין טיש א בלייפעדער און בעהאלט גיך): די בלייפעדער נעהם איך זיך פאר אן אנדענקען.

א ס ט ר א ו ו: עפעס א מאדנע זאך... בעקאנט געווען און פלוצלינג כ'וויים ניט צוליעב וואס... וועלען מיר זיך שוין קיינמאל ניט זעהן. אזוי איז אלעס אויף דער וועלט... ביז וואנען קיינער איז דא ניטא, ביז וואנען אנקעל וואניא קומט ניט אריין מיט א בוקעט, ערלויבט כיר... אייך א קוש טהאן... דעם לעצטען מאל... יא? (קושט איהר אין באק). נו... גוט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: כ'ווינש אייך אלעדאס־ גוטס. (קוקט זיך אום). הע, כאטש איין מאל איז לעבען! (נעהמט

איהם ארום שטאַרק, און ביידע געהען ראַט אַב איינער פון אַנדערן). מען דארף פאַהרען.

א ס ט ר א ו ו : פאַהרט גיכער. אויב די דראַשקע איז גרייט, טאָ פאַהרט.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : מען געהט אהער, דוכט זיך (בוידע הערען זיך צו).

א ס ט ר א ו ו : "פיניטא!"

ס'געהען אריין סערבריאקאוו, וואוניצקי, מאריא וואסיליעוונא מיט אַ בוך, טיעליעגין און סאַניאַ.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (צו וואוניצקי'ן) : לאַמיר פערגעסען דאָס אלטע. נאך דעם, וואס איז געשעהן, האָב איך אין די פּאר שעה אזוי פיעל איבערגעלעבט און איבערגעטראכט, אז, מיר דוכט, כ'וואלט לעבען, די קומענדיגע דורות זאלען ארַאבנעהמען א מוסר. גערן נעהם איך אַן דיין ענטשולדיגונג, און כ'בעט אליין ענטשולדיגונג ביי דיר. זיי געזונד! (קושט זיך מיט וואוניצקי'ן דרייַ מאָל).

ו ו א ו נ י צ ק י : דו וועסט פונקטליך בעקומען, וואס דו פלעגסט בעקומען פריהער. אלעס וועט זיין, ווי אמאל.

העלענא אַנדרעיעוונא נעהמט ארום סאַניאַ'ן.

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (קושט מאריא וואסיליעוונא די האנד) : מאמא...

מ א ר י א ו א ס י ל י ע ו ו נ א (קושט איהם) : אלעקסאנדער, פאַטאַגראפירט זיך נאכאמאל און שיקט מיר אייער בילד. איהר ווייסט, ווי טייער איהר זייט מיר.

ט י ע ל י ע ג י ן : זייט געזונד, עקסעלענץ! פערגעסט ניט אן אונז!

ס ע ר ע ב ר י א ק א ו ו (קושט די טאַכטער) : זיי געזונד... זייט אלע געזונד! (גיט די האנד אסטראוו'ן). איך דאנק אייך פאר דער אנגענעהמער געזעלשאפט... איך האָב אכטונג צו אייער ארט דענקען, צו אייער היץ און יוגענד־אילוזיעס, נאר ערלויבט אן אלטערן מענשען מאכען ביי'ן זענען זיך נאר איין בעמערקונג: מען

דארף, מיינע הערן, ארבייטען, טהאן! מען דארף ארבייטען, טהאן עפעס! (פערבייגט זיך פאר אלעמען). אל־דאם־גוטס! (געהט אוועק; מאריא וואסילייעוונא און סאניא געהען איהם נאך).

ו ו א י נ י צ ק י (קושט שטארק העלענא אנדרעיעוונא'ס האנד): זייט געזונד!.. פערצייט... מיר וועלען זיך שוין קיינמאל ניט זעהן.

ה ע ל ע נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (ערהיהרט): זייט געזונד, טייערער (קושט איהם אין קאפ און געהט אוועק).

א ס ט ר א ו ו (צו טיעלייעגין): זאג דארט, וואפלע, אז מען זאל פאר איין וועג פאר מיר אויך אנגרייטען א דראשקע.

ט י ע ל י ע ג י ן: איך הער, טייערער. (געהט אוועק).

ס'בלייבען נאר אסטראוו און וואיניצקי.

א ס ט ר א ו ו (נעהמט צו די פארבען און בעהאלט זיי אין רייזע־טאש): וואס זשע געהסטו ניט בעלייטען?

ו ו א י נ י צ ק י: זאלען זיי אוועקפאהרען, נאר איך... איך קען ניט. מיר איז שווער. מען דארף זיך גיכער פערנעהמען מיט וואס ניט איז... ארבייטען, ארבייטען! (גראבט זיך אין די פאפירען אויף'ן טיש).

פאוזע; גלעקלער לאזען זיך הערען.

א ס ט ר א ו ו: אוועקגעפאהרען. דער פראפעסאר, רעכן איך, איז צופריעדען. מען וועט זיך שוין ניט דערבעטען ביי איהם, ער זאל קומען אהער.

מ א ר י נ א (געהט אריין): אוועקגעפאהרען. (זעצט זיך אין א פאטער־שטול און שטריקט א זאק).

ס א נ י א (געהט אריין: אוועקגעפאהרען. (ווישט די אויגען). זאל גאט געבען, אין א גוטער שעה. (צום אנקעל): נו, אנקעל וואניא, לאמיר עפעס טהאן.

ו ו א י נ י צ ק י: ארבייטען,ארבייטען...

ס א נ י א: שוין לאנג, שוין לאנג, ווי מיר זיינען ניט געזעסען ביי דעם טיש. (צינדט אן א לאמפ אויף'ן טיש). קיין טינט, דוכט זיך, ניטא... (נעהמט דעם טינטער, געהט צום שראנק און גיסט אן טינט). און מיר איז אומעטיג, וואס זיי זיינען אוועקגעפאהרען.

מ א ר י א ו ו א ס י ל י ע ו ו נ א (געהט פֿאמעלעך אריין):
אוועקגעפֿאהרען. (זעצט זיך און פערטיעפט זיך אין לייענען).

ס א נ י א (זעצט זיך ביי'ן טיש און בלעטערט דעם קאנטאר־בוך):
לאמיר, אנקעל וואניא, פריהער פאר אלץ, אנשרייבען די רעכנונגען.
ביי אונז איז שרעקליך פערלאזען. היינט האט מען וויעדער געשיקט
נאך א רעכנונג. שרייב. דו שרייב איין רעכנונג, איך — דעם אנ־
דערן...

ו ו א י נ י צ ק י (שרייבט): „רעכנונג... פאר הערר..." (ביידע
שרייבען שוויגענדיג).

מ א ר י נ א (געענדט): ליולי האט זיך פערגלומט...

א ס ט ר א ו ו: א שטילקייט. די פערערס סקריפען, דער
גריל שרייט. וואראם, הימליך... ס'וילט זיך ניט אוועקפאהרען פון
דאנען. (גלעקלער לאזען זיך הערען). אט איז שוין גרויט די דראזש־
קע... בלייבט, הייסט עס, צו זעגנען זיך מיט איך, מיינע פרײנד,
זעגנען זיך מיט מיין טיש און — אי־די! (לעגט אריין די קארטאגרא־
מען אין פארטפעל).

מ א ר י נ א: וואס איז די אויסענויש? זיץ.

א ס ט ר א ו ו: אונמענליך.

ו ו א י נ י צ ק י (שרייבט): „און פון אלטען חוב איז געבליי־
בען צוויי פינף און זיבעציג..."

ס'גהט ארײן אן ארבייטער.

ד ע ר א ר ב י ט ע ר: מיכאאיל לוואויטש, די דראזשקע
איז גרייט.

א ס ט ר א ו ו: געהערט. (דערלאנגט איהם דאס אפטייקעל, דעם
רייזע־טאש און דעם פארטפעל). נא, נעהם עס. זעה, צוקנייטש ניט
דעם פארטפעל.

ד ע ר א ר ב י ט ע ר: כ'הער. (געהט אוועק).

א ס ט ר א ו ו: נו — ס... (געהט זעגנען זיך).

ס א נ י א: איז וועז וועלען מיר זיך זעהן?

א ס ט ר א ו ו: ניט פריהער ווי זומער, מסתמא. ווינטער
גלויב איך קוים... פערשטעהט זיך, אויב ס'וועט עפעס געשעהן,

לאזט וויסען — וועל איך קומען. (דריקט די הענד). א דאנק פאר אייער ברויט און זאלץ, פאר אייער גוטהערציגקייט... מיט איין וואָרט, פאר אלעם. (געהט צו דער ניאַנץ און קושט איהר אין קאָפּ) זיי געזונד, אלטיטשקע

מ א ר י נ א : פאהרסטו אוועק אהן טהעע?

א ס ט ר א ו ו : כ'ווילֿ ניט, ניאנקע.

מ א ר י נ א : וועסט אפשר א קאפעלֿע בראנפען פערזוכען?

א ס ט ר א ו ו (אונענטשלאָסען) : נו גוט...

מארינא געהט אוועק.

א ס ט ר א ו ו (נאָך דער פאוזע) : איין פערד מיינם האָט עפעס אָנגעהויבען צו הינקען. נעכטען האָב איך נאָך בעמערקט, וועז פיעטרושקא האָט איהם געפיהרט פאָיען.

ו ו א י נ י צ ק י : מען דארף איבערשמיעדען.

א ס ט ר א ו ו : ס'וועט אויסקומען אין ראָזשדעסטוועננאיע פערפאָהרען צו א שמיעד. מען וועט מוזען (געהט צו דער מאָפּע פון אָפריקע). אין דער דאָזיגער אפריקע איז איצט אודאי א היץ — א שרעק!

ו ו א י נ י צ ק י : יא, וואהרשיינליך.

מ א ר י נ א (קעהרט זיך אום מיט אַ טאָץ, אויפ'ן טאָץ אַ גלעזעל בראנפען און א שטיקעל ברויט) : טרינק.

אסטראוו טרינקט די בראנפען.

מ א ר י נ א : צו געזונד, טייערער (פערבייגט זיך ניעדעריג). פערבייס א שטיקעל ברויט.

א ס ט ר א ו ו : ניין, ס'וועט זיין גוט אזוי... אלזא, אל־דאם־גוטס! (צו מארינא'ן) : בעלייט מיך ניט, ניאנקע. מען דארף ניט.

ער געהט אַוועק; סאניאַ געהט איהם נאך מיט אַ ליכט, ווייל איהם בעליויטען; מאַרינאַ זעצט זיך אין איהר פאטער־שטול.

ו ו א י נ י צ ק י (שרייבט) : „דעם 2־טען פעברואר 20 פונט זאמען־אייל... דעם 16־טען פעברואר וויעדער 20 פונט זאמען־אייל... גרעטשענע גרויפּען..." (פאוזע).

גלעקלעך לאָזען זיך הערען.

מ א ר י נ א : אוועקגעפאהרעז.

פאוזע.

ס א נ י א (קעהרט זיך אום, שטעלט די ליכט אויפ'ן טיש) : אוועקגעפאהרעז...

ו ו א י נ י צ ק י (האַט צונוויפגערעכענט אויפ'ן רעכן־ברעטעל און פערשרייבט) : „סך־הכל... פופצעהן... פינף און צוואנציג...“

סאַניא זעצט זיך און שרייבט.

מ א ר י נ א (געגעצט) : אַה, דערלעבט צייטען...

טיעלויעגין געהט אריין אויף די שפּיץ פינגער, זעצט זיך בייַן טהיר און שטעלט אַן די גיטאַרע.

ו ו א י נ י צ ק י (צו סאַניא'ן, גלעטענדיג איהרע האאר) : קינד מיינס, ווי שווער מיר איז! דו זאלסט ווייסען, ווי שווער מיר איז! (פאוזע).

ס א נ י א : וואס קען מען טהאָן, מען דארף לעבען! (פאוזע). מיר ווילען לעבען, אַנקעל וואניא. מיר ווילען איבערלעבען א לאַנגע־לאַנגע רייהע טעג, לאַנגע אוועגדען; געדולדיג ווילען מיר איבער־טראגען די נסיונות, וואס דאס שיקזאל וועט אונז צושיקען; מיר ווי־לען ארבייטען פאר אנדערע אי איצט, אין דער עלטער, ניט וויסענ־דיג פון קיין אַברוה, אוו, ווען ס'וועט אַנקומען אונזער שעה, ווילען מיר אונטערטהעניג שטארבען, אוו דאַרט אויף יענער ווילט ווילען מיר אויסדערצעהלען, ווי מיר האבען געליטען, ווי מיר האבען גע־ווינט, ווי ביטער ס'איז אונז געווען, אוו גאַט וועט זיך דערבארימען איבער אונז, אוו מיר בויידע, איך אוו דו, אַנקעל, ליעבער אַנקעל, ווילען דערזעהן א לעבען פון ליכט אין שעהנהייט אוו פּראכט, מיר ווילען זיך דערפרעהען, אוו געריהרטע ווילען מיר זיך אומקוקען אויף אונזערע איצטיגע אומגליקען מיט א שמייכעל — אוו מיר ווי־לען אַברוהען. איך גלויב, אַנקעל, איך גלויב הייס, ליידענשאפט־ליך... (שטעלט זיך פאר איהם אויף די קניה און לעגט דעם קאַפּ אויף זיינע הענד; מיט א מיעדער שטימע) מיר ווילען אברוהען!

טיעלויעגין שפּיעלט שטיל אויף א גיטארע.

ס א נ י א : מיר ווילען אַברוהען! מיר ווילען פערגעהמען דעם קול פון מלאכים, מיר ווילען דעם גאנצען הימעל אין דימענטען זעהן,

מיר וועלען זען וויי דאס גאנצע ערדישע שלעכטס, אלע אונזערע לייד־ען וועלען דערטרונקען ווערען אין בארמהערציגקייט, וואס וועט אנפילען גאר די וועלט, און אונזער לעבען וועט ווערען אזוי שטיל, צארט, זיס, ווי א קוש. איך גלויב, גלויב... (ווישט איהם מיט א טי־כעל די טרערען). ארימער, ארימער אנקעל וואניא, דו ווייסט... (אין טרערען): דו האסט פאר דיין לעבען ניט געוואוסט פון קיין פרייד, נאר ווארט אנקעל וואניא, ווארט... מיר וועלען אברוהען... (נעהמט איהם ארום) מיר וועלען אברוהען!

ס'קלאפט דער וועכטער.

טיעליעגין שפּועלט שטיל צו; מאריא וואסיליעווונא שרייבט אויף די ראַנדען פון דער בראשור; מאַרינא שטריקט א זאק.

סאנ־יא: מיר וועלען אברוהען!

דער פאַרהאנג פאלט לאנגזאם.

דער וואַסער־פויגעל.

(ЧАЙКА).

פֿערזאָנען:

אירינא ניקאָלאיעוונא ארקאדינאַ, נאָך'ן מאן טרעפֿליעוו, אן אקטריסע.

קאָנסטאַנטין גאוורילאָוויטש טרעפֿליעוו, איהר זוהן, א יונגער מענש.

פּיאָטר ניקאָלאיעוויטש סאָרין, איהר ברודער.

נינא מיכאילאוונא זאריעטשנאיא, א יונג מיידעל, אַ טאָכטער פון אַ רייכען גוטסבעזיצער.

איליא אפֿאנאסיעוויטש שאמראיעוו, אַ ליוטענאַנט אין דעמידסיע, פערוואַלטער ביי סאָרין'ען.

פּאָלינא אנדרעיעוונא, זיין ווייב.

מאשא, זייער טאָכטער.

באָריס אלעקסיעוויטש טריגאָרין, אַ בעלעטריסט.

יעוועגני סערגעיעוויטש דאָרן, א דאָקטאר.

סעמיאָן סעמיאָנאָוויטש מעדוויעדיענקאָ, א לעהרער.

יאָקאָוו, אַן ארבייטער.

א קאָך.

א שטוב־מיידעל.

די האַנדלונג קומט פאָר ביי כאָרין'ען אין פאלווארק. — צווישען דריטען און פערטען אַקט גיהט דורך צוויי יאָהר.

ערשטער אקט.

א טויל פון פּאַרק אין סאַרין׳ס פּאַלוואַרק. א בריוטע אַלעע, וואָס פיהרט טיף אין פּאַרק אַרײַן צום אזערע, איז פערשטעלט מיט אַן עסטראַדע, וואָס איז אויף גיך צונויפגעקלאַפּט געוואָרען פּאַר א הויז־ספּעקטאַקעל אזוי, אַז די אזערע זעהט זיך גאָרניט ארויס. לינקס און רעכטס פון דער עסטראדע קוסטעס. א פּאָר שטולען, א טישעל.

די זון איז נאָר וואָס פערגאַנגען. אויף דער עסטראַדע הינטער דעם אַראָבגעלאָזענעם פּאַרהאַנג געפינען זיך יאַקאָוו און אַנדערע אַרבייטער; מען הערט א הוסטען און א קלאַפּען. מאַשא און מעדוויעדיענקא געהען פון לינקס, אומקעהרענדיג זיך פון שפּאציר.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: פּארוואָס געהט איהר שטענדיג אנגעטהאָן אין שווארצען?

מ א ש א: דאָס טרויער איך נאָך מיין לעבען. איך בין אומגליקליך.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: פּארוואָס? (פערטראכט). כ׳פּערשטעה ניט... אייער פּאַטער איז אמת ניט קיין רייכער, אָבער עפּעס געלד האָט ער. מיר לעבט זיך פיעל שוועכער פון אייך. איך קריג אינגאנצען 23 רובל א חדש, רעכענט מען נאָך דערפון אראָב עמעריטור־געלד, און דאָך בין איך ניט אין טרויער.

מ א ש א: עס געהט ניט וועגען געלד. אן אָרימאן קען אויך זיין גליקליך.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: אין טעאַריע יא, אָבער אין לעבען קומט אוים אזוי: איך, א מוטער, צוויי שוועסטער און א ברודערל, — און געהאלט אינגאנצען 23 רובל. עסען און טרינקען דארף מען? טהעע און צוקער דארף מען? טאבאק דארף מען? געה, זיי א קלוגער.

מ א ש א (קוקט זיך אום צו דער עסטראדע): באלד וועט זיך אנהויבען דער ספעקטאקעל.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: יא. שפיעלען וועט זאריעטשנאיא, און די פּיעסע איז קאנסטאנטין' גאוורילאוויטש'ס. זיי זענען פערליעבט איינער אין אנדערן, און היינט וועלען זיך זייערע נשמות צונויפגיסען אין זייער שטרעבען צו שאפען איין און די זעלבע קינסטלערישע געשטאלט. און צווישען מיין נשמה און אירע ערער איז ניטא קיין שום בעריהרונגס־פונקט. איך האב איך ליעב, כ'קען פאר בענקשאפט אין דערהיים ניט איינזיצען, כ'געה יעדען טאג צופוס זעקס וויאַרסט אהער און זעקס וויאַרסט צוריק, און בעגענען נאָר א גלייכגילטיגקייט פון אייער זייט. ס'איז א פערשטענדליכע זאך. איך בין א מענש אהן מיטלען, א פאמיליע האב איך א גרויסע... וואר ווי עס חתונה האבען מיט א מענשען, וואם האט אליין ניט וואם צו עסען?

מ א ש א: פוסטע מעשיות. (שמעקט טאבאק). אייער ליעבע ריהרט מיך, אבער איך קען אייך ניט אפענטפערן מיט מיין ליעבע, דאם איז אלעס. (דערלאנגט איהם די טאבאקערקע). נעהמט א ביסעל.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: ס'וועלט זיך ניט. (פאוזע).

מ א ש א: דושנע. ווייזט אוים, ביי נאכט וועט זיין א יעווייטער. איהר האלט אין אין פילאָסאפירען, אדער איהר רערט וועגען געלד. איהר מיינט, אז ס'איז ניטא קיין גרעסערער אומגליק, ווי אַרימקייט, און איך מיין, אז ס'איז טויזענד מאל גרינגער ארומצוגעהן אבגערישען און בעטלען, ווי... איבריגענס, איהר וועט עס ניט פערשטעהן...

סאָרין און טרעפליוו געהען אריין פון דער רעכטער זייט.

ס א ר י ן (לעהנט זיך אָן אויף א שטעקעל): איך, ברודער, פיהל זיך אין דאַרף ניט זעהר פויגעלדיג, און, פערשטעהט זיך, כ'וועל זיך שוין קיינמאל ניט צוגעוואוינען. נעכטען האב איך זיך געלעגט צעהן א זייגער און היינט אין־דער־פריה אויפגעשטאנען אום ניין, מיט עפעם א מאדנעם געפיהל, גליך ווי פונ'ם לאנגען שלאף האט זיך ביי מיר דער מארך צוגעקלעפט צום שארבען, און

נאָך אזוינע זאכען. (לאַכט). און נאָכמיטאג בין איך פּלוצלינג וויע־דער אנטשלאָפען געוואָרען, און איצט בין איך אינגאנצען צוברא־כען, א קאָשמאַר דריקט מיך, סוף כל סוף...

ט ר ע פ ל י ע ו ו : דאַרפסט טאקע לעבען אין שטאָדט. (דערזעהט מאַשא'ן און מעדוויעדיענקאָ'ן). זייט אזוי גוט, וועז ס'וועט זיך אנהויבען וועט מען אייך רופען, אָבער איצט קען מען דאָ ניט זיין. געהט אוועק, איך בעט אייך.

ס א ָ ר י ן (צו מאַשא'ן): זייט אזוי גוט, מאריא אנדרעיעוו־נא, בעט אייער פאָטער, ער זאָל היימען אָבבינדען דעם הונד, ער וואָיעט אלץ. די שוועסטער איז וויערער א גאנצע נאכט ניט גע־שלאָפען.

מ א ש א : רעדט מיט מיין פאָטער אליין, איך וויל ניט. בעפרייט מיך דערפון, איך בעט אייך. (צו מעדוויעדיענקאָ): קומט!

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א (צו טרעפליעוו'ן): שיקט אָנזאָ־גען, איידער מען וועט אָנהויבען. (ביידע גיהען אַוועק).

ס א ָ ר י ן: היימט עס, אז א גאנצע נאכט וועט וויעדער וואָיען דער הונד. האָסט געהערט א מעשה, כ'האָב קיינמאָל ניט געלעבט אין דאָרף, ווי איך האָב געוואָלט. עם מאכט זיך אמאָל איך נעהם אורלויב אויף 28 טאג און קום צופאָהרען אהער אָבער־העז, און נאָך אזוינע זאכען; אָבער דאָ דערגעהט מען דיר די יאָה־רען מיט כל המיני נאַרישקייטען, אז שוין דעם ערשטען טאָג ווילט זיך אוועקגעהן. (לאַכט). איך פלעג תמיד אוועקפאָהרען מיט פער־גניגען פון דאנען... נו, און איצט בין איך אין דעמיסיע, ניטא וואו אהינצוטהאָן זיך, סוף כל סוף. צי דו ווילסט, צי ניט — לעב...

י א ק א ָ ו ו (צו טרעפליעוו'ן): מיר וועלען זיך גיהען באדען, קאָנסטאַנטין גאַוואַריליטש.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : נוט, אָבער אין צעהן מינוט ארום זאָלט איהר זיין אויף'ן אָרט. (קוקט אויף'ן זייגער). באלד וועט זיך אָנ־הויבען.

י א ק א ָ ו ו : נוט. (גיהט אַוועק).

ט ר ע פ ל י ע ו ו (בעקוקט די עסטראדע): נו, אָט האָסטו דיר

א טעאטער, א פּאַרהאנג; דערנאָך אין ערשטע קולִיסע, א צווייטע און וויטער — א לעדיגער רוים. קיין שום דעקאָראַציעס ניט. פּאר די אויגען שטעהט גלייך אויף די אָזערע און דער האָריזאָנט. מיר וועלען אויפהויבען דעם פּאַרהאנג פונקט האלב נייַן, וועו די לבנה וועט אויפגעהן.

ס א ָ ר י ן: גרויסארטיג.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: אויב זאריעטשנאיא וועט זיך פערשפּעטיגען, וועט, פערשטעהט זיך, פערלאָרען געהן דער גאנצער עפעקט. זי האָט שוין געדארפט זיין. דער פּאָטער און די שטיפמוטער היטען איהר, און ארויסרייסען זיך פון דער היים איז איהר אזוי שווער ווי פון תפיסה. (פּערריכט דעם אנקעל דעם שניפּס). די האָר און די בּאָרד זענען ביי דיר צושויבערט. וואָלסט זיך געדארפט שערען, צי וואָס...

ס א ָ ר י ן (קעמט די באָרד): די טראגעדיע פון מיין לעבען. יונגערהייט האָב איך אויך געהאט אזא אויסזעהן, גלייך ווי איך וואָלט געהאלטען אין איין שכור'ן, און נאָך אזוינע זאכען. מיך האָבען פרויען קיינמאָל ניט ליעב געהאט. (זעצט זיך). פארוואָס איז די שוועסטער עפעס ניט אויפגעלעגט?

ט ר ע פ ל י ע ו ו: פארוואָס? איהר איז לאנגווויליג. (זעצט זיך נעבען איהם). זי איז אייפערזיכטיג. זי איז אי געגען מיר, אי געגען דעם ספּעקטאקעל, אי געגען מיין פּיעסע, וויל שפּיעלען שפּיעלט ניט זי, נאָר זאריעטשנאיא. זי וויים נאָך גאָרניט פון מיין פּיעסע, און זי האָט איהר שוין פּיינה.

ס א ָ ר י ן (לאַכט): דו קלערסט אוים, אויף נאמנות...

ט ר ע פ ל י ע ו ו: איהר פערדריסט שוין, וואָס אויף אָט דער קליינער סצענע וועט האָבען אן ערפאָלג זאריעטשנאיא, און ניט זי. (קוקט אויף'ן זייגער). א פּסיכאָלאָגישער קוריאז איז זי, מיין מוטער. אָהן צווייפעל טאלאנטפול, קלוג, פעהיג צו פערגיסען טרערען אויף א ביכעל, וועט דיר אָבזאָגען גאנץ ניקראסאָוו אויף אויסענווייניג, געהט ארום קראנקע, ווי א מלאך; דערוועג זיך אָבער צו לויבען דוזע פאר איהר אין די אויגען! אָהאָ־האָ! לויבען דארף מען נור איהר,

מען דארף שרייען וועגען איהר, טומלען, ענטציקט וועלען פון איהר אונגעוועהנליכען שפּיעלען אין די „קאמיליען דאמע" אדער אין „טשאד פון לעבען". נאָר אזוי ווי דאָ אין דאָרף איז ניטאָ די בעסערוישענדע אטמאָספערע, לאנגווייליגט זי זיך אוך איז אין כעס, אוך מיר אלע זענען איהר שונאים, מיר אלע זענען שולדיג. דערצו איז זי אבערגלויביש, האָט מורא פאר דריי ליכט, פאר'ן דרייצענטען. זי איז קארג. זי האָט אין אדעם אין באנק זיעבציג טויזענד — דאָס וויים איך זיכער. און בעט ביי איהר א הלואה, וועט זי זיך צוואווינען.

ס א ר י ן: דו האָסט זיך איינגערעדט, אז דיין פּיעסע געפעלט ניט דער מוטער, און ביזט שוין אויפגערעגט, און נאָך אזוינע זאכען. בערוהיג זיך, די מוטער פערגעטערט דיך.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (רייסט אָב די בלעטלעך פון אַ בלום): זי ליעבט, זי ליעבט ניט, זי ליעבט, זי ליעבט ניט, זי ליעבט, זי ליעבט ניט. (לאַכט). זעהסט, מיין מוטער האָט מיך ניט ליעב. נו, טאקע! איהר ווילט זיך לעבען, ליעבען, טראָגען העלע בלוזקעס, און איך בין שוין פינף און צוואנציג יאָהר אלט, און דערמאָן איהר שטענדיג, אז זי איז שוין ניט יונג. בין איך ניטאָ, איז זי נאָר צוויי־און־דריי־סיג יאָהר, בין איך אָבער דערבייַ, איז זי דריי־און־פערציג יאָהר אלט, און דערפאר האָט זי מיך פיינר. זי וויים אויך, אז איך אנערקען ניט דעם טעאטער. זי האָט ליעב דעם טעאטער, איהר דוכט זיך, אז זי דיענט דער מענשהייט, דער הייליגער קונסט, און נאָך מיין מיינונג איז דער היינטיגער טעאטער ניט מעהר ווי א רוטינע, א פאָראורטייל. וועל עס הויבט זיך אויף דער פאָרהאנג און וועל ביי נאכט־בעלייכטונג, אין א צימער מיט דריי וועגד, שטעלען פאר אָט די גרויסע טאלאנטען, די כהנים פון דער הייליגער קונסט, ווי מענשען עסען, טרינקען, האָבען ליעב, געהען ארום, טראָגען זייערע פידזשאקעס; וועל פון די וואלגערע בילדער און פראָזען סטאַרען זיי זיך אויספרעסען א מוסר, — א קליינינקען, לייכט פערשטענדליכען מוסר, וואָס קען צוניטץ קומען אין בעלי־בית'ישען לעבען; וועל אין טויזענדערליי וואריאציעס טראָגט מען מיר אונטער

אלץ דאָס זעלבע, אלץ דאָס זעלבע, אלץ דאָס זעלבע, — לויף איך, לויף איך, ווי מאָפּאסאן איז געלאָפען פון אייפעל׳ס טהורם, וואָס האָט איהם געדריקט דעם מארך מיט זיין וואולגאריטעט.

ס א ָ ר י ן : אָהן א טעאטער קען מען ניט אויסקומען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : ס׳זיינען נויטיג נייע פּאָרמען. נייע פּאָרמען זענען נויטיג, און אויב זיי זענען ניטאָ, איז בעסער גאָרניט. (קוקט אויף׳ן זייגער). איך האָב ליעב מיין מוטער, שטארק ליעב, נאָר זי לעבט אָהן א טאָלק; שטענדיג טראָגט זי זיך ארום מיט דעם בעלעטרישט; מיט איהר נאָמען האלט מען זיך אין איין ארומשלייפערן אין די צייטונגען — און דאָס פערמאטערט מיך. און אָפטמאָל רופט זיך אין מיר אָב דער ענאָאיזם פון א געווהנליכען בשר ודם. עס פערדרישט, וואָס מיין מוטער איז א בעוואוסטע אקטריסע, און מיר דוכט אז איך וואָלט געווען גליקליכער, וועז זי זאָל זיין א געווהנליכע פרוי. וואָס קען זיין, אָנקעל, שרעקליכער און נארישער פון אזא לאגע: ס׳פלעגט זיך מאכען, ביי איהר זענען צו גאסט דורכאוים בעריהמטהייטען, ארטיסטען און שרייבער, און צווישען זיי בין איך נאָר איינער — א גאָרניט, און מען פערטראָגט מיך נאָר דערפאר, וואָס איך בין איהר זוהן. ווער בין איך? וואָס בין איך? ארויס פון דריטען קורס אוניווערזיטעט צוליעב אומשטענדען, וואָס זענען, ווי מען זאָגט ביי אונז, ניט אבהענגיג פון דער רעדאקציע; קיין שום טאלאנט ניטאָ, גאָלד — ניט קיין גראָשען, און דער פאספּאָרט זאָגט: א קיעווער מיעשטשאנין. מיין פאָטער איז דאָך א קיעווער מיעשטשאנין, כאָטש ער איז אויך געוען א בעוואוסטער אקטיאָר. איז וועז די אלע ארטיסטען און שרייבער פלעגען, זיצענדיג אין איהר גאסט־צימער, מיר שענקען זייער געפעליגע אויפמערקזאמקייט, האָט זיך מיר געדוכט,אז מיט זייערע בליקען מעסטען זיי אוים מיין נישטיגקייט; — איך פלעג פיהלען, וואָס זיי טראכטען אוז ליידען פון ערנידערונג...

ס א ָ ר י ן : אז ס׳האלט שוין דערביי, זאָג מיר, איך בעט דיך וואָס פאר א מענש איז אָט דער בעלעטרישט? ס׳איז איהם ניט צו פערשטעהן, ער שווייגט אלץ.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : א מענש איז ער א קלוגער, אן איינפא־
כער, אביסעל, פערשטעהסטו מיך, א מעלאנכאלישער, זעהר אן
ארענטליכער. צו פערציג יאָהר נאָך וויט, און איז שוין בעריהמט,
און זאט איבער'ן האלז. און זיינע שריפטען . . . איז ווי זאל
איך דיר זאָגען? טאלאנטפול, ליעב... נאָר... נאָך טאלסטאי
און זאלא נעהמט ניט אן קיין חשק צו לייענען טריגאָרין'ען.

ס א ָ ר י ן : און איך, ברודער, האָב ליעב ליטעראטען. אמאל
האָב איך ליידענשאפטליך געוואלט צוויי זאכען. חתונה האָבען
און ווערען א ליטעראט, נאָר מיר האָט זיך ניט איינגעגעבען, ניט
דאָם איינע, ניט דאָם אנדערע. יא. אפילו א קליינער ליטעראט איז
אנגענעהם צו זיין, סוף כל סוף.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (הערט זיך איין): איך הער טריט...
(נעהמט ארום דעם אָנקעל). איך קען אָהן איהר ניט לעבען... אפילו
דאָם הילכען פון איהרע טריט איז שעהן... איך בין גליקליך,
משוגע צו ווערען. (געהט שנעל אנקעגען דער אָנקומענדער נינאָ זאריעטש־
נאיא). כשוף־מאכערין, חלום מיינער...

נ י נ א (אן אויפגערעגטע): איך האָב זיך ניט פערשפע־
טיגט... געווים, ניט פערשפעטיגט...

ט ר ע פ ל י ע ו ו (קושט איהר די הענד): ניין, ניין, ניין...

נ י נ א: א גאנצען טאָג בין איך אונרוהיג געווען, איך
האָב זיך אזוי געשראָקען! כ'האָב מורא געהאט, אז דער פאָטער
וועט מיר ניט לאָזען געהן... אָבער ער איז נאָר וואָס אוועקגע־
פאָהרען מיט דער שטיפמוטער. דער הימעל איז רויט, די לבנה בע־
ווייזט זיך שוין, און איך האָב געטריבען דאָס פערד, געטריבען
(לאכט). מיך פרעהט אָבער (דריקט שטאַרק סאָרין'ס האַנד).

ס א ָ ר י ן (לאכט): די אויגעלעך זענען, דוכט זיך, פער־
ווייגט... הע־הע! ניט גוט!

נ י נ א: יא... איהר זעהט, ווי מיר איז שווער צו אטהע־
מען. אין א האלבע שעה ארום פאָהר איך אוועק, מען דארף זיך
אייליען. אונמעגליך, אונמעגליך, אין גאָטעס וויליען האלט מיך ניט
אויף. דער פאָטער וויים ניט, אז איך בין דאָ.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : אין דער אמת'ן, שוין צייט אָנצוהויבען. מען דארף־געהן רופען אלעמען.

ס א ר י ן : איך וועל א געה טהאָן. די מינוט. (געהט רעכטס און זינגט) „קיין פראנקרייך זענען צוויי גרענאדיערען"... (קוקט זיך אום). אמאל האָב איך זיך אויך צוזונגען, טהוט מיר איינער, א געהילף־פראָקוראָר, א זאָג: „אָבער איז ביי אייך, עקסעלענץ, א שטארקע שטימע"... דערנאָך האָט ער געטראכט א ווייל און צו־געלעגט: „נאָר... א מאוס'ע" (לאָכט און געהט אַוועק).

נ י נ א : דער פאָטער און זיין ווייב לאָזען מיך ניט אהער. זיי זאָגען, אז דאָ איז א באָהעמע... האָבען מורא, כ'זאל חלילה ניט אן אקטריסע ווערען... און מיך ציהט אהער צום אָזערע ווי א וואסער־פויגעל... מיין הארץ איז פול מיט אייך. (קוקט זיך אום).

ט ר ע פ ל י ע ו ו : מיר זיינען איינע אליין.

נ י נ א : דוכט זיך, אימיצער איז דאָרט.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : קיינער ניט (א קוש).

נ י נ א. וואָס איז דאָס פאר א בוים?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : דאָס איז אן אולמע.

נ י נ א : פארוואָס איז זי אוא טונקעלע?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : עס איז שוין אָוועד, אלצדינג טונקעלט. פאָהרט ניט אוועק פרויה, איך בעט אייך.

נ י נ א : אונמעגליך.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : און ווי, אז איך וועל פאָהרען צו אייך, נינא? איך וועל א גאנצע נאכט שטעהן אין גאָרטען און קוקען אויף אייער פענסטער.

נ י נ א : אונמעגליך, אייך וועט דערזעהן דער וועכטער. טרעזאָר איז נאָך ניט צוגעוואָוינט צו אייך און וועט בילען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : כ'האָב אייך ליעב.

נ י נ א : טס...

ט ר ע פ ל י ע ו ו (דערהערט טריט) : ווער איז דאָס? איהר, יאקאָוו?

י א ק א ו ו : (הינטער דער עסטראדע) : יא, מיין הערר.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : שטעלט זיך אויף די פלעצער. ס'איז שוין צייט. די לבנה קומט שוין ארויס?

י א ק א ו ו : יא, מיין הערר.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : ספירט פאראן? שוועבעל פאראן? וועז ס'וועלען זיך בעווייזען די רויטע אויגען, דארף שמעקען מיט שווע־בעל (צו ניגא'ן). געהט, דאָרט איז אלין שוין צוגעגרייט. איהר זייט אויפגערעגט?...

נ י נ א : יא, זעהר. אייער מוטער — מאכט ניט אוים, פאר איהר האָב איך קיין מורא ניט, נאָר ביי אייך איז דאָ טריגאָ־רין... שפּיעלען, וועז ער איז הערבי, שרעק איך זיך אוז שעהם זיך... א בעוואוסטער שרייבער... איז יונג?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : יא.

נ י נ א : ס'ארא וואונדער־שעהנע ערצעהלונג ער האָט?

ט ר ע פ ל י ע ו ו (קאַלט) : וויים ניט, האָב ניט געלעזען.

נ י נ א : אין אייער פיעסע איז שווער צו שפּיעלען. ניטאָ אין איהר קיין לעבעדיגע מענשען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : לעבעדיגע מענשען?! מען דארף שיל־דערן דאָס לעבען ניט ווי עס איז און ניט ווי עס דארף זיין, נאָר ווי אונזערע חלומות מאָלען זיך עס אוים.

נ י נ א : אין אייער פיעסע איז וועניג האנדלונג. זי איז נאָר צום לעזען. און אין א פיעסע מוז, נאָך מיין מייגונג, אונבע־דינגט זיין ליעבע... (בוידע געהען אוועק. הינטער דער עסטראדע). ס'געהען אריין אַנדרעיעוונאָ און דאָרן.

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א : ס'וועלט פייכט. קאהלט זיך אום, טהוט אן קאלאשען.

ד א ר ן : מיר איז הייס.

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א : איהר היט זיך ניט אָב. דאָס איז אן עקשנות. איהר זייט א דאקטאָר און איהר ווייסט אויסגעצייכענט, אז פאר אייך איז שעדליך פייכטע לופט, נאָר אייך

ווילט זיך, איך זאל ליידען. נעכטען זענט איהר אומישנע אבגעזע־סען דעם גאנצען אָוועג אויף דער טעראסע...

ד ָא ר ן (זינגט צו): „ניט זאג, די יוגענד איז פערלוירען".

פ ָא ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איהר זענט געווען אזוי פערטהאָן אין געשפרעך מיט אירינע ניקאָלאיעוונא... איהר האָט ניט געפיהלט די קעלט — זייט זיך מודה, זי געפעלט אייך...

ד ָא ר ן: איך בין 55 יאָהר אלט.

פ ָא ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: נארישקייטען. ביי א מאנסביל הייסט עס ניט אלט זיין. איהר זעהט נאָך אויס גאנץ יונג און געפעלט נאָך פרויען.

ד ָא ר ן: איז וואָס פערלאנגט איהר?

פ ָא ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פאר אן אקטריסע זענט איהר אלע גרייט פאלען צו די פיס. אלע!

ד ָא ר ן (זינגט צו): „וויעדער בין איך נעבען דיר"... אויב מען האָט אין געזעלשאפט ליעב ארטיסטען און מען בעציהט זיך צו זיי אנדערש, ווי צו סוחרים, צום ביישפיעל, איז דאָס גאנץ נאטירליך. דאָס איז אידעאליזם.

פ ָא ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פרויען פלעגען זיך שטענדיג פערליעבען אין איהך און הענגען זיך איהך אויף'ן האלז. דאָס איז אויך אידעאליזם?

ד ָא ר ן (ציהט מיט די פליציעס): איז וואָס? אין די בע־ציהונגען פון פרויען צו מיר איז געווען פיעל גוטעס. מיך האָט מען דער עיקר ליעב געהאט ווי אן אויסגעצייכענטען דאָקטאָר. איהר געדענקט דאָך, מיט א יאָהר 15—10 צוריק ביך איך געווען דער איינציגער רעכטער אקושער אין דער גאנצע גובערניע. דערצו בין איך שטענדיג געווען אן ארענטליכער מענש.

פ ָא ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (כאָפט איהם אָן פאר'ן האנד): טהייערער מיינער!

ד ָא ר ן: שטילער. מען געהט.

ס'געהען אריין אַרקאַדינאַ געאַרעמט מיט סאַרין'ען, טריגאָרין, שאַמראַיעוו, מעדוויעדענקאָ און מאַשאַ.

ש א מ ר א י ע ו ו : אין 1873 יאָהר אין פֿאָלטאוועג אין דער צייט פון יריד, האָט זי געשפּיעלט וואונדערבאר. ענטציקט צו ווערען! וואונדער־שׂהען געשפּיעלט! ווייסט איהר אפֿשר וואו איז איצט דער קאָמיקער טשאדין, פֿאוועל סעמיאָניטש? אין דער ראָלע פון ראספּליוועו איז ער געווען ווירקליך גרויס, בעסער פון סאדאָוו־סקי'ן, איך שוועך אייך, הויכגעשעצטע. וואו איז ער איצט?

א ר ק א ד י נ א : איהר פֿרעגט זיך אלץ נאָך אויף פֿאר'ן מבול'דיגע מענשען. פון וואנען זאָל איך ווייסען! (זעצט זיך).

ש א מ ר א י ע ו ו (זיפֿצט אָב): פֿאשקא טשאדין! ניטאָ שוין היינטיגע צייטען אזעלכע. די סצענע איז געזונקען, אירינא ניקאָלאיעוונא! אמאָל זיינען געווען מעכטיגע דעמבעס, און איצט זעהען מיר נאָר קליינווארג.

ד א ר ן : גרויסע טאלאנטען איז פֿאראן וועניג, דאָס איז אמת, אָבער דער מיטעלער אקטיאָר שטעהט איצט פיעל העכער.

ש א מ ר א י ע ו ו : כ'קען ניט איינשטימען מיט אייך. איבּ־ריגענס איז עס א געשמאק־זאך.

מרעפּליעוו געהט ארויס פון היינטער דער עסטראדע.

א ר ק א ד י נ א (צום זוהן): וועלן־זשע הויבט זיך עס אָן, מיין ליעבער זוהן?

ט ר ע פּ ל י ע ו ו : די רגע. כ'בעט א מינוט געדולד.

א ר ק א ד י נ א (לעזט פֿאר פון האַמלעט): „מיין זוהן! דו האָסט ענטפּלעקט פֿאר מיינע אויגען די טיפּענעניש פון מיין נשמה, און איך האָב דערזעהן זי פול וואונדען בלוטיגע, וואָס טראָגען טויט אין זיך — ניטאָ קיין רעטונג!"

ט ר ע פּ ל י ע ו ו (פון האַמלעט): „און פֿארוואָס האָסט צו זינד זיך איבערגעענטפֿערט, און אין אבגרונד פון פערבּרעכען גע־זוכט ליעבע?"

הינטער דער עסטראָדע בלאָזט מען אין א האָרן.

ט ר ע פּ ל י ע ו ו : מיינע הערען, ס'הויבט זיך אָן. זייט אויפמערקזאם! כ'הויב אן (קלאַפּט מיט א שטעקעל און רעדט הויך): א, איהר גענעהרטע, אלטע שאָטענס, וואָס שוועבט אין דער פינס־

טערניש פון דער נאכט איבער'ן וואסער דאָ ארום, פערשלעפערט אונז און זאָל אונז צו חלום קומען, וואָס וועט זיין אין צוויי הונדערט טויזענד יאָהר ארום!

ס א ָ ר י ן: אין צוויי הנדערט טויזענד יאָהר ארום וועט גאָרנישט ניט זיין.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: זאָל מען זשע אונז פארשטעלען אָט דאָס גאָרנישט.

א ר ק א ד י נ א: זאָל מען. מיר שלאָפען.

ס'הויבט זיך אויף דער פאָרהאנג, עס ענטפלעקט זיך די אָזערע; איבער'ן האָריזאָנט — די לבנה, זי שפּיגלט זיך אָב אין וואסער; אויף א גרויסען שטיין זיצט נינא זאַרייעטשנאַיאַ, אינגאַנצען אין וויי־סען.

נ י נ א: מענשען, לייבען, אָדלער און רעב־היהנער, גע־האָרנטע הירשען, געזנ, שפּינען, שווייגענדיגע פיש, וואָס האָבען געלעבט אין וואסער, ים־שטערן און אלע די, וואָס דאָס אויג האָט ניט געקענט דערזעהן, — מיט איין וואָרט אלע לעבענס, אלע לע־בענס, אלע לעבענס האָבען דורכגעמאכט דעם טרויעריגען קרייז און זיינען אויסגעלאָשען געוואָרען... שוין טויזענדער דורות, ווי די ערד טראָגט ניט אויף זיך קיין איין לעבעריג בעשעפענים, און די אָרימע לבנה צינדט אָן אומזיסט איהר לאמטערן. אויפ'ן לאָנקע ערוואבען שוין ניט מעהר מיט א געשריי די זשוראוולייען, און עס לאָזען זיך שוין מעהר ניט הערען די מאי־זשוקעס אין די ליפאָווע וועלדער. ס'איז קאלט, קאלט, קאלט. פוסט, פוסט, פוסט. שרעקליך, שרעקליך, שרעקליך (פאוזע). די קערפער פון אלע לעבעריגע בע־שעפניסען זענען צו שטויב געוואָרען, און די אייביגע מאטעריע האָט זיי אלעמען פערוואנדעלט אין שטיינער, וואסער, וואָלקענס, און זייערע נשמות האָבען זיך אלע צונויפגענאָמען אין איין נשמה. די איינע וועלט־נשמה — בין איך... איך... אין מיר איז די נשמה אי פון אלעקסאנדער דעם גרויסען, אי פון צעזאר'ן, אי פון שעקספּיר'ן, אי פון נאפּאָלעאָן'ען, אי פון דער לעצטער פּיאווקע. אין מיר האָבען זיך די בעוואוסטזיינס פון די מענשען צונויפגענאָ־

סען מיט די אינסטינקטען פון די טהירען, און איך געדענק אלץ, אלץ, אלץ, און יעדען לעבען לעב איך איבער אין זיך אויפ'ס ניי. ס'בעווייזען זיך זומפף־פייערלעך.

א ר ק א ד י נ א (שטיל): דאָס איז עפעס דעקאדענטישעס.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (מיט געבעט און פאַרוואורף): מאמא!

נ י נ א: איך בין איינזאם. איינמאל אין הונדערט יאָהר עפען איך די לעפצען צו רעדען, און מיין שטימע קלינגט טרויע־יג אין דער פוסטקייט, און קיינער הערט ניט... און איהר, בלאסע פייערן, הערט מיך ניט... פריהמאָרגען־צייט געבערט אייך דער פויל־ער זומפף, און איהר בלאָנדזשעט ביז צום מאָרגען־רויט, נאָר אָהן געדאנק, אָהן ווילען, אָהן לעבענס־רעגונג. מורא האָבענדיג, אז אין אייך זאל ניט ערוואכען קיין לעבען, טהוט דער פאטער פון דער אייביגער מאטעריע, דער שטן, בייטען יעדע רגע די אטאָמען אין אייך, אזוי ווי אין די שטיינער און אין וואסער, און איהר בייט זיך אָהן אן אויפהער. אין וועלטאל בלייבט בעשטענדיג און אונ־פערענדערליך נאָר דער גייסט (פאוזע). ווי א געפאנגענער וועמען מען האָט אריינגעווארפען אין א לעדיגען טיעפען ברונעם, וויים איך ניט וואו איך בין און וואָס מיך ערוואַרטעט. פאר מיר איז נור ניט פארבאָרגען, אז אין איינגעשפארטען, אכזריות'דיגען קאמפף מיט'ן שטן, דעם אור־פרינציפ פון די מאטעריעלע קרעפטען, איז מיר בעשערט צו זיגען, און ערשט דערנאָך וועלען גייסט און מאטע־ריע זיך צונויפגיסען אין שהענער הארמאָניע, און ס'וועט אָנקו־מען דאָס קעניגריך פון'ם וועלט־וויל־ען. דאָס וועט אָבער זיין ערשט דאן, וועו ביסלעכווייז־ביסלעכווייז, דורך א לאנגע, לאנגע רייהע יאָהרטויזענדער, וועט אי די לבנה, אי דער ליכטיגער סיריוס, אי די ערד, צו שטויב וועדען... און ביז דאמאלסט — שרעק, שרעק... (פאוזע, אויפ'ן פאָן פון דער אָזערע בעווייזען זיך צווי רויטע פינ־טעלער). אָט נעהענטערט זיך מיין מעבטיגער שונא, דער שטן. איך זעה זיינע שרעקליכע, בלוט־רויטע אויגען...

א ר ק א ד י נ א: ס'שמעקט מיט שוועבל. דאָס דארף מען?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : יא.

א ר ק א ד י נ א (לאכט) : יא, דאָס איז אן עפעקט.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : מאמא!

נ י נ א : איהם איז לאנגווייליג אָהן א מענשען...

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א (צו דאָרן) : איהר האָט אויסגעטהאָן דעם הוט. טהוט אָן, אניט וועט איהר זיך פערקיהלען.

א ר ק א ד י נ א : דאָס האָט דער דאָקטאָר אראָבגענומען דעם הוט פאר'ן שטן, דעם פאָטער פון דער אייביגער מאטערייע.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (וועדט אין כעס, הויך) : די פיעסע איז געענדיגט! גענוג! פאָרהאנג!

א ר ק א ד י נ א : וואָס ביזטו אין כעס?

ט ר ע פ ל י ע ו ו (טופעט מיט'ן פוס) : פאָרהאנג! (דער פאָרהאנג לאזט זיך ארא̈ב). ענטשולדיגט! כ'האָב גאָר פערגעסען, אז שרייבען פיעסען און שפיעלען אויף דער סצענע מעגען נאָר עטליכע אויסערוועהלטע. איך האָב איבערגעטראָטען די מאָנאָפאָליע! מיר... איך... (וויל נאָך עפעס זאָגען, מאכט אָבער מיט'ן האַנד און געהט אוועק לינקס).

א ר ק א ד י נ א : וואָס איז מיט איהם?

ס א ר י ן : מען טאָר ניט אזוי, אירינא, טייערינקע, זיך בעגעהן מיט דער אייגענליעבע פון א יונגען מענשען.

א ר ק א ד י נ א : וואָס האָב איך איהם דען געזאָגט?

ס א ר י ן : דו האָסט איהם בעליידיגט.

א ר ק א ד י נ א : ער אליין האָט פריהער געזאָגט, אז דאָס איז א שפאס, האָב איך געקוקט אויף זיין פיעסע ווי אויף א שפאס.

ס א ר י ן : דאָך...

א ר ק א ד י נ א : איצט שטעלט זיך נאָר ארויס, אז ער האָט אָנגעשריעבען א גרויס ווערק! ווי געפעלט עס אייך! האָט ער, הייסט עס, אויפגעפיהרט דעם ספעקטאקל און אָנגעוויכערט מיט שוועבעל ניט צום שפאס, נאָר ווי א דעמאָנסטראציע... ער האָט

געוואָלט לערנען אונז, ווי מען דארף שרייבען און וואָס מען דארף שפּיעלען. ס'וועט דאָך, סוף כל סוף, לאנגווויליג. זאָגט אייך וואָס איהר ווילט, נאָר די שטענדיגע אָנפאלען אויף מיר און די שטעכ־ וועטלעך מוזען דאָך דערעסען! א קאפריזנער אייגענליעביגער יונגעל.

ס א ר י ן: ער האָט דיר געוואָלט טהאָן א פערגעניגען.

א ר ק א ד י נ א: יא? זעהסט דאָך, ער האָט ניט אויס־ געקליבען עפּעס א געוועהנליכע פּיעסע, נאָר ער האָט אונז גע־ נויט אויסצוהערען אָט די דעקאדענטישע משוגעת'ן. פון שפּאס וועל־ גען בין איך גרייט אויסצוהערען משוגעת'ן אויך, נור דאָ האָט מען דאך פּרעטענזיעס אויף נייע פּאָרמען, אויף א נייע עפּאָכע אין דער קונסט. און איך מיין, אז דאָ איז ניטאָ קיינע נייע פּאָרמען נאָר איינפאך א שלעכטער כאראקטער.

ט ר י ג א ר י ן: יעדער שרייבט ווי ער ווילּ און ווי ער קען.

א ר ק א ד י נ א: זאָל ער שרייבען ווי ער ווילּ און ווי ער קען, נאָר מיך זאָל ער לאָזען צורוה.

ד א ר ן: יופיטער, ביזט אין כעס...

א ר ק א ד י נ א: איך בין ניט יופיטער, איך בין א פרוי (פּערוויכערט). איך בין ניט אין כעס, מיר פערדריסט נאָר, וואָס דער יונגער מענש פערבערענגט די צייט אזוי לאנגווויליג. איך האָב איהם ניט געוואָלט בעליידיגען.

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א: קיינער האָט ניט קיין גרונד אָבצוטיילען גייסט פון מאטעריע, דען אפשר איז גייסט אליין אן אנרעגאט פון מאטעריעלע אטאָמען (לעהאפט, צו טריגאָריו'ען). און ווייסט איהר וואָס איך וועל אייך זאָגען, בעשרייבען האָט מען גע־ דארפט אין א פּיעסע און דערנאָך שפּיעלען אויף דער סצענע, ווי אזוי עס לעבט אונזער איינער — דער לעהרער. שוועך, שוועך לעבט זיך!

א ר ק א ד י נ א: דאָס איז ריכטיג, נאָר לאָמיר ניט רע־ דען ניט פון פּיעסען, ניט פון אטאָמען. אזא פיינער אָוועך! איהר הערט, מיינע הערען, ווי מען זינגט? (הערט זיך איין). ווי גוט!

פּאָלינאַ אַנדערע וונאַ: דאָס איז אויף'ן אנדערן ברעג. (פּאוזע).

אַרקאַדינאַ (צו טריגאָרין'ן): זעצט זיך נעבן מיר. מיט אַ יאָהר 10—15 צוריק פלעגט דאָ בײַ אונדז הילכען מוזיק און געזאנג כמעט יעדע נאכט. דאָ אויף'ן ברעג זיינען זעקס פאַלווארקען. כ'גערענק דעם גלעכטער, טומל, שיסעריי, און אלץ ראָמאנען, ראָמאנען... דער ליבלינג און אָבגאָט פון די אלע זעקס פאלווארקען איז דאן געווען, אָט דער — איך האָב די עהרע — (ווייזט אָן אויף דאָרין'ן), דאָקטאָר יעוועניי סערגעאיטש. איצט איז ער אויך בעצוויבערנד, אָבער דאמאלס האָט ער געפאנגען אלע הערצער. דאָך מיין געוויסען הויבט מיך אָן צו פּיניגען. פארוואָס האָב איך בעלידיגט מיין אָרימען יונגעל? איך בין אונרוהיג (הויר) קאָסטיא! זוהן מיינער! קאָסטיא!

מאשא: כ'וועל איהם געהן א זוך טהאָן.

אַרקאַדינאַ: זיי אזוי גוט, מיין ליבע.

מאשא (געהט לינקס): הו־הו! קאָנסטאַנטין גאַורילאָוויטש!... הו־הו! (געהט אוועק).

נינאַ (געהט ארויס פון הינטער דער עסטראדע): אפּנים קיין פאָרטזעצונג וועט ניט זיין, איך קען ארויסגעהן. גוטען אָוונד! (קושט זיך מיט ארקאַדינאַ און פּאָלינאַ אַנדרעיעוונאַ).

סאָרין: בראווא! בראווא!

אַרקאַדינאַ: בראווא! בראווא! מיר האָבען אמת'ן פערגעניגען געהאט. מיט אזא אויסזעהן, מיט אזא וואונדער־שעה־נער שטימע איז אן עבירה צו זיצען אין דאָרף. איהר מוזט האָבען טאלאנט. איהר הערט? ס'איז אייער פליכט צו ווערען אן אקטריסע!

נינאַ: אָ, דאָס איז א חלום! (זיפצט אַב). נאָר ער וועט קיינמאל ניט פערווירקליכט ווערען.

אַרקאַדינאַ: ווער וויים? ערלויבט מיר איך פאָרצושטעלען: טריגאָרין, באָריס אלעקסעיעאיטש.

נ י נ א. אך, ווי עס פרעהט מיך... (פערשעהמט). איך לעז אלץ וואס איהר שרייבט...

א ר ק א ד י נ א: שעהמט זיך ניט, מיין טייערע. ער איז א בעריהמטהייט, איז אבער אן איינפאכער אויפריכטיגער מענש. איהר זעהט, ער איז אליין פערשעהמט געווארען.

ד א ר ן: כ'רעכען, אז איצט קען מען אויפהויבען דעם פאר־האנג, אניט איז עפעס ניט היימליך.

ש א מ ר א י ע ו ו (הויך): יאקאוו, הויב אויף דעם פאר־האנג! (דער פארהאנג הויבט זיך אויף).

נ י נ א (צו טריגארין'ען): ניט וואהר, א מארנע פיעסע?

ט ר י ג א ר י ן: איך האב גארניט פערשטאנען. איבריגענס, געקוקט האב איך מיט פערגעניגען. איהר האט אזוי אויפריכטיג געשפיעלט. און די דעקאראציע איז געווען א פיינע. (פאוזע). אין דער אזערע מוז זיין א סך פיש.

נ י נ א: יא.

ט ר י ג א ר י ן: איך האב ליעב צו כאפען פיש. איך וויים ניט פון קיין גרעסערען פערגניגען, ווי זיצען אוועק־צייט ביים ברעג און קוקען אויף דער וועגדקע.

נ י נ א: איך רעכען אבער, אז ווער ס'האט איבערגעלעבט דאס פערגניגען פון שאפען, פאר איהם עקזיסטירען שוין ניט קיין אנדערע פערגעניגענס.

א ר ק א ד י נ א (לאכט): רעדט ניט אזוי. זאגט מען איהם גוטע ווערטער, פאלט ער דורך.

ש א מ ר א י ע ו ו: איך געדענק, אין מאסקווער אפערא האט אמאל דער בעריהמטער סילווא געזומען א נידעריגע „רא". האט זיך געמאכט, אז גראב אין דער צייט, איז אויף דער גאלערעיע געזעסען א באס, פון אונזערע סינאד־זינגער און פלוצלינג, שטעלט זיך פאר, ווי פערוואונדערט מיר זענען געווארען, הערען מיר א קול פון גאלערעיע: „בראווא, סילווא!" מיט א גאנצע אקטאווע נידעריגער... אט אזוי (מיט א נידעריגען באס'ל) בראווא, סילווא... דער טעאטער איז אוש פערגליווערט געווארען. (פאוזע).

ד א ר ן : „א שטילער מלאך איז דורכגעפלויגען".

נ י נ א : און מיר איז שוין צייט צו גיין. זייט געזונד.

א ר ק א ד י נ א : וואוהין? וואוהין אזוי פריה? מיר וועלען אייך ניט לאָזען.

נ י נ א : פאפא וואלט אויף מיר.

א ר ק א ד י נ א : ס'ארא שלעכטער, זאָגט אליין... (קושען זיך). נו, וואָס קען מען טהאָן. א שאָד, א שאָד אייך אָבצולאָזען.

נ י נ א : וועז איהר זאָלט וויסען, ווי שווער מיר איז אוועקצופאָהרען!

א ר ק א ד י נ א : אפשר זאָל אייך עמיצער בעגלייטען, מיין קינד?

נ י נ א : (דערשראָקען) : א, ניין, ניין!

ס א ר י ן (צו איהר, מיט געבעט) : בלייבט!

נ י נ א : אייך קען ניט, פיאָטער ניקאָלאיעוויטש.

ס א ר י ן : בלייבט אויף איין שעה, נו טאקע. נו, יא כ'לעבען...

נ י נ א (טראָבט א ווייל, אין טרערען) : אונמענליך! (דריקט זיין האנד און געהט שנעל אוועק).

א ר ק א ד י נ א : אן אומגליקליך מיידעל, באמת. מען זאָגט, אז איהר פערשטאָרבענע מוטער האָט אין דער צוואה איהר גאנצען אונגעהויער גרויסען פערמעגען, ביז צו א קאפיקע, אָבגזאָגט דעם מאן, און איצט איז דאָס מיידעל געבליבען ביי גאָר ניט, ווייל איהר כאָטער האָט שוין אלצדינג אָבגעזאָגט זיין צווייטער ווייב. דאָס איז עמפערענד!

ד א ר ן : יא, איהר פאָטער איז נישקשה פון א בהמה, דעם אמת זאָגענדיג.

ס א ר י ן (רייבט די פערפרוירענע הענד) : לאָמיר אויף געהן מיינע הערן, ס'ווערט פייכט. מיר טהוען ווען די פים.

א ר ק א ד י נ א : זיי זיינען ביי דיר ווי הילצערנע, קוים

וואָס זיי ריהרען זיך. נו, קום, שלימ׳מזלדיגער אלטיטשקער! (נעהמט איהם פאר׳ן האנד).

ש א מ ר א י ע ו ו (שטרעקט אויס דער וויב די האַנד): מאַראַם?

ס א ר י ן: איך הער, דער הונד וואָיעט וויעדער. (צו שאַמראַיעוו׳ן): זייט אזוי גוט, אילְיא אפאנאסיעוויטש, הייסט איהם אָבבינדען.

ש א מ ר א י ע ו ו: איך קען ניט, פּיאָטער ניקאָלאַיעוויטש, כ׳האָב מורא, גנבים זאָלען זיך ניט פערקלייבען אין שפּייכלער. כ׳האָב דאָרט הירוש (צו מעדוויעדינקאָ, וואָס געהט דערנעבען). יא, אויף א גאנצע אָקטאָווע ניעדעריגער: „בראווא, סילְווא" און ער איז דאָך ניט קיין אָפּערא־זינגער, נאָר א פּשוט׳ער סינאָדאלְער.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: און וואָס פאר א געהאלְט קריגט א סינאָדאלְער זינגער? (אַלע געהען אַוועק, אויסער דאָרן).

ד א ר ן (אייגער אליין): כ׳וויים ניט, אפשר פערשטעה איך גאָרניט, אָדער כ׳בין פון זינן ארָאָב, אָבער די פּיעסע איז מיר געפעלְען. אין איהר איז עפּעס פאראן. וועז דאָס דאָזיגע מיידעלְ האָט געריעדט וועגען איינזאמקייט און דערנאָך, וועז ס׳האָבען זיך בעוויזען די רויטע אויגען פון׳ם שטן, האָבען ביי מיר פון אויפרעגונג געציטערט די הענד. פרוש, נאאיוו... אָט געהט ער, דוכט זיך. מיר ווילְט זיך איהם זאָגען עטלְיכע אנגענעהמע ווערטער.

ט ר ע פּ ל י ע ו ו (געהט אריין): קיינער איז שוין ניטאָ.

ד א ר ן: איך בין דאָ.

ט ר ע פּ ל י ע ו ו: איבער׳ן גאנצען פּארק זוכט מיך ארום מאשענקא, אן אונערטרעגלְיך בעשעפענים.

ד א ר ן: קאָנסטאַנטין גאָורילְאָוויטש, מיר איז אייער פּיעסע זעהר געפעלְען. עפּעס א מאָרנע איז זי, און דעם סוף האָב איך ניט געהערט, און דאָך איז דער אוינדרוק א שטארקער. איהר זייט א טאלאנטפאָלער מענש, איהר דארפט ווייטער שרייבען.

טרעפּליעוו דריקט איהם שטאַרק די האַנד און נעהמט איהם חאַסטיג ארום.

ד א ר ן: פוי, ווי נערוועז. טרערען שטעהען אין די אויגען... וואָס בין איך אויסען? דעם סוזשעט האָט איהר געזומען פון דער וועלט פון אבסטראקטע אידעען. אזוי דארף מען, ווייל א קינסטלעריש ווערק דארף אונבעדינגט אויסדריקען עפּעס א גרויסען געדאנק. נאָר דאָס איז שעהן, וואָס איז ערנסט. ווי בלייך איהר זייט!

ט ר ע פ ל י ע ו ו: זאָגט איהר, היסט עס, — ווייטערשרייבען?

ד א ר ן: יא... נאָר שטעלט פאָר בלויז דאָס וויכטיגע און דאָס אייביגע. איהר וויסט, איך האָב דורכגעלעבט מיין לעבען פיעלפּארביג און געהאט הנאה דערפון, איך בין צופריערען, נאָר וען איך זאָל זוכה זיין מיין גייסט זאָל זיך דערהויבען ווי ביי א קינסטלער אין דער צייט פון שאפען, וואָלט איך, דוכט מיר, פּראָבעטט מיין גוף, און אלץ וואָס איז איהם אייגענטימליך, און וואָלט אוועקגעפלויגען אין דער הויך וואָס ווייטער פון דער ערד.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: ענטשולדיגט, ווא איז זאריעטשנאיא?

ד א ר ן: און נאָך א זאך. א ווערק דארף אויסדריקען א קלאָהרען, בעשטימטען געדאנק. איהר מוזט וויסען, צוליעב וואָס איהר שרייבט. אויב ניט, אויב איהר וועט זיך לאָזען געהן אויף דעם הערליכען וועג אָהן א בעשטימטען ציעל, וועט איהר פערבלאָנדזשען און אייער טאלאנט וועט מאכען א תל פון אייך.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (אונגעדולדיג): ווא איז זאריעטשנאיא?

ד א ר ן: זי איז אוועקגעפאָהרען אהיים.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (פערצווייפעלט): וואָס זאָל איך טהאָן? איך וויל איהר זעהן... איך מוז איהר זעהן... איך וועל פאָהרען... מאַשאַ געהט אַריין.

ד א ר ן (צו טרעפליעוו'ן): בערוהיגט אייך, מיין פריינד.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: אָבער איך וועל דאָך פאָהרען. איך מוז פאָהרען.

מ א ש א: געהט, קאָנסטאנטין גאוורילאָוויטש, אהיים. אויף אייך ווארט אייער מאמע. זי איז אונרוהיג.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : זאָגט איהר, אז איך בין אוועקגעפאָה־רען. און איך בעט אייך אלעמען, לאָזט מיך צורוה! לאָזט! געהט מיר ניט נאָך!

ד א ר ן : אָבער, אָבער, אָבער, ליעבער... מען טאָר ניט אזוי... ניט גוט.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (אין טרעהרען) : זייט געזונד, דאָקטאָר. א דאנק... (געהט אוועק).

ד א ר ן (זיפצט אָב) : יונג בלוט, יונג בלוט!

מ א ש א : וועז ס'איז ניטא מעהר וואָס צו זאָגען, זאָגט מען יונג בלוט, יונג בלוט... (שמעקט טאַבאַק).

ד א ר ן (געהמט ביי איהר צו די טאַבאַקערקע און שלוידערט אין די קוסטעס) : אן עקעל! (פֿאוזע). אין הויז, דוכט זיך, שפּיעלט מען, מען דארף געהן.

מ א ש א : וואַרט א וויילע.

ד א ר ן : וואָס?

מ א ש א : איך וויל אייך נאָכאמאָל זאָגען. מיר וויילט זיך דורכרעדען... (איז אויפגערעגט). איך האָב ניט ליעב מיין פּאָ־טער... צו אייך אָבער ציהט מיך דאָס הארץ. כ'וויים ניט פּאר־וואָס, נאָר איך פיהל מיט'ן נאנצען הארצען, אז איהר זייט מיר א נאָהענטער מענש... העלפט זשע מיר. העלפט מיר, אניט וועל איך טהאָן א נארישקייט, איך וועל צו שפּאָס מאכען מיין לעבען, איך וועל עס פערדארבען... איך קען ניט לענגער...

ד א ר ן : וואָס? ווי העלפען?

מ א ש א : איך לייד. קיינער, קיינער וויים ניט, ווי איך לייד! (לעגט דעם קאָפּ אויף זיין ברוסט, שטיל) איך האָב ליעב קאָנס־טאַנטין'ען.

ד א ר ן : ווי נערוועז זיי זיינען אלע! ווי נערוועז זיי זיינען אלע. און וויפיעל לִיעבע... א, די כשוף־אָוערע! (צארט). נאָר וואָס קען איך טהאָן קינד מיינס? וואָס? —

צ ו ו י ט ע ר א ק ט.

א פֿלאַץ פֿאר אַ קראַקעט־שפּיעל. אין הינטערגרונד רעכטס, אַ חוזן מיט אַ גרויסער טעראַסע, לינקס זעהט זיך די אזערע, אין איהר שפּיגעלט זיך אָב און בלישטשעט די זונן. בלומען־בויטען. האַלבער טאָג. היים. נעבען קראַקעט־פֿלאַץ אין שאַטען פון אן אלטער לויפּ זיצען אויף אַ באַנק אַרקאַדינאַ, דאַרן און מאַשאַ. ביי דאַרן'ען אויף די קניה — אַן אָפּען בוך.

א ר ק א ד י נ א (צו מאשא'ן): נו לאָמיר אויפֿשטעהן (ביי־דע שטעהען אויף). מיר וועלען זיך שטעלען איינע נעבען דער אַנ־דערער. איהר זייט צוויי און צוואנציג יאָהר אלט און איך כמעט דאָפּעלט. יעווגעני סערגעיטש, וועו פון אונז קוקט אוים יונגער?

ד א ר ן: גענוים, איהר.

א ר ק א ד י נ א: איהר זעהט... און פֿארוואָס וויל איך ארבייט, איך פיהל, איך בין שטענדיג פערהאוועט, און איהר זיצט אויף אין אָרט, לעבט ניט. דערצו האָב איך מיר נאָך א כלל: ניט אריינקוקען אין דער צוקונפט. איך טראכט קיינמאָל ניט וועגען עלטער און ניט וועגען טויט. וואָס בעשערט איז בעשערט.

מ א ש א: און איך האָב עפּעס א מין געפּיהל, ווי איך וואָלט שוין לאנג־לאנג געבוירען געוואָרען; מיין לעבען שלעפּ איך, ווי עפּעס, וואָס ציהט זיך אָהן א סוף... און אָפּטמאָל נעהמט אָב יעדער חשק צו לעבען (זעצט זיך). אודאי, איז דאָס אלץ נארישקייטען. מען דארף זיך אויפטרייסלען, אראָבוואַרפען פון זיך דאָס אלץ.

ד א ר ן (זינגט צו שטיל): „דערצעהלט איהר, בלומען מיינע"...

א ר ק א ד י נ א: און דערצו בין איך קאַרעקט, ווי אן ענגלענדער. איך האלט זיך, טייערע מיינע, ווי מען זאָגט, אין

די הענד, און בין שטענדיג אָנגעטהאָן און פערקעמט „קאָם איל פאָ". איך זאָל זיך ערלויבען ארויסגעהן פון הויז, אָדער אפילו אין גאָר־טען אין איין בלוזקע אָדער א ניט־פערקעמטע? קיינמאָל ניט. דערפאר טאקע בין איך געבליבען יונג, וואָם כ'בין קיינמאָל ניט געווען קיין צוקראָכענע, ניט אָבגעלאָזט זיך ווי אנדערע... (האָלט די הענד ביי די זויטען, געהט זיך דורך איבער'ן קראקעט־פלאץ). אָט זעהט, — ווי א יונג מיידעלע. כאָטש געה, שפיעל א פופצעהניעה־ריגע.

ד א ר ן: נו, פון דעסטוועגען לעז איך ווייטער. (נעהמט דאָס בוך). מיר האָבען זיך אָבגעשטעלט ביי דעם מעהל־ענדלער און די מייז...

א ר ק א ד י נ א: און די מייז. לעזט (זעצט זיך). איבריגענס גיט מיר, איך וועל לייענען. איצט איז מיין רייהע. (נעהמט דאָס בוך און זוכט מיט די אויגען). און די מייז... אָט איז עס... (לעזט). ...„פערשטעהט זיך, אז פאר וועלטליכע מענשען איז פעס־טשען די ראָמאניסטען און צוציהען זיי צו זיך פונקט אזוי גע־פעהרליך ווי פאר א מעהל־ענדלער צו כאָווען מייז אין זיינע שפייכלערס. און דאָך האָט מען זיי ליעב. און אז א פרוי קלייבט זיך אויס א שרייבער, וועלכען זי וויל פאנגען, בעלאגערט זי איהם מיט קאָמפלימענטען, ליעבליכע רייד און נאָכגעבענישען"... נו, ביי פראנצויזען איז דאָס אפשר אזוי, נאָר ביי אונז גאָר אנדערש, קיין שום פראָגראמען. ביי אונז איז א פרוי נאָך איידער זי וויל פאנ־גען דעם שרייבער שוין אליין פערליעבט אין איהם ביז איבער די אויערן, פערשטעהט איהר מיך. וואָם דאָרף מען ווייט געהן, נעהמט צום ביישפיעל מיך און טריגאָרין'ען...

ס'גיעהט סאָרין, אָנגעלעהנט אויף א שטעקעל, נעבען איהם — נינאָ; מעדווידעוענקא פיהרט זיי נאָך א לעדיגען פאָטער־שטול.

ס א ר י ן (איז אַ טאָן ווי מען לאָשטשעט קינדער): יא? ביי אונז איז א יום טוב? מיר זענען היינט פרעהליך סוף כל סוף? (צו דער שוועסטער): ביי אונז איז א יום טוב! דער פאָטער

יידישע

און די שטיפמוטער זענען אוועקגעפאָהרען קיין טוועה, זענען מיר פרויַ גאנצע דרויַ טעג.

נ י נ א (זעצט זיך נעבען ארקאַדינאַ און נעהמט איהר ארום): איך בין גלוקליך. איצט בין איך אייערע.

ס א ר י ן (זעצט זיך אויף זיין פאָטער־שטוהל): זי איז הויַנט א שעהנינקע.

א ר ק א ד י נ א: אן אויסגעפוצטע, אן אינטערעסאנטע... דאָס האָב איך ליעב (קושט נינא'ן). אָבער מען דאַרף ניט צופיעל לויבען, א ניט וועלען מיר אן עין־הרע געבען. וואו איז באָרים אלעקסעיעוויטש?

נ י נ א: ער כאפט פיש ביים וואסער.

א ר ק א ד י נ א: ווי ווערט עס איהם ניט נמאס! (וויל וויַיטער לעזען).

נ י נ א: וואָס לעזט איהר דאָס?

א ר ק א ד י נ א: מאָפּאַסאן'ס „אויף'ן וואסער", טייערע מיינע. (לייענט א פאָאָר שורות פאר זיך). נו, וויַיטער איז ניט אינטערעסאנט און ניט אמת. (פערמאַכט דאָס בוך). עפעס בין איך אונרוהיג. זאָגט, וואָס איז מיט מיין זוהן? פארוואָס איז ער אזוי לאנגוויַיליג און אָנגעכמורעט? גאנצע טעג איז ער ביי'ן אָזערע, און איך זעה איהם כמעט גאָר ניט.

מ א ש א: איהם איז ניט גוט אויף'ן הארצען. (צו נינאַ, צי־טערונג): איך בעט אייך, לעזט עפעס פון זיין פיעסע!

נ י נ א (ציהט מיט די פלויצעס): איהר ווילט? דאָס איז אזוי ניט אינטערעסאנט!

מ א ש א (האלט איין איהרע ענטציקונגען): וועז ער אליין לעזט עפעס פאָר, ברענגן ביי איהם די אויגען און דער פנים ווערט בלאס. ער האָט א שעהנע, טרויעריגע שטימע; און מאניערען — ווי א דיכטער.

מען הערט ווי סאָרין כראפעט.

ד א ר ן: א גוטע נאכט!

א ר ק א ד י נ א: פעטרושא!

ס א ר י ן : א?

א ר ק א ד י נ א : דו שלאָפסט?

ס א ר י ן : ניין.

פאוזע.

א ר ק א ד י נ א : דו קורירסט זיך ניט, אָן דאָס איז, ברו־דער, ניט גוט.

ס א ר י ן : איך וואָלט זיך געוואָלט קורירן, אָבער דער דאָקטאָר וויל ניט.

ד א ר ן : קורירן זיך צו זעכציג יאָהר!

ס א ר י ן : צו זעכציג יאָהר וויל זיך אויך לעבן.

ד א ר ן (פערדראָסיג) : ע! נו, טא נעמט וואָלעריאן־טראָ־פענס.

א ר ק א ד י נ א : מיר דוכט, פאר איהם וואָלט גוט גע־וועזן צו פאָהרען ערגעץ־וואו אין די בערגער.

ד א ר ן : פאר וואָס ניט? מען קען פאָהרען. מען קען ניט פאָהרען.

א ר ק א ד י נ א : נעה פערשטעה!

ד א ר ן : ניטא וואָס צו פערשטעהן. אלץ איז קלאָר.

(פאוזע).

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א : פיאָטר ניקאָאיעוויטש וואָלט בעראַרפט אויפהערען צו רויכערן.

ס א ר י ן : נאַרישקייטען.

ד א ר ן : ניין, ניט קיין נאַרישקייט. וויין און טאַבאַק מא־כען א תל פון א מענשען׳ס פערזעגליכקייט. נאָך א סיגאר אָדער א גלעזל בראַנפען זייט איהר שוין ניט פיאָטר ניקאָלאיעוויטש, נאָר פיאָטר ניקאָלאיעוויטש פלוס נאָך עמיצער. אייער „איך" וועלט צושוואומען, און איהר בעציהט זיך שוין צו זיך אליין ווי צו א דריטער פערזאָן — אן „ער".

ס א ר י ן (לאכט) : איך איז גוט צו רעדען. איהר האָט גע־וואוסט פון א גוט לעבן. איך אָבער? איך האָב אָבגעדיענט אין געריכטס־דעפארטמענט 28 יאהר, כ׳האָב אָבער נאָך ניט גלעבט,

קיין זאך ניט איבערגעלעבט, סוף כל סוף. איז וואָס איז דער־
וואונדער, אז מיר ווילט זיך זעהר לעבען. איהר זייט זאט אזן
גלייכגילטיג, דערויבער האָט איהר א נייגונג צו פילאָסאָפיע. איך
אָבער ווילּ לעבען, טרינק איך צו מיטאָג חערעם אזן רויכער סי־
גארען, אזן נאָך אזוינע זאכען. דאָס איז אלעס.

ד א ר ן: מען דארף קוקען ערנסט אויפ'ן לעבען, אזן קו־
רירען זיך צו זעכציג יאָהר, בערויערן, וואָס מען האָט אין די יונגע
יאָהרען וועניג פערגענוגענם געהאט, איז, איהר מוזט מיר ענטשול־
דיגען, לייכטזינניג.

מ א ש א (שטעהט אויף): שוין פריהשטיק־צייט, אודאי. (געהט
מיט פוילע טריט). א פוס זיך אָבגעזעסען... (געהט צוועק).

ד א ר ן: פאר'ן פריהשטיק וועט זי געהן אזן אריינגיסען
א צוויי גלעזלאָך.

ס א ר י ן: די אָרימינקע, נעבעך, האָט קיין גליק ניט.

ד א ר ן: פוסטע מעשיות, אייער עקסעלענץ.

ס א ר י ן: איהר אורטיילט, ווי א זאטער מענש.

א ר ק א ד י נ א: אך, וואָס קען זיין לאנגווויליגער פון
אָט דער לעבער דאָרפישער לאנגווויליגקייט! היים, שטיל, קיינער
טהוט גאָרניט, אלע פילאָסאָפירען... גוט מיט אייך צו פערברייני־
גען, מיינע פריינד, אנגענעהם אייך צו הערען, אָבער... זיצען ביי
זיך אין נומער אזן איינשטודירען די ראָליע — איז ניט אן ערך
בעסער!

נ י נ א (ענטציקט): ווי שעהן! איך פערשטעה אייך.

ס א ר י ן: אודאי איז אין שטאָדט בעסער. זיצט זיך אין
דיין קאבינעט, דער לאקעי לאָזט קיינעם ניט אריין אָהן א מעל־
דונג, א טעלעפאָן, אויפ'ן גאם דראָשקעם אזן נאָך אזוינע זאכען...

ד א ר ן (זינגט צו): „דערצעהלט איהר, בלומען מיינע"...
ס'געהט אריין שאָמראָיעוו, נאָך איהם פאָלינאַ אַנדרעיעוונאַ.

ש א מ ר א י ע ו ו: אָט זענען אונזערע. גוט מאָרגען!
(קושט אַרקאַדינאַ'ן די האַנד, דערנאָך גינאַ'ן). ס'פרעהט מיך זעהר
צו זעהן אייך פאָלשטענדיג געזונד (צו ארקאַדינאַ). מיין פרוי זאָגט,

אז איהר קלייבט זיך היינט צו פאהרען מיט איהר צוזאמען אין שטאדט. טאקע אמת?

א ר ק א ד י נ א: יא, מיר קלייבען זיך.

ש א מ ר א י ע ו ו: הם... דאס איז גרויסארטיג, ווי אבער וועט איהר פאהרען, הויכגעשעצטע? היינט פיהרט מען ביי אונז קארן, אלע ארבייטער זענען פערנומען. און וואו וועל איך איך נעהמען פערד, ערלויבט איך צו פרעגען?

א ר ק א ד י נ א: וואו? פון וואנען זאל איך וויסען — וואו?

ס א ר י ן: מיר האבען דאך פערד צום ארויספאהרען.

ש א מ ר א י ע ו ו (אויפגערעגט): צום ארויספאהרען? און וואו זאל איך נעהמען כאמוטעם? וואו זאל איך נעהמען כאמוטעם? דאס איז וואונדערבאר! דאס איז אונבעגרייפליך! הויכגעשעצטע! ענטשולדיגט מיר, איך האב עהרפורכט פאר אייער טאלאנט, בין גרייט צעהן יאהר לעבען אוועקגעבען פאר אייך, נאר קיין פערד קען איך איך ניט געבען!

א ר ק א ד י נ א: און ווי, אז איך מ ו ז פאהרען? א מאדנע זאך!

ש א מ ר א י ע ו ו: הויכגעשעצטע! איהר פערשטעהט ניט וואס א בעל־בית'ישקייט איז!

א ר ק א ד י נ א (אין כעס): אן אלטע געשיכטע! אויב אזוי, פאהר איך נאך היינט אוועק קיין מאסקווע. הייסט דינגען פאר מיר פערד אין דארף, אניט וועל איך אוועק צו פוס צו דער סטאנציע!

ש א מ ר א י ע ו ו (אין כעס): אויב אזוי, זאג איך זיך אב פון דער שטעל! זוכט זיך אן אנדער פערוואלטער! (גיהט אוועק).

א ר ק א ד י נ א: יעדען זומער אזוי, יעדען זומער בעלי־דיגט מען מיך דא. מיין פוס וועט דא מעהר ניט זיין! (גיהט אוועק לינקס, אין א מינוט ארום זיהט מען, ווי זי גיהט אין הויז אריין; היינטער איהר גיהט טריגארין מיט וועגדקעס און אן עמער).

ס א ר י ן (אין כעס): דאָס איז א חוצפה! דאָס איז דער רוח וויס וואָס! מיר האָט עס דערעסען סוף כל סוף. די רגע זאָל מען ברויגען אלע פערד אהער!

נ י נ א (צו פאַלינאַ אנדרעיעוונאַ'ן): אַבזאָגען אירינא ניקאָלאיעוונא'ן, דער בעריהמטער ארטיסטין! איז דען ניט יערער פערלאנג איהרער, יערער קאפריז אפילו, ניט וויכטיגער פון אייער בעל־בית'ישקויט? ס'איז פשוט אונגלויבליך!

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (פערצוויפעלט): וואָס קען איך טהאָן? בערעכענט מיין לאגע, וואָס קען איך טהאָן?

ס א ר י ן (צו נינאַ'ן): לאָמיר געהן צו דער שוועסטער... מיר אלע וועלען איהר זעהר, זעהר בעטען, זי זאָל ניט אוועקפאָהרען. ניט אזוי? (קוקט אין דער זייט, וואו שאמראַיעוו איז אוועקגעגאנגען) אן אונערטרענליכער מענש! א דעספּאָט!

נ י נ א (לאָזט איהם ניט אויפשטעהן): זיצט, זיצט, מיר וועלען אייך צופיהרען... (זי און מעדוויעדיענקא פיהרען דעם פּאָטערשטול) א, ווי שרעקליך דאָס איז!...

ס א ר י ן: יא, יא, ס'איז שרעקליך... נאָר ער וועט ניט אוועקגעהן, איך וועל באלד איבערעדען מיט איהם (געהט אוועק; ס'בליבען נאָר דאָרן און פאַלינאַ אַנדרעיעוונא).

ד א ר ן: די מענשען זענען לאנגווייליג. אייגענטליך האָט מען גראדפט אייער מאן ארויסטרייבען פון דאנען, און ענדיגען וועט זיך עס דערמיט, וואָס די אלטע באָבע פיאָטר ניקאָלאיעוויטש און זיין שוועסטער וועלען נאָך בעטען ביי איהם ענטשולדיגונג. אָט וועט איהר זעהן!

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ער האָט די ארוימפאָהר־פערד אויך אוועקגעשיקט אין פעלד. און יערען טאָג קומען פאָר אזעלכע מיספערשטענדניסען. איהר זאָלט וויסען, וויי דאס רעגט מיך אויף! איך וואר קראנק; איהר זעהט, איך ציטער... כ'קען ניט איבערטראָגען זיין גראָבקייט (בעט זיך). יעווגעני, טייערער, איינאייניציגער, נעהמט מיר צו זיך... אונזער לעבען געהט

אוועק, מיר זענען שוין ניט יונג, לאָמיר כאָטש צום סוף פון לע־
בען ניט בעהאלטען זיך, ניט ליגען זאָגען... (פאוזע).

ד א ר ן: איך בין 55 יאָהר אלט, שוין שפּעט צו בייטען דעם סדר פון מיין לעבען.

פ א ל י נ א אנדרעיעוונא: איך ווייס, איהר זאָגט מיר אָב, ווייל אויסער מיר איז פּאראן פרויען, וואָס זיינען אייך נאָהענט. נעהמען אלע צו זיך איז אונמעגליך. איך פערשטעה. פערצייהט, איך בין אייך נמאס געוואָרען.

נינא וויזט זיך נעבען חויז; זי ריספט בלומען.

ד א ר ן: ניין, נאָרניט.

פ א ל י נ א אנדרעיעוונא: איך לייד פון אי־
פערזוכט. אודאי, איהר זייט א דאָקטאָר, איהר קענט ניט אויסמיי־
דען פרויען. איך פערשטעה...

ד א ר ן (צו נינאַ'ן, וועלכע איז צוגעגאַנגען): וואָס הערט זיך דאָרט?

נ י נ א: אירינא ניקאָלאיעוונא וויינט און פּיאָטר ניקאָלא־
יעוויטש האָט געקראָגען די אָסטמא.

ד א ר ן (שטעהט אויף): מען דארף זיי ביידען געבען וואַ־
לעריאן־טראָפּענס...

נ י נ א (דערלאַנגט איהם בלומען): ביטע!

ד א ר ן: דאנקע שעהן. (געהט צום חויז).

פ א ל י נ א אנדרעיעוונא (געהט מיט איהם): ס'אַרא
ליעבינקע בלומען! (נעבען חויז, מיט א געדעמפטער שטימע) גיט מיר
די בלומען! גיט מיר די בלומען! (בעקומענדיג די בלומען, צורייספט
זי זיי און וואַרפט זיי אַן א זייט; בויגט געהען אין חויז אריין).

נ י נ א (איינע אליין): ווי מאָרנע איז צו זעהן, ווי א בע־
וואוסטע ארטיסטין ווייגט און נאָך צוליעב אזא נארישקייט! און
צי איז עס ניט מאָרנע, אז א בעריהמטער שרייבער, דער ליעבלינג
פון פובליקום, וואָס מען שרייבט וועגען איהם אין אלע צייטונגען,
מען פערקויפט זיינע בילדער, מען זעצט איהם איבער אויף פרעמ־
דע שפּראכען, און ער — כאפט א גאנצען טאָג פיש און פרעהט

זיך, וואָס ער האָט געפֿאנגען צווויי שטיק. איך האָב געמיינט, אז גרויסע מענשען זענען שטאָלץ, ניטאָ קיין צוטריט צו זיי, אז זיי פֿעראכטען דעם המון, און מיט זייער רוהם און מיט'ן גלאַנץ פון זייער נאָמען זענען זיי זיך ווי נוקם אָן איהם, דעם המון, פֿאר וואָס ער שטעלט העכער פון אלץ יחוס און רייכטום. און זיי ווייגען גאָר, כאפֿען פיש, שפּיעלען אין קאָרטען, לאכען און זענען אין כעס, ווי אלע...

ט ר ע פ ל י ע ו ו (געהט אריין אָהן א חוט, מיט א ביקס און א דערשאָענעם וואסער־פֿויגעל): איהר זייט דאָ אליין?

נ י נ א: אליין.

טרעפֿליעוו לעגט איהר צופֿוסענס דעם וואסער־פֿויגעל.

נ י נ א: וואָס בעטייט עס?

ט ר ע פ ל י ע ו ו: איך בין געווען ניעדערטרעכטיג און געטויט היינט אָט דעם פֿויגעל. איך לעג עס אייך צו אייערע פֿיס.

נ י נ א: וואָס איז מיט אייך? (הויבט אויף דעם וואָסער־פֿויגעל און קוקט אויף איהם).

ט ר ע פ ל י ע ו ו (נאך א פּאוזע): אין גיכען וועל איך אויף דעם זעלבען אופן זיך אליין טויטען.

נ י נ א: איך דערקען אייך ניט.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: יא, נאָכדעם, ווי איך האָב אייך אויפגעהערט צו דערקענען. איהר האָט זיך געביטען צו מיר, אייער בליק איז קאלט. מיין אנוועזנהייט איז אייך צו לאסט.

נ י נ א: די לעצטע צייט זענט איהר געווארען אויפגערעגט, רעדט אונפערשטענדליכע רייד, מיט סימוואָלען עפּעס. און אָט דער וואסער־פֿויגעל איז, אפּנים, אויך א סימוואָל, פערצייהט מיר אָבער, איך פערשטעה ניט... (לעגט דעם פֿויגעל אויפ'ן באַנק). איך בין צו פֿראָסט אייך צו פערשטעהן.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: דאָס האָט זיך אָנגעהויבען דעם אָוונט, וועו מיין פּיעסע איז אזוי נאריש דורכגעפאלען. פרויען זענען ניט מוהל קיין דורכפאל. איך האָב אלץ פערבראַנט, ביז צום לעצטען בלעטל. וועו איהר זאָלט וויסען, ווי אומגליקליך איך בין! וואָס

איהר זייט געווארען קאלט צו מיר, איז שרעקליך, אונגלויבליך, גלייך ווי איך וואלט זיך אויפגעכאפט און דערזעהן, או די אזערע איז פלוצלינג אויסגעטריקענט געווארען אדער די ערד האט זי אין זיך איינגעזאפט. איהר האט נאר וואס געזאגט, אז איהר זייט צו־פראסט צו פערשטעהן מיך. א, וואס איז דא פאראן צו פערשטעהן?! די פיעסע איז ניט געפעלען, איהר פעראכטעט מיין בעגייסטערונג, איך בין פאר אייך שוין א געוועהנליכער, נישטיגער מענש, וואס אזעלכע זענען דא א סך... (טופעט מיט'ן פוס). ווי גוט איך פער־שטעה דאס, ווי גוט איך פערשטעה! ביי מיר אין מארך עגבערט עפעס, זאל עס פערשאלטען זיין צוזאמען מיט מיין אייגענליעבע, וואס זויגט מיין בלוט, זויגט, ווי א שלאנג... (דערזעהט טריגא־רין'ען, וועלכער גיהט, לעזענדיג א ביכעל). אט גיהט אן אמת'ער טאלאנט; טריט, ווי ביי האמלעט'ן, און מיט א ביכעל אויך. (קרימט איבער). „וועדטער, וועדטער, וועדטער..." די זון איז נאך ניט צוגעקומען צו אייך, און שוין שמייכעלט איהר, אייער בליק איז זיך צוגאנגען אין זיינע שטראלען. איך ווייל אייך ניט שטערען (גיהט ראש אוועק).

ט ר י ג א ר י ן (פערשרייבט אין ביכעל): שמעקט טאבאק און טרינקט בראנפען.... תמיד אין שווארצען. איהר האט ליעב דער לעהרער...

נ י נ א: גוט מארגען, באבים אלעקסעיעוויטש!

ט ר י ג א ר י ן: גוט מארגען. עס האט זיך פלוצלינג נע־מאכט אזוי, אז מיר פאהרען, דוכט זיך, היינט אוועק. וואר וויים, צי וועלען מיר זיך מיט אייך נאך בעגעגענען. א שאד. מיר קומט ניט אוים אפט צו טרעפען יונגע מיידלעך, יונגע און אינטערעסאנ־טע. איך האב שוין פערגעסען, און קען זיך ניט קלאהר פארשטע־לען, ווי פיהלט מען זיך צו 19—18 יאהר, און דעריבער זענען נע־וועהנליך אין מיינע נאוועלען און ערצעהלונגען די יונגע מיידלעך ניט נאטירליך. איך וואלט געוואונ א בעלן צו זיין אויף אייער ארט כאטש א שעה, כדי צו דערגעהן, ווי דענקט איהר און וואס זייט איהר בכלל פאר א מין מיידעלע.

נ י נ א : און איך וואָלט געוואָלט זיין אויף אייער אָרט.

ט ר י ג אָ ר י ן : צו וואָס ?

נ י נ א : צו דערוויסען זיך, ווי פיהלט זיך א בעוואוסטער טאָלאנטפולער שרייבער. ווי ווירקט אויף איך די בעריהמטהייט ? ווי עמפינדעט איהר דאָס, וואָס איהר זייט בעריהמט ?

ט ר י ג אָ ר י ן : ווי ? אפנים, אז גאָרניט. כ׳האָב וועגען דעם קיינמאָל ניט געטראכט (טראכט א ווילע). איינס פון די צוויי : אָדער איהר זייט מגזם מיין בעריהמטהייט, אָדער זי לאָזט זיך בכלל גאָרניט פיהלען.

נ י נ א : נו, און וועז איהר לעזט וועגען זיך אין די צייטונגען ?

ט ר י ג אָ ר י ן : אז מען לויבט, איז אנגענעהם, און אז מען זידעלט, פיהלט מען דערנאָך צוויי טעג ניט אויפגעלעגט.

נ י נ א : א וואונדערבארע וועלט ! איהר זאָלט וויסען, ווי איך בין איך מקנא ! יעדער האָט זיך זיין מזל. אייניגע שלעפען קוים זייער לאנגווייליגען, אונבעמערקטען לעבען, אלע עהנליך אייער נער צום אנדערן, אלע — אומגליקליכע ; אנדערע וויעדער, ווי איך, צום ביישפיעל — איהר זייט אייניער פון א מיליאָן, — פאלט אוים אין גורל א לעבען, וואָס איז אינטערעסאנט, ליכטיג, פול בעדייטונג... איהר זייט גליקליך...

ט ר י ג אָ ר י ן : איך ? (ציהט מיט די אַקסלען) הם... אָט רעדט איהר וועגען בעריהמטהייט, וועגען גליק, וועגען א ליכטיגען, אינטערעסאנטען לעבען, און פאר מיר זענען די אלע גוטע וועלטע, פערצייהט מיר, אלין איינס, ווי מארמעלאד, וואָס איך עס קיינמאָל ניט. איהר זייט זעהר יונג און זעהר גוט.

נ י נ א : אייער לעבען איז הערליך !

ט ר י ג אָ ר י ן : וואָס איז אין מיין לעבען פאראן בעזונדערס שעהנעס ? (קוקט אויפ׳ן זייגער). כ׳דארף באלד אוועקגעהן שרייבען. פערצייהט מיר, איך האָב קיין צייט ניט. איהר האָט, ווי מען זאָגט, אָנגעטראָטען אויף מיין בעליעבטען היהנער־אויג, איז אָט הויב איך אָן וועלען אויפגעלעגט און אביסעל ביוזליך. איבּ־

ריגענס, לאָמיר זיך דורכריידען. לאָמיר רעדען וועגען מיין שׂהה, ליכטיג לעבען... נו, פון וואַנען הויבט מען אָן? ((טראכט אַ ווייל)). פּאַראַן פּאַרשטעלונגען, וואָס רייסען זיך מיט גוואַלד אַריין אין אונזער לעבען. טאָג און נאכט טראכט א מענש, צום ביישפּיעל, אליין וועגען דער לבנה, איך האָב מיר אויך אזא מין לבנה. טאָג און נאכט געוועלטיגט איבער מיר איין גערענק, ניט צו בעפרייען זיך פון איהם: איך מוז שרייבען, איך מוז שרייבען, איך מוז... כ'האָב נאָך ניט געענדיגט איין נאָוועלע, דאַרף איך שוין, כ'וויים ניט פארוואָס, שרייבען א צווייטע, דערנאָך א דריטע, א פערטע... כ'שרייב אָהן אַן אויפהער, ווי אויף פּאַטשטאָוע פערד, אנדערש קען איך ניט. וואָס איז דעריין דאָ שעהנס און ליכטיגס, פרעג איך אייך? אָה, וואָס פאר א ווילד לעבען! אָט רעד איך איצט מיט אייך, קאָך זיך, און דאָך געדענק איך יעדע רגע, אז אויף מיר ווארט א ניט־בערענדיגטע ערצעהלונג. אָט זעה איך א וואַלקען, וואָס זעהט אוים ווי א פּיאנא. טראכט איך: מען דארף ערגעץ אין ערצעהלונג דערמאָנען, אז ס'איז געשוואומען א וואַלקען, וואָס זעהט אוים, ווי א פּיאנאָ. עס שמעקט מיט העליאָטראָפּ. אייל איך זיך אין זינען אריינצונעהמען צו דערמאָנען זיין עקעל־זיסען ריח, אן אלמנה־בלום, בעשרייבענדיג א זומער־אָוונד. איך כאפּ אונטער יעדען וואָרט אייערן און מיינעם, יעדע איינע פראזע און אייל זיך וואָס גיכער צו פערשליסען עס אין מיין ליטעראריישען שפּייכלער: אפּישר וועט עס צוניץ קומען! וועז איך ענדיג די ארבייט, לויף איך אין טעאטער אָדער כאפּען פיש; איצט קען מען שוין דוכט זיך אָברוהען, פערגעסען זיך — דרעהט זיך שוין אין קאָפּ, ווי א שווערע אייזערנע ראָד, א נייער סוושעט, און עס ציהט שוין צום טיש, און מען דארף זיך אייליען וועדער שרייבען און שרייבען. און אזוי שטענדיג, שטענדיג. און כ'קען ניט ענטרינען פון זיך אליין, און איך פיהל, אז איך פערצעהר מיין איגען לעבען, אז פאר דעם האָניג, וואָס איך גיב עמיצען ערגעץ וואו, — גנב'ע איך דעם שטויב פון מיינע בעסטע בלומען, ריים אינגאנצען אוים די בלומען און צוטרעט די וואַרצלען. בין איך ניט א משוגע'נער!

בעציהען זיך צו מיר מיינע נאָהענטע און בעקאנטע, ווי צו א גע־זונדען? „וואָס שרייבט איהר עפּעס? וואָס פּאר א מתנה האָט איהר איצט פּאר אונז". אלין דאָס זעלבע, אלין דאָס זעלבע, און מיר דוכט זיך, אז די אויפמערקזאמקייט פון מיינע בעקאנטע, די לויב־געזאנגען, די ענטציקונג, — דאָס אלין איז ליגען, דאָס נארט מען מיך, ווי א קראנקען, און טהייל מאָל האָב איך מורא, אז אָט־אָט וועט מען זיך אונטער׳גנב׳ענען צו מיר פון הינטען, כאפּען מיך און אוועקשלעפּען, ווי פּאָפּריטשין׳ען אין משוגעים־הויז אריין. און אין יענע יאָהרען, אין די יונגע יאָהרען, די בעסטע פון כיין לעבען, וועו איך האָב ערשט אָנגעהויבען, איז מיין שרייבען געווען פּאר מיר איין קייט פון פיין. א קלייניר שרייבער, בעזונדער וועו ס׳גאהט איהם ניט, דוכט זיך, אז ער איז אומגעלומפּערט, ניט געשיקט, די נערוועו זענען אָנגעשטרענגט, איבערגעמאטערט; ער בלאָנקעט זיך ארום אָהן אן אויפהער צווישען מענשען, וואָס האָבען א שיכות צו ליטעראטור און קונסט, א ניט אנערקענטער, א פון־קיי־נעם־ניט־בעמערקטער, און ער שרעקט זיך צו קוקען מענשען גליך אין די אויגען, ווי א לירדענשאפטליכער שפּיעלער, וואָס האָט קיין געלד ניט. איך האָב ניט געוואהן מיין לעזער, נאָר אין מיין פאנ־טאזיע, איך וויים ניט פּאר וואָס, שטעלט ער זיך מיר פּאר ווי אן אונפּרייגדליכער, ווי איינער וואָס האָט ניט קיין צוטרוי צו מיר. איך פלעג מורא האָבען פּאר׳ן עולם, ער האָט מיך געשראָקען, און וועו מיר פלעגט אויסקומען אויפצופיהרען מיינע א נייע פיעסע, האָט זיך מיך אלע מאָל געדוכט, אז די ברונעטען זענען פיינדליך געשטימט, און די בלאָנדינען — קאלט און גלייכגילטיג. א, ווי דאָס איז שרעקליך! וואָס פּאר א פיין דאָס איז געווען!

נ י נ א: זייט אזוי גוט, צי דען גיט אייך ניט די דיכטערישע בעגייסטערונג און דער פּראָצעס גופא פון שאפען קיין ערהאבענע, גליקליכע מינוטען?

ט ר י ג א ר י ן: יא. וועו איך שרייב, איז אנגענעהם. און די קאָרעקטור לעזען איז אנגענעהם, נאָר... ווי ס׳איז ארויס פון דרוק, קען איך עס שוין ניט פערטראָגען, און איך זעה שוין, אז

ס׳איז ניט דאָס, אז ס׳איז א טעות, אז מען האָט עס אינגאנצען ניט געראַרפט שרייבען. און מיר פערדריסט, און אויף׳ן ארצען איז פאַסקודנע... (לאַבש). און דער עולם לעזט: „יא, ליעב, טא־לאַנטפול... א ליעבע זאַך, נאָר ווי קומט עס צו טאָלסטאָי׳ן", אָדער: א פיינע זאַך, אָבער טורגעניעוו׳ס „עלטערן און קינדער" זענען בעסער". און אזוי ביז׳ן קבר, וועט עס אלץ זיין נאָר ליעב און טאָלאַנטפול, ליעב און טאָלאַנטפול — מעהר גאָרניט. און אז איך וועל שטארבען, וועלען בעקאַנטע, פערביינעהענדיג מיין קבר, זאָגען: דאָ ליגט טריגאָרין, א גוטער שרייבער געווען, אָבער ער האָט געשריעבען ערגער פאר טורגעניעוו׳ן".

נ י נ א: פערצייהט, איך קען אייך ניט פערשטעהן, אייך האָט דער ערפאָלג פשוט צו פעסטשעט.

ט ר י ג א ר י ן: וואָס פאר אן ערפאָלג? איך בין זיך אליין קיינמאָל ניט געפאלען געווען. כ׳האָב זיך ניט ליעב, ווי א שרייבער. ערגער ווי אלץ איז, וואָס איך בין עפעס ווי אין א טשאד, און אָפטמאָל פערשטעה איך ניט, וואָס איך שרייב... איך האָב ליעב אָט דאָס וואָסער, די בוימער, דעם הימעל, איך פערשטעה די נא־טור, זי דערוועקט אין מיר א ליידענשאפט, א בענעהר צו שרייבען, וועלכען איך קען ניט בייקומען. אָבער איך בין דאָך ניט נאָר א פעיזשאזשיסט, איך בין דאָך אויך א בירגער, איך האָב ליעב מיין פאָטערלאנד, דאָס פאַלק; איך פיהל, אז אויב איך בין א שרייבער, איז מיין פליכט צו רעדען וועגען פאַלק, וועגען זיינע לייד, וועגען זיין צוקונפט, רעדען וועגען דער וויסענשאפט, וועגען די רעכט פונ׳ם מענשען און אז. וו. און אז. וו., און איך רעד וועגען אלצדינג, אייל זיך, מען טרייבט מיך אונטער פון אלע זייטען, מען איז אין כעס, און איך וואַרף זיך אין אלע זייטען, ווי א פוקס, געהעצט פון הינד. איך זעה אז דאָס לעבען און די וויסענשאפט געהען אלץ פאַרווערטס און פאַרווערטס, און איך שטעה אָב, שטעה אָב, ווי א פויער, וואָס האָט זיך פערשפעטיגט צום באהן, און, סוף כל סוף פיהל איך, אז איך קען מאָלען נאָר א פעיזשאזש, און אל דאָס איבע־ריגע, וואָס איך שרייב איז פאלש, פאלש ביז גאָר.

נ י נ א: איהר האָט זיך איבערגעארבייט און איהר האָט ניט קיין צייט און קיין חשק צו דערקענען אייער בעסיטונג. איהר מעגט זיך זיין אונצופריעדען פון זיך, פאר אנדערע אָבער זענט איהר גרויס און שעהן! וועו איך זאָל זיין אזא שרייבער ווי איהר, וואָלט איך מיין גאנצען לעבען אָבגענעבען דעם המון, מיט דעם בעוואוסטזיין אָבער, אז זיין אייגציגער גליק איז צו דערהויבען זיך צו מיר, און ער וואָלט מיך אויפ'ן טריאומף־וואָגען געפיהרט.

ט ר י ג א ר י ן: נו, אויפ'ן טריאומפף־וואָגען... אגאמעמ־נאָן בין איך, וואָס? (בוידע שמוייכלען).

נ י נ א: צולייעב אזא גליק ווי זיין א שרייבערין אָדער אן ארטיסטין וואָלט איך איבערטראָגען דעם כעס פון די אייגענע, נויט, ענטטוישונג; איך וואָלט געלעבט אין א דאך־שטיבעל און געגעסען נאָר קאָרן־ברויט; איך וואָלט געלייטען פון אונצופריעדענהייט מיט זיך אליין, פון'ם בעוואוסטזיין פון די אייגענע חסרונות, נאָר דער־פאר וואָלט איך געפאָדערט רוהם... אמת'ען, רוישיגען רוהם... (פערדעקט דעם פנים מיט די הענד) דער קאָפּ דרעהט זיך מיר... אוף!...

א ר ק א ד י נ א ' ס שטימע (פון חוץ): באָרים אַלעקסע־יעוויטש!

ט ר י ג א ר י ן: מען רופט מיך... פּאקען זיך, ווייזט אוים. און אוועקפאָהרען ווילט זיך ניט. (קוקט זיך אום צום אָזערע) זעהט נאָר, ס'אָרא ברכה!.. ווי גוט...

נ י נ א: איהר זעהט אויף יענער זייט דאָס הויז און דעם גאָרטען בייס ברעג?

ט ר י ג א ר י ן: יא.

נ י נ א: דאָס איז מיין פערשטאָרבענער מוטער'ס פאַל־וואַרק. דאָרט בין איך געבוירען געוואָרען. איך האָב מיין גאנצען לעבען פערבראכט ביי דער אָזערע און וויים דאָ יעדען אינזעל.

ט ר י ג א ר י ן: ס'איז גוט ביי אייך דאָ! (דערזעהט דעם וואסער־פויגעל) און וואָס איז דאָס אזוינס?

נ י נ א : א וואסער־פויגעל. קאָנסטאַנטין גאוורילִיטש האָט עס דערשאָסען.

ט ר י ג ָ ר י ן : א שהנער פויגעל. ס'ווילט זיך ניט אוועקפאָהרען, כ'לעבען. רערט נאָר אין אירינא ניקאָלאיעווונא, זי זאָל בלייבען (פערשרייבט אין ביכעל).

נ י נ א : וואָס שרייבט איהר עס?

ט ר י ג ָ ר י ן : אזוי זיך, א סוושעט איז מיר איינגעפא־לען... (בעהאלט דאָס ביכעל). א סוושעט פאר א קליינער ערצעה־לונג: אויפ'ן ברעג אָזערע לעבט פון קינדוויז אָן א יונג מיידעל, אזא ווי איהר; האָט ליעב די אָזערע, ווי א וואסער־פויגעל, איז גליקליך און פריי, ווי א וואסער־פויגעל. נאָר צופעליג איז געקומען א מענש, האָט זי דערזעהן און, ניט האָבענדיג וואָס צו טהאָן, ג־מאכט א תל פון איהר לעבען, ווי פון אָט דעם פויגעל.

(פאוזע).

אין פענסטער בעווייזט זיך אַרקאַדינא.

א ר ק א ד י נ א : באָריס אלעקסעיוויטש, וואו זייט איהר?

ט ר י ג ָ ר י ן : באלד! (געהט און קוקט זיך אום אויף נ־נא'ן; ביים פענסטער, צו ארקאדינא'ן) וואָס?

א ר ק א ד י נ א : מיר בלייבען.

טריגאָרין געהט אין חויז אריין.

נ י נ א (געהט צו צום ברעג פון דער ביהנע, טראַכט אַ ווייל): א חלום!

פ ָ ר ה ַ נ ג.

דרי טער אקט.

אן עס־צימער ביי סאָרין׳ען אין הויז. רעכטס און לינקס טירען, א בופעט. א שראַנק מיט רפואות. אין מיטען צימער — א טיש. א רויז־זע־טאש און פאַפיער־קעסטלאַך. קענטיג, אז מען גרויט זיך אָבצופאָרען. טריגאָרין פריהשטיקט, מאַשא שטעהט ביי׳ן טיש.

מ א ש א: דאָס אלץ דערצעהל איך אייך, ווי מען דער־צעהלט א שרייבער. איהר קענט זיך בענוצען דערמיט. איך זאג אייך דעם רויגעם אמת: ווען ער זאל זיך האָבען ערנסט פערוואונדעט, וואלט איך ניט געלעבט מעהר קיין איין מינוט. און דאך בין איך א מוטיגע. אט האָב איך געגומען און בעשלאָסען: כ׳וועל ארוים־רייסען די ליבע פון מיין הארצען, מיט׳ן וואָרצעל ארויסרייסען.

ט ר י ג א ר י ן: ווי אזוי?

מ א ש א: כ׳האָב חתונה. מיט מעדוויעריענקא.

ט ר י ג א ר י ן: דאָס איז דער לעהרער?

מ א ש א: יאָ.

ט ר י ג א ר י ן: כ׳פערשטעה ניט, וואָס איז דאָס נויטיג?

מ א ש א: ליעב האָבען אהן א האָפנונג, גאנצע יאָהרען וואַרטען אויף עפעם... ניין, וועל איך חתונה האָבען, וועט מיר שוין ניט ליעגען אין קאָפ קיין ליעבע! נייע זאָרגען וועלען פער־טרייבען די אלע אלטע. און דאך, פערשטעהט איהר מיך, איז עס אן ענדערונג. זאלען מיר אפשר נעהמען צו ביסלעך נאָך אמאל?

ט ר י ג א ר י ן: ס׳וועט ניט צופיעל זיין?

מ א ש א: נו, וואָס! (גיסט אן צו גלעזלעך). קוקט ניט אויף מיר אזוי. פרויען טרינקען עפטער, ווי איהר מיינט. א קליינער טייל טרינקט אָפען, ווי איך, און דער גרעסטער טייל — בעהאלטען. יאָ. און דורכאוים בראנפען אָדער קאָניאק. (טרינקט לחיים) כ׳ווינש

איך! איהר זייט א מענש אן איינפאכער, א שאָד מיט אייך צו שיידען זיך (טרינקען).

ט ר י ג א ר י ן: מיר אליין ווילט זיך ניט אוועקפאָהרען.

מ א ש א: טהוט איהר א בעט, זי זאָל בלייבען.

ט ר י ג א ר י ן: ניין, איצט וועט זי שוין ניט בלייבען. דער זוהן פיהרט זיך אויף זעהר אונטאקטיש. דאָ שיסט ער זיך אן איצט, זאָגט מען, קלייבט ער זיך מיך ארויסצורופען אויף א דועל. אן צוליעב וואָס? ער בלאָזט זיך, איז אין כעס, פערעיגט נייע פאָרמען... אָבער ס'וועט דאָך קלעקען אָרט פאר אלעמען, אי פאר די אלטע, אי פאר די יונגע, — צו וואָס שטופען זיך?

מ א ש א: נו, אויך אייפערזוכט! איבריגענס, איז עס ניט מיין זאך.

פאוזע. יאַקאָוו געהט פון דער רעכטער זייט אין דער לינקער מיט א רייזע־טאַש; ס'געהט ארויין נינא און בלייבט שטעהן ביי'ן פענסטער.

מ א ש א: מיין לעהרער איז ניט קיין איבערגעשפיצטער, נאָר א גוטער מענש און אן אָריגאן, און ער האָט מיך שטארק ליעב. א רחמנות אויף איהם. און אויף זיין אלטיטשקע מוטער איז א רחמנות. נו, ערלויבט מיר צו ווינשען אייך אל־דאָם־גוטס. דער־מאָנט מיך ניט צום שלעכטען. (דריקט שטאַרק זיין האנד). איך בין אייך זעהר דאנקבאר פאר אייער פריינדליכקייט. און שיקט מיר אייערע ביכלאָך אונבעדינגט מיט אן אויטאָגראף. נאָר זעהט, שרייבט ניט „צו דער הויכגעשעצטער", שרייבט איינפאך „מאריע'ן", וועלכע גערענקט ניט טאטען־מאמען און וויים ניט, צו וואָס זי לעבט אויף דער וועלט". זייט געזונד! (געהט אוועק).

נ י נ א (שטרעקט אויס צו טריגאָרין'ן די האנד, צונויפגע־דריקט אין א פויסט): גראָד צי אום?

ט ר י ג א ר י ן: גראָד.

נ י נ א (זיפצט אָב): ניין. איך האָב אין האנד נאָר איין ארבעס. איך האָב גורל געוואָרפען: וועלען אן אקטריסע, צי ניט וועלען? זאָל כאטש וועלען אן עצה געבען.

ט ר י ג א ר י ן : דאָ קען מען קיין עצות ניט געבען (פאוזע).

נ י נ א : מיר שיידען זיך און... כ'רעכען, מיר וועלען זיך שוין מעהר ניט זעהן. כ'בעט אייך, נעהמט ביי מיר פאר אן אנדערען אָט דעם קלייגעם מעראליאָן. איך האָב געהויסען אויסקריצען אייערע איניציאלען... און פון דער זייט — דעם נאָמען פון אייביכעל: „טעג און נעכט".

ט ר י ג א ר י ן : ווי גראציעז דאָס איז! (קושט דעם מעראליאָן) א שעהנע מתנה!

נ י נ א : דערמאָנט זיך אָן מיר אמאָל.

ט ר י ג א ר י ן : איך וועל זיך דערמאָנען. איך וועל אייך דערמאָנען ווי איהר האָט אויסגעזוהן אין יענעם העלען טאָג — איהר געדענקט? מיט א וואָך צוריק, וועו איהר זייט געווען אינ'ם העלען קלייד... מיר האָבען גערעדט... אין אויפ'ן באנק איז געלעגען דער ווייסער וואסער־פויגעל.

נ י נ א (פערטראכט): יא, דער וואסער־פויגעל... (פאוזע). מעהר קענען מיר ניט רעדען. מען געהט אהער... פאר'ן אוועקפאָהרען שענקט מיר צוויי מינוט, איך בעט אייך זעהר... (געהט אוועק לינקס, אין דער זעלבער צייט געהען אריין פון דער רעכטער זייט אַרקאדינא, סאָרין אין א פראָק מיט אָן אָרדען, דערנאָך יאָקאָוו, פערנומען מיט'ן אויספאקען).

א ר ק א ד י נ א : בלייב אין דער היים, אלטיטשקער. איז עס פאר דיר, מיט דיין רעוומאטיזם, אן ארבייט וויזיטען צו מאכען? (צו טריגאָרין'ען): ווער איז ערשט ארויסגענגען? נינא?

ט ר י ג א ר י ן : יא.

א ר ק א ד י נ א : פאָרדאָן, מיר האָבען געשטערט... (זעצט זיך). דוכט זיך, אלץ איינגעפאקט, פערמאטערט זיך.

ט ר י ג א ר י ן (לעזט אויפ'ן מעראליאָן): „טעג און נעכט", זייט 121, שורות 11 און 12.

י א ק א ו ו (רוימט פון טיש): די וועגטקעם זאָל איך אויך איינפאקען?

ט ר י ג א ר י ן : יא, זיי וועלען מיר נאך צו ניטץ קומען. און די ביכער גיב אָב עמיצ'ען.

י א ק א ו ו : גוט, מיין הערר.

ט ר י ג א ר י ן (פאר זיך) : זייט 121, שורות 11 און 12. וואָס־זשע איז אין די שורות? (צו ארקאַדינאַ'ן). פאראן דאָ אין הויז מיינע ביכער?

א ר ק א ד י נ א : ביים ברודער אין קאבינעט, אין ווינקעל־שראנק.

ט ר י ג א ר י ן : זייט 121... (געהט אוועק).

א ר ק א ד י נ א : נו טאקע, פּעטרושא, בלייב בעסער אין דער היים...

ס א ר י ן : איהר פאָהרט אוועק. אָהן אייך וועט מיר זיין שווער דאָ אין הויז.

א ר ק א ד י נ א : און וואָס איז אין שטאָדט?

ס א ר י ן : קיין בעזונדערע זאך ניט, אָבער דאָך. (לאַכט). מען וועט לעגען דעם פונדאמענט פון דער זעמסטוועהויז, און נאָך אזוינע זאכען... ס'ווילט זיך כאָטש אויף א שעה צוויי זיך ארויס־רייסען פון דעם נאריש־פוילען לעבען; כ'בין שוין גאָר פערשי־מעלט געוואָרען. כ'האָב געהייסען די פערד זאָלען זיין גרייט איינס א זייגער, וועלען מיר טאקע אין איין צייט ארויספאָהרען.

א ר ק א ד י נ א (נאָך א פּאוזע) : נו, לעב דאָ, לאנגווויליג זיך ניט, פערקיהל זיך ניט. גיב אכטונג אויף מיין זוהן. היט איהם אָב. זיי איהם א וועג־וווייזער. (פּאוזע). אָט וועל איך אוועקפאָה־רען און אלץ ניט וויסען, וואָס האָט זיך עפּעס קאָנסטאַנטין גע־וואָלט שיסען. מיר דוכט אז די הויפּטזאך איז געווען אייפערזוכט, און וואָס גיכער כ'וועל צונעהמען פון דאנען טריגאָרין'ען, איז אלץ בעסער.

ס א ר י ן : ווי זאָל איך דיר זאָגען? עס זענען געווען אנ־דערע אורזאכען אויך. ס'איז גאָר נאטירליך: א מענש א יונגער, א קלוגער, לעבט אין דאָרף, אין א העק, אָהן געלד, אָהן א געזעל־שאפטליכע שטעלונג, אָהן א צוקונפט. האָט ניט קיין בעשעפטי־

גונג. שעהמט זיך און האָט מורא פאר זיין לעדיג געהן. איך האָב איהם זעהר ליעב, און ער איז צו מיר צוגעבונדען, אָבער דאָך דוכט זיך איהם סוף כל סוף, אז ער איז דאָ א פרעמדער, אז ער עסט דאָ בעטעל־ברויט. ס׳איז גאָר נאטירליך, אייגענליעבע...

א ר ק א ד י נ א: צרות האָב איך פון איהם! (פערטראָכט). אפשר זאָל ער אָננעהמען א שטעלע, צי וואָס...

ס א ר י ן (פויפט צו, דערנאך זאגט ער אונטערשלאָגען): מיר דוכט, דאָס בעסטע וואָלט געווען, דו זאָלסט... איהם געבען א ביסעל געלט. פריהער פון אלץ דארף ער זיין אָננעטהאָן ווי א מענש און נאָך אזוינע זאכען. זעה נאָר, אין דעם זעלבען אלטען רעקעל שלעפט ער זיך ארום שוין דריי יאָהר, געהט ארום אָהן א פאלטאָ... (לאַכט). און ס׳וואָלט גאָרניט געשאדט, דער בחור זאָל א ביסעל א הוליע טהאָן...אפשר קיין אויסלאנד פאהרען... דאָס קאָסט דאָך ניט טייער.

א ר ק א ד י נ א: דאָך.. נו, א קאָסטיום קען איך איהם נאָך מאכען, אָבער קיין אויסלאנד פאָהרען... ניין, איצט קען איך קיין קאָסטיום אויך ניט מאכען. (ענטשלאָסען). כ׳האָב ניט קיין געלד!

סאָרין לאַכט.

א ר ק א ד י נ א: כ׳האָב ניט!

ס א ר י ן (פויפט צו): יאָ, יאָ. פערציהה, טייערע מיינע, זיי ניט אין כעס. איך גלויב דיר... דו ביזט א גרויסמוטיגע, אייר־דעלע פרוי.

א ר ק א ד י נ א (אין טרערען): כ׳האָב ניט קיין געלד!

ס א ר י ן: וועז איך האָב געלד, וואָלט איך איהם, פער־שטעהט זיך, אליין געגעבען, נאָר איך האָב גאָרניט, קיין גראשען ניט. (לאַכט). מיין גאנצע פענסיע נעהמט ביי מיר צו דער פערוואלטטער און גיט אוים אויף ערד־ארבייט, פיה־ און ביהנען־צוכט, און מיין געלד געהט אין ניווען. די ביהנען פּגר׳ן, די קיה פּגר׳ן, קיין פערד גיט מען מיר קיינמאָל ניט...

א ר ק א ד י נ א: יא, איך האָב געלד, אָבער איך בין דאָך אן ארטיסטין; די טואלעטען אליין האָבען מיך ברלות געשטעלט.

ס א ר י ן : דו ביזט א גוטע, א ליעבע... איך אכט דיך... יא... אבער איך בין וויעדער עפעס ניט מיט אלעמען... (וואקעלט זיך). דער קאפ דרעהט זיך. (האלט זיך אן פאר'ן טיש). מיר איז ניט גוט און גאר.

א ר ק א ד י נ א (דערשראקען) : פעטרושא ! (סטארעט זיך איהם אונטערהאלטען) פעטרושא, מיין טייערער... (שרייט). העלפט מיר ! העלפט !..

עס גיהט אריין טרעפליעוו מיט אן ארומגעבונדענעם קאפ. מע־דוויעדיעגקא.

א ר ק א ד י נ א : איהם איז ניט גוט !

ס א ר י ן : ס'איז גארניט, ס'איז גארניט... (שמייכעלט אין טרינקט וואסער). ס'איז שוין אריבער... און גאר...

ט ר ע פ ל י ע ו ו (צו דער מוטער) : שרעק זיך ניט, מאמא, דאס איז ניט געפערהליך. מיט'ן אנקעל טרעפט עס איצט אפט. (צום אנקעל) : דו דארפסט זיך לעגען, אנקעל.

ס א ר י ן : א ביסעל, יא. און דאך וועל איך פאהרען אין שטאדט... כ'וועל ליעגען א ביסעל און דערנאך וועל איך פאהרען... ס'פערשטעהט זיך.. (געהט אנגעלעהנט אויף'ן שטעקעל).

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א (פיהרט איהם אונטער'ן האנד) : פארהאן א רעטעניש : אין־דער־פריה אויף פיער, אום האלבען טאג — אויף צוויי, אבענד־צייט אויף דריי...

ס א ר י ן (לאכט) : טאקע. און ביי נאכט אויף'ן רוקען. א דאנק אייך, איך קען אליין געהן...

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א : נו וואס, צערעמאניעס !.. (ער און סארין געהען אויעק).

א ר ק א ד י נ א : ווי ער האט מיך איבערגעשראקען !

ט ר ע פ ל י ע ו ו : פאר איהם איז ניט געזונד צו לעבען אין דארף. ער בענקט אלץ. וועז דו, מאמא, זאלסט עפענען דאס בייטעל און לייהען איהם אן אנדערטהאלבען־צוויי טויזענד, וואלט ער געקענט דורכלעבען אין שטאדט א גאנצען יאהר.

א ר ק א ד י נ א : איך האָב ניט קיין געלד. איך בין אן אק־טריסע און ניט קיין באנקירשע.

פאוזע.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : מאמא, בינד מיר איבער די וואונד, דו מאכסט עס גוט.

א ר ק א ד י נ א (נעהמט ארויס פון אַפּטייק־שראַנק יאָדאָפאָרם און באַנדאַזש־מאַטעריאַלען) : און דער דאָקטאָר האָט זיך פערשפּע־טיגט.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : ער האָט צוגעזאָגט קומען א זייגער צעהן, און איצט איז שוין האלבער טאג.

א ר ק א ד י נ א : זעץ זיך. (נעהמט איהם אראָב פון קאָפּ דעם באַנדאַזש). ס׳זעהט אויס ווי א טערקישע טשאלמא. נעכטען האָט אייניער אן אנגעפאָהרענער געפרעגט אין קיך, צו וואָס פאר א נאציאָן דו געהערסט. און די וואונד ביי דיר האָט זיך שוין כמעט פערהיילט. געבליבען איז א קלייניגקייט. (קושט איהם אין קאפּ). און דו וועסט, ווען איך וועל אוועקפאָהרען, ניט מאכען נאָכאמאָל „טשיק־טשיק“ ?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : ניין, מאמא. דאָס איז געווען א מינוט פון וואהנזיניגער פערצווייפלונג, ווען כ׳האָב זיך ניט געקענט האל־טען אין די הענד. מעהר וועט עס שוין ניט טרעפען. (קושט איהר האַנד). דו האָסט נאָלדענע הענד. איך געדענק, שוין זעהר לאנג, ווען דו האָסט נאָך געזיעגט אין רעגיערונגס־טעאטער, — איך בין דאמאָלסט נאָך א קלייניער געווען — איז ביי אונז אין הויף געווען א געשלעג, מען האָט שטארק צושלאָגען די שכנה, די וועשין. דו געדענקסט ? מען האָט איהר אויפגעהויבען א גע׳חלש׳טע... די פלעגסט אלץ געהן צו איהר, טראָגען רפואות, וואשען אין קאריטע איהרע קינדער. ניט שוין זשע געדענקסטו ניט ?

א ר ק א ד י נ א : ניין. (בינדט איהם אויף׳ס ניי ארום).

ט ר ע פ ל י ע ו ו : צווי טענצערקעס האָבען דאמאָלסט געוואוינט אין דעם זעלבען הויז וואָס מיר... פלעגען געהן צו דיר קאווע טרינקען...

א ר ק א ד י נ א : דאָס געדענק איך.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : זיי זענען געווען אזעלכע פרומע. (פּאוזע). די לעצטע צייט, אָט די טעג, האָב איך דיך ליעב, אזוי צערטלעך און איבערגעבען ווי אין דער קינדהייט. אויסער דיר איז ביי מיר איצט קיינער ניט געבליבען. נאָר צו וואָס, צו וואָס גיסט דו זיך אונטער דער ווירקונג פון דעם מענשען?

א ר ק א ד י נ א : דו פערשטעהסט איהם ניט, קאָנסטאַנטין. ער איז די איידעלסטע פערזענליכקייט...

ט ר ע פ ל י ע ו ו : דאָך וועז מען האָט איהם צו וויסען געגעבען, אז איך קלייב זיך ארויסרופען איהם אויף א דועל, האָט איהם די איידעלקייט ניט געשטערט אויפצופיהרען זיך ווי א פייגלינג. ער פאָהרט אוועק. ס'ארא שענדליכער אנטלויפען!

א ר ק א ד י נ א : נארישקייטען! איך בעט איהם אליין, ער זאָל אוועקפאָהרען פון דאנען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : די איידעלסטע פערזענליכקייט! אָט קריגען מיר זיך ביידע שיער ניט צוליעב איהם, און ער איז ערגעץ אין גאסט-צימער אָדער אין גאַרטען, און לאכט פון אונז... ער ענטוויקעלט נינא'ן, סטארעט זיך איהר איבערצייגען, אז ער איז א זשעניע.

א ר ק א ד י נ א : ביי דיר איז עס א פערגניגען וועז דו זאָגסט מיר אונאנגענעהמע ווערטער. איך אכט דעם מענשען, און בעט דיך ניט צו רעדען וועגען איהם קיין שלעכטס אין מיין אנווזענהייט.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : און איך אכט איהם ניט. דו ווילסט איך זאָל איהם אויך האלטען פאר א זשעניע, נאָר פערצייה מיר, ליגען זאָגען קען איך ניט, פון זיינע ווערק עקעלט מיר.

א ר ק א ד י נ א : דאָס איז קנאה. מענשען אהן טאלאנט און מיט פרעטענזיעס בלייבט ניט מעהר, ווי מאכען צו נישט די עכטע טאלאנטען. א פיינע טרייסט, כ'לעבען!

ט ר ע פ ל י ע ו ו (אירָאניש): די עכטע טאלאנטען! (צאָרניג). איך בין טאלאנטפולער פון אייך אלעמען, אויב עס האלט

שוין דערבייַ! (רייסט אראָב דעם באַנדאַזש פון קאָפּ). איהר, רוטינע־רען, האָט פערכאפט דעם אויבען־אָן אין דער קונסט און איהר ־ע־כענט פאר געזעצליך און עכט נאָר דאָס, וואָס איהר אליין טהוט, דאָס איבעריגע דריקט איהר און שטיקט! איך אנערקען אייך ניט! איך אנערקען ניט דיך, ניט איהם!

א ר ק א ד י נ א: דעקאדענט!

ט ר ע פ ל י ע ו ו: גיעה דיר אין דיין ליעבען טעאטער און שפּיעל דאָרט אין די עלענדע פּיעסען, וואָס האָבען ניט קיין פונק מאלאנט!

א ר ק א ד י נ א: קיינמאל האָב איך ניט געשפּיעלט אין אזעלכע פּיעסען. לאָז מיך אָב! דו קענסט אפילו ניט אָנשרייבען אן עלענדען וואָדעוויל. קיעווער מיעשטשאנין! דו לעבסט דאָך אויף בעטעל־ברויט!

ט ר ע פ ל י ע ו ו: דו קארגע!

א ר ק א ד י נ א: דו אָבגעריסענער!

טרעפליעוו זעצט זיך און ווייניגט שטיל.

א ר ק א ד י נ א: דו גאָרנישט איינער! (געהט ארום אָן אויפגערעגטע). ווייַן ניט. מען דארף ניט ווייַנען... (ווייַנט). מען דארף ניט... (קושט איהם אין שטערן, אין געזיכט, אין קאָפּ). ליעב קינד מיינס, זיי מיר מוחל... זיי מוחל דיין זינדיגער מוטער. זיי מוחל מיר אומגליקליכער.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (געהמט איהר אַרויס): וועז דו זאָלסט ווי־סען! איך האָב אלץ פערלוירען. זי האָט מיך ניט ליעב, איך קען שוין מעהר ניט שרייבען... פערפאלען אלע האָפנונגען...

א ר ק א ד י נ א: זיי ניט פערצווייפעלט... אלץ וועט זיך דורכדרעהען. ער וועט אוועק פאָהרען, זי וועט דיך וויעדער ליעב קריעגען. (וויש איהם אָב די טרערען). גענוג שוין. מיר זענען שוין שלום.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (קושט איהר די האַנד): יא, מאמא.

א ר ק א ד י נ א: וועד מיט איהם אויך שלום. מען דארף ניט קיין דועל... יא, מען דארף ניט?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : גוט... נאָר ערלויב מיר, מאמא, זיך ניט בעגעגנען מיט איהם. פאר מיר איז דאָס שווער.. איבער די כחות... (ס'געהט אריין טריגאָרין). אָט... איך וועל ארויסגעהן... (שטעלט אריין געשווינד די רפואות אין שראַנק). די וואונד וועט מיר שוין דער דאָקטאָר ארומבינדען...

ט ר י ג אָ ר י ן (זוכט אין ביכעל) : זייט 121... שורות 11 און 12... אָט איז עס... (לעזט) : „וועסטו וועז מיין לעבען דארפען, קום אוז נעהם עס".

טרעפליעוו הייבט אויף פון פאַדלאָגע דעם באַנדאַזש אוז געהט צוועק.

א ר ק א ד י נ א (קוקט אויפ'ן זייגער) : באלד וועלען גרייט זיין די פערד.

ט ר י ג אָ ר י ן (פאר זיך) : וועסטו וועז מיין לעבען דארפען, קום אוז נעהם עס.

א ר ק א ד י נ א : איך רעכען, ביי דיר איז שוין אלץ אויסגעפאקט ?

ט ר י ג אָ ר י ן (אונגעדולדיג) : יא, יא... (פערטראַכט). פארוואָם האָב איך דערהערט א טרויער אין'ס רוף פון אָט דער ריינער נשמה אוז עס האָט מיר אזוי שמערצליך פערקוועטשט ביי'ן הארצען ? וועסטו וועז מיין לעבען דארפען, קום אוז נעהם עס. (צו אַרקאַדינאַ'ן) : לאָמיר בלייבען נאָך אויף א טאָג !

אַרקאַדינאַ שאָקעלט מיט'ן קאָפ אויף ניין.

ט ר י ג אָ ר י ן : לאָמיר בלייבען !

א ר ק א ד י נ א : איך וויים וואָס עס האלט דיך דאָ צו. בעסערש זיך אָבער. ביזט שכור'ליך געוואָרען, ניכטער זיך אוים.

ט ר י ג אָ ר י ן : זיי דו אויך ניכטער, זיי קלוג, פערשטענריג, איך בעט דיך. קוק אויף דער זאך ווי אן אמת'ער פרייגד... (דריקט איהר די האנד). דו ביזט פעהיג צו ברייגגען אָפפער... זיי מיין פרייגד, לאָז מיך אָב...

א ר ק א ד י נ א (שטאַרק אויפגערעגט) : דו ביזט אזוי פערליעבט ?

ט ר י ג א ר י ן : מיך צייהט צו איהר ! אפשר איז עס טא־
קע דאָס, וואָס איך דארף.

א ר ק א ד י נ א : די ליעבע פון א קליינשטעדטעלדיגער
מיידעלע ? אָ, ווי דו קענסט זיך וועניג !

ט ר י ג א ר י ן : טיילמאָל שלאָפען מענשען וואכענדיג,
אזוי רער איך איצט מיט דיר און אליין שלאָף איך און זעה איהר
אין חלום... מיך האָבען געפאנגען זיסע, וואונדער־שעהנע חלומות...
לאָז אָב...

א ר ק א ד י נ א (ציטערענדיג) : ניין, ניין... איך בין א גע־
וועהנליכע פרוי. מיט מיר טאָר מען אזוי ניט רערען... פיניג מיך
ניט, בארים... מיר איז שרעקליך...

ט ר י ג א ר י ן : וועז דו ווילסט, קענסטו זיין אן אונגע־
וועהנליכע פרוי. א ליעבע, א יונגע, א שעהנע, א פאָעטישע. א
ליעבע, וואָס טראָגט אוועק אין א וועלט פון חלומות, — נאָר אזא
ליעבע קען געבען גליק אויף רער ערד ! אזא ליעבע האָב איך נאָך
ניט איבערגעלעבט... אין רער יוגענד האָב איך קיין צייט ניט גע־
האט, איך פלעג אָבשלאָגען די שוועלען פון די רעראקציעס, גע־
ראנגעלט זיך מיט רער נויט... איצט איז זי, די ליעבע, ענדליך גע־
קומען, זי מאניעט... וואָס פאר א זין האָט עס צו אנטלויפען פון
איהר ?

א ר ק א ד י נ א : דו ביזט משוגע געוואָרען !

ט ר י ג א ר י ן : זאָל זיין אזוי.

א ר ק א ד י נ א : איהר האָט זיך היינט אלע צונויפגערעדט
מיך צו פייניגען ! (ווייניט).

ט ר י ג א ר י ן (כאַפט זיך פאר'ן קאָפ) : זי פערשטעהט ניט.
ווי? ניט פערשטעהן !

א ר ק א ד י נ א : ניט שוין זשע בין איך אזוי אלט און
העסליך, אז מען קען, גאָרניט שעמענדיג זיך, רעדען מיט מיר,
וועגען אנדערע פרויען. (נעהמט איהם ארום און קושט איהם). אָה, דו
ביזט פון זין אראָב ! מיין שעהנער, וואונדערבארער... דו ביזט
דאָס לעצטע בלעטעל פון מיין לעבען ! (שטעלט זיך אויף די קניה).

מיין פרייד, מיין שטאָלץ, מיין גליק... (נעהמט ארום זיינע קניה) אויב דו וועסט מיך פערלאָזען איצט, אויף איין שעה אפילו, וועל איך עס ניט איבערלעבען, איך וועל פון זין אראָב, מיין וואונדערבא־רער, הערליכער, בעפעהלער מיינער!..

ט ר י ג ָ ר י ן: מען קען נאָך אהער אריינגעהן. (העלפט איהר אויפשטעהן).

א ר ק א ד י נ א: זאָל מען. איך שעהם זיך ניט מיט מיין ליעבע צו דיר. (קושט איהם די הענד). אוצר מיינער, משוגע'ענד קאָפּ, דו ווילסט ווילדע זאכען טהאָן, אָבער איך ווייל ניט, כ'וועל ניט לאָזען... (לאַכט). דו ביזט מיינער... מיינער... און אָט דער־שטערן איז מיינער, און די אויגען זענען מיינע, און די שעהנע זיי־דענע האָר זענען מיינע.. ביזט אינגאנצען מיינער. דו ביזט אזא טאָלאנטפולער, קלוגער, דער בעסטער פון אלע איצטיגע שרייבער, די אינציגע האָפנונג פון רוסלאנד... דו האָסט אזוי פיעל אויפ־רישטיגקייט, אינפאכקייט, פרישקייט, געזונדען הומאָר... מיט אזיין שטריך קענסטו איבערגעבען דאָס וויכטיגסטע, וואָס איז באַ־ראקטעריסטיש פאר א מענשען אָדער א פעיזאזש, די מענשען זע־נען ביי דיר, ווי לעבעריגע. אָ, דיך קען מען ניט לעזען אָהן ענטצי־קונג! דו מיינסט, דאָס איז לויבגעזאנגען? איך חנפ'ע? נו, קוק זיך אזיין אין מיינע אויגען... קוק זיך אין... זעה איך אוים, ווי א ליגנערין? אָט זעהסטו, נאָר איך איינע קען דיך אָבישאצען, איך איינע זאָג דיר דעם אמת, מיין ליעבער, וואונדער־שעהנער... דו וועסט פאָהרען? יא? דו וועסט מיך ניט פערלאָזען?

ט ר י ג ָ ר י ן: איך האָב ניט קיין אויגענעם ווילען... איך האָב קיינמאָל ניט געהאט קיין אויגענעם ווילען... א פוילער, א צוקראבענער, אלעמאָל אן אונטערטעניגער — קען דאָס געפעלען א פרוי? נעהם מיך, פיהר מיך אוועק, נאָר לאָז מיך ניט אָב פון זיך אויף א טריט...

א ר ק א ד י נ א (פאר זיך): איצט איז ער מיינער. (מיט א פרייער מינע, ווי ס'וואלט גאָרניט געשעהן): איבריגענס, אויב דו ווילסט, קענסטו בלייבען. איך וועל פאָהרען אליין, און דו וועסט

קומען דערנאך, אין א וואך ארום... און טאקע, וואס האסטו זיך צו איילען?

ט ר י ג א ר י ן: ניין, מיר וועלען שוין פאהרען צוואמען.

א ר ק א ד י נ א: ווי דו ווילסט. צוואמען איז צוואמען... (פאוזע).

טריגארין פערשרייבט אין ביכעל.

א ר ק א ד י נ א: וואס טהוסטו?

ט ר י ג א ר י ן: אין־דער־פריה האב איך געהערט א פיינעם אויסדרוק: „דער מיידעלשער וואלד"... וועט צוניטץ קומען. (ציהט זיך). הייסט עס, פאהרען. וויעדער וואגאנען, סטאנציעס, בופעטען, געהאקטע קאטלעטען, שמועסען...

ש א מ ר א י ע ו ו (געהט אריין): איך האב די עהרע מיט בעדויערן צו מעלדען, אז די פערד זענען שוין גרייט. שוין צייט, הויכנעשעצטע, צו פאהרען צו דער סטאנציע; דער צוג קומט אן פינף מינוט נאך צוויי. איהר וועט שוין אזוי גוט זיין, אירינא ני־קאלאיוונא, ניט פערגעסען נאכפרעגען זיך: וואו איז דער אק־טיאר סוזדאלסקי? צי ער לעבט? צי איז ער געזונד? מיר פלע־גען טרינקען אמאל צוואמען... אין דער „בעראבעוועטער פאסט" האט ער געשפיעלט פארטרעפליך... צוואמען מיט איהם, געדענק איך, האט אין יעליסאוועטגראד געדיענט דער טראגיקער איזמאי־לאוו, אויך א מערקווירדיגע פערזענליכקייט... איילט זיך ניט, הויכ־געשעצטע, פינף מינוט קען מען נאך ווארטען. איינמאל, אין עפעס א מעלאדראמע, האבען זיי פארגעשטעלט פערשווערער, און, וועז מען האט זיי פלוצלונג געפאקט, האט מען געדארפט זאגען: „מיר זענען אריינגעפאלען", און איזמאילאוו נעהמט און זאגט: „מיר זענען אריינגעכפאלען... (לאבט). אריינגעכפאלען!.. (אין דער צייט, וואס ער רעדט, פארעט זיך יאקאוו ארום די רייזע־טאשען, די שטוב־מיידעל ברינגט ארקאדינא'ן דעם הוט, מאנטעל, שירם, האנדשוה; אלע העלפען ארקאדינא'ן אנטהאן זיך. פון דער לינקער טיר קוקט אריין דער קאך, א וויילע שפעטער געהט ער ארויס אונעטשלאסען; ס'געהט ארויס פאלינא אנדרעיעווונא, דערנאך סארין און מעדוויעדיענקא).

פּאָלינא אנדרעיעוונא (מיט א קערבעל): אָט האָט איהר פּלוימען אויפ'ן וועג... זעהר זיסע. אפשר וועט זיך אייך פּענלוסטען א נאש צו טהאָן.

ארקאדינא: איהר זייט זעהר א גוטע, פּאָלינא אנ־דרעיעוונא.

פּאָלינא אנדרעיעוונא: זייט געזונד, מיין טייערע; אויב ס'איז עפּעס געווען ניט אזוי, טאָ פּערצייהט מיר. (ווייניגסט).

ארקאדינא (נעהמט איהר ארום): אלץ איז געווען גוט, אלץ איז נעווען גוט. נאָר ווייגען דארף מען ניט.

פּאָלינא אנדרעיעוונא: אונזער לעבען געהט אוועק.

ארקאדינא: וואָס קען מען טהאָן!

סאָרין (אין א פּאָלטאָ מיט א פּעלערין, אין א הוט, מיט א שטעקעל, געהט ארויס פון דער לינקער טיר; געהט דורך דעם צימער): שוין צייט, שוועסטער, מען קען נאָך פּערשפּעטיגען סוף כל סוף. איך נעה זעצען זיך. (געהט אוועק).

מעדוויעדיענקא: און איך וועל געהן צופּוס צו דער סטאנציע. בעלייטען. איך מאָך עס איינס און צוויי... (געהט אוועק).

ארקאדינא: זייט געזונד, טייערע מיינע... אויב מיר וועלען לעבען און געזונד זיין, וועלען מיר זיך זומער וויעדער זעהן... (די שטוב־מיידעל, יאקאוו און דער קאָך קושען איהר האַנד). פּערגעסט מיך ניט. (גיט דעם קאָך א רובל). אָט האָט איהר א רובל אויף דרייען.

דער קאָך: כ'דאנק אייך שעהן, מאדאם. א גליקליכע רייזע! מיר זענען שטארק צופריעדען!

יאקאוו: נאָט זאָל געבען, אין א גוטער שעה.

שאמראיעוו: מיט א בריוועל וואָלט איהר אונז בע־גליקט! זייט געזונד, באָריס אלעקסאיטש!

ארקאדינא: וואו איז קאָנסטאנטין? זאָגט איהם, אז איך פּאָהר אוועק. מען דארף זיך זעגנען. נו, דערמאָנט מיך ניט

צום שלעכטען. (צו יאַקאָוו׳ן): איך האָב געגעבען דעם קאָך א רובל. דאָס איז אויף דרייען.

אלע געהען אוועק רעכטס. די סצענע איז לעדוג. הינטער דער סצענע איז א טומעל, ווי געוועהנליך, אַז מען בעליט. די שטוב־מוידעל קאָהרט זיך אום, נעהמט צו פון טיש דעם קערבעל מיט די פלוימען אין געהט וויעדער אוועק.

ט ר י ג א ר י ן (קעהרט זיך אום): איך האָב פערגעסען כיין שטעקעל. זי איז, דוכט זיך, דאָרט אויף׳ן טעראבע. (געהט אין בית געגענט זיך אין דער לינקער טיר מיט נינא׳ן, וועלבע קומט אריין). דאָס זייט איהר? מיר פאָהרען אוועק...

נ י נ א: איך האָב געפיהלט, אז מיר וועלען זיך נאָך זעהן. (אויפגערעגט). באָרים אלעקסאַיטש, איך האָב בעשלאָסען איינמאָל פאר אלעמאָל. דער גורל איז געוואָרפען: איך וועי־ן אן אקטריסע. מאָרגען וועל איך מעהר שוין דאָ ניט זיין, איך געה אוועק פין פאטער, פערלאָז אלצדינג, איך הויב אָן א ניי לעבען... איך פאָהר אוועק, ווי איהר, נאָך מאָסקווע. מיר וועלען זיך דאָרט זעהן.

ט ר י ג א ר י ן (קוקט זיך אום): שטעלט זיך אב אין „סלאַוויישען באזאר"... לאָזט מיר גלייך ווייסען... מאָלטשאנאָווקא, גראָחאָלסקי׳ס הויז... איך אייל זיך... (פאוזע)

נ י נ א: נאָך איין מינוט.

ט ר י ג א ר י ן (מיט א האלבען קול): איהר זענט אזוי שעהן... א, ס׳ארא גליק ס׳איז צו טראכטען, אז מיר וועלען זיך באלד זעהן! (זי לעהנט אָן איהר קאָפּ אויף זיין ברוסט). איך וועל וויעדער זעהן די וואונדער־שעהנע אויגען, דעם אונענדליך־ליעבען, צארטען שמייכעל... דעם זאנפטען פנים, וואָס דריקט אוים די אונ־שולד פון א מלאך... טייערע מיינע... (אַ לאַנגדויערענדער קוש).

פאָרהאַנג.

צוויישען דריטען און פערטען אַקט געהט דורך צוויי יאהר.

פֿיערטער אַקט.

אַ זאַל אין כאַרין׳ס הויז, וועלכען קאָנסטאַנטין טרעפֿליעוו האָט געמאַכט פֿאַן אַרביטס־קאַבינעט. רעכטס און לינקס טירען, וואָס פֿיהרען אין די אינעוועניגסטע צימערן. א גלעזערנע טיר פֿיהרט גלייך צו דער טעראַסע. אויסער די געוועהנליכע זאַל־מעבעל, שטעהט אין רעכטען ווינקעל א שרייב־טיש, נעבען דער לינקער טיר — א טערקישע סאָפֿע, אַ שראַנק מיט ביכער, ביכער אויף די פענסטער, אויף די שטולען. — אָוועגד. ס׳ברענט איין לאָמפּ אונטער אַן אַבאַזשור. האַלב דונקעל. ס׳הערט זיך דאָס רוישען פון די בוימער און דאָס וואַיען פונ׳ם ווינד אין די קוימענס. ס׳קלאַפּט דער וועכטער. מעדוויעדיענקא און מאַשאַ געהען אַריין.

מ א ש א (רופט): קאָנסטאַנטין גאַוריליטש! קאָנסטאַנטין גאַוריליטש! (קוקט זיך אום). קיינער איז ניטאָ. דער אלטער פֿרעגט אלץ יעדע רגע, וואו איז קאָסטיא, וואו איז קאָסטיא... ער קען אָהן איהם ניט לעבען...

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א: ער האָט מורא פאר די אייזאמקייט. (הערט זיך צו). ס׳אַרא שרעקליכער וועטער! שוין דער צווייטער טאָג אזוי.

מ א ש א (מאַכט גרעסער דעם פֿייער אין לאָמפּ): אויף׳ן אזערע שלאָגען כוואליעס. שרעקליך גרויסע.

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א: אין גאָרטען איז פינסטער. מען דארף הייסען צוברענען דעם טעאטער דאָרט אין גארטען. ער שטעהט א הויליער, א העסליכער, ווי א סקעלעט, און דער פאָרהאנג קלאפט פונ׳ם ווינד. וועו כ׳בין נעכטען אויף־דער־נאכט פערבייגאנגען, האָט זיך מיר אויסגעדוכט, אז עמיצער ווייניט דאָרט.

מ א ש א: נו אט... (פאוזע).

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: לאָמיר, מאשא, פאָהרען אהיים!

מ א ש א (שאָקעלט מיט'ן קאָפ אויף נייז): איך וועל דא בלייבען נעכטיגען.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א (מיט געבעט): לאָמיר פאָהרען, מאשא! אונזער קינד מוז זיין הונגעריג.

מ א ש א: נארישקייטען. מאטרענא וועט איהם אָנקאָרמען. (פאוזע).

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: א רחמנות, שוין די דריטע נאכט אָהן דער מוטער.

מ א ש א: לאנגוויליג ביזטו געוואָרען. אמאָליגע צייטען פלעגסטו כאָטש אביסעל פילאָסאָפירען, און איצט ווייסטו ניט מעהר ווי קינד, אהיים, קינד, אהיים — מעהר קען מען פון דיר קיין וואָרט ניט הערען.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: לאָמיר פאָהרען, מאשא!

מ א ש א: פאָהר אליין.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: דיין פאָטער וועט מיר ניט געבען קיין פערד.

מ א ש א: ער וועט געבען. טהו א בעט, וועט ער געבען.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: נו גוט, וועל איך בעטען. וועסטו, הייסט עס, מאָרגען קומען?

מ א ש א (שמעקט טאַבאַק): נו, מאָרגען. צוגעטשעפעט זיך... ס'קומען אריין טרעפליעוו און פאלינא אַנדרעיעוונא; טרעפליעוו האָט געבראכט קישענס און א קאָלדרע, און פאלינא אנדרעיעוונא בעטציוג; זיי לעגען עס אויף דער טערקישער סאפע, דערנאך געהט טרעפליעוו צו זיין טיש און זעצט זיך.

מ א ש א: צו וואָס איז דאָס, מאמא?

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פיאָטר ניקאָלאיעוויטש האָט געבעטען, מען זאָל איהם אויסבעטען ביי קאָסטיא'ן.

מ א ש א: לאָזט, איך... (בעט אויס א געלעגער).

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (זיפצט אָב): **אן אלטער**

איז ווי א קינד... (געהט צו צום שרייב־טיש און, אנשפּאַרענדיג דעם קאַפּ אויף'ן האַנד, קוקט זי אויף'ן מאנוסקריפּט; פּאוזע).

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: איז וועל איך געהן. זיי געזונד, מאשא (קושט דער ווייב די האַנד). זייט געזונד, מאמא. (וויל קומען דער שוויגער די האַנד).

פּ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (פּערדראסיג): נו, געה זיך געזונטערהייד.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א: זייט געזונד, קאַנסטאַנטין גאוריליטש.

טרעפּליעוו גיט איהם שווייגענד די האנד, מעדווויעדיענקא געהט אַוועק.

פּ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (קוקט אויף'ן מאנוסקריפּט): וואר האָט זיך דאָס געריכט, אז פון אייך, קאַסטיא וועט ארויסקומען אן אמת'ער שרייבער. און אָט, גאָט צו דאנק, האָט מען אייך שוין אָנגעהויבען שיקען געלד פון די זשורנאלען. (גלעט איהם איבער די האר). און שעהן איז ער געווארען... ליעבער גוטער קאַסטיא, זייט צערטליכער מיט מיין מאשענקא!..

מ א ש א (בעט אויס): לאָזט איהם צורוה, מאמא.

פּ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (צו טרעפּליעוו'ן): זי איז א וואויליגקע. (פּאוזע). א פרוי, קאַסטיא, דארף גאָרניט האָבען, שענק איהר נאָר א צערטליכען בליק. אן זיך וויים איך עם.

טרעפּליעוו שטעהט אויף פון טיש און געהט אוועק שוויגענדיג.

מ א ש א: אָט האָט איהר איהם דערצאָרנט. נויטיג געדארפט צושטעהן!

פּ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: מיר איז א רחמנות אויף דיר, מאשענקא.

מ א ש א: כ'דארף עם נויטיג.

פּ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: מיין הארץ טהוט מיר וועה פאר דיר. איך זעה דאָך אליין, איך פערשטעה אליין.

מ א ש א: ס'איז אליין נארישקייטען. ליעבע אָהן האָפענונג — דאָס געפינט מען נאָר אין די ראָמאנען. פּוסטע מעשיות. מען

דאַרף נאָר ניט זיין קיין אָבגעלאָזענער אין ניט וואַרטען אַלץ, וואַר־
טען אויף נעכטיגע טעג... גנב׳עט זיך אין הארץ אריין לויבע, —
דאַרף מען זי גלייך פערטרייבען. אָט האָט מען צוגעזאָגט אריבער־
פיהרען דעם מאן אין אן אנדער אויעזה. וועז מיר וועלען זיך אי־
בערקלייבען אהין, וועל איך אלץ פערגעסען... מיט׳ן וואַרצעל פון
הארץ ארויסרייסען.

מיט צווייי צימערן וויטער שפּילט מען א מעלאַנכאָלישען וואַלס.

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א : קאָסטיא שפּילט. ער
בענקט, הייסט עם.

מ א ש א (מאַכט צוויי־דריי וואַלס־טורען אָהן א רויש) : דער
עיקר, מאמא, פאר די אויגען ניט האָבען. זאָל מען נאָר מיין סע־
מיאָן איבערפיהרען אין אן אנדער אָרט, גלויבט מיר, אין איין חדש
וועל איך דאָרט אלצדינג פערגעסען. ס׳איז אלץ נארישקייטען.

עס עפענט זיך די לינקע טיר. דאָרן און מעדוויעדיענקא פיהרען
אויף א פאטער־שטול סאָרין׳ען.

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א : ביי מיר איז איצט אין הויז
זעקס פּאַרשוין. און מעהל קאָסט זיעבען גילדען א פוד.

ד א ר ן : געה זיי א קלוגער.

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א : אייך איז גוט צו לאכען. קיין
געלד פעהלט אייך ניט.

ד א ר ן : געלד? פאר דרייסיג יאָהר פראקטיק, מיין
פרוינד, פּראקטיק אהן רוה, וועז כ׳האָב טאָג ווי נאכט קיין פרייע
מינוט ניט געהאט, האָב איך קוים־קוים אָבגעשפּארט צוויי טויזענד
רובל, האָב איך דאָס ערשט ניט לאנג פערלעבט אין אויסלאנד. איך
האָב גאָרניט.

מ א ש א (צום מאַן) : דו ביזט ניט אוועקגעפאָהרען?

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א (שולדיג) : וואָס קען איך טהאָן?
או מען גיט ניט קיין פערד!

מ א ש א (מיט א ביטערען פערדראס, מיט א האַלבען קול) :
הלואי וואָלטען מיינע אויגען דיך ניט געזעהן!

דער פאָטער־שטול שטעלט זיך אָב אין דער לינקער העלפט פון צי־

מער, פֿאַלינאַ אַנדערעיוונאַ, מאַשאַ און דאָרן זעצען זיך ארום, מעדוויע־דיענקא, אן אומעטיגער, געהט אָב אן א זיים.

ד א ר ן: וויפיעל ענדערונגען עס זענען ביי אייך פֿאָרגעקומען! פונ'ס זאָל האָט איהר געמאכט א קאבינעט.

מ א ש א: דאָ איז קאָנסטאנטין גאוורילישט'ן בעקוועמער צו ארבייטן. ער קען, וען ער וויל, ארויסגעהן אין גארטען אין דארט טראכטן.

ס'קלאפּט דער וועכטער.

ס א ר י ן: וואו איז די שוועסטער?

ד א ר ן: זי איז געפֿאָהרען צום סטאנציע בעגעגנען טריגאָ־רין'ען. זי וועט באלד צוריק קומען.

ס א ר י ן: אויב איהר האָט געפונען פאר נויטיג ארויסרו־פען אהער די שוועסטער, בין איך, הייסט עס, געפֿעהרליך קראנק. (שווייגט אַ וויילע). הערט א מעשה, איך בין געפֿעהרליך קראנק, און דאָך גיט מען מיר קיין שום רפואות נים.

ד א ר ן: וואָס וויל איהר דען? וואָלעריאן־טראָפֿענס? סאדע? כינע?

ס א ר י ן: נו, ס'הייבט זיך שוין אָן, די פילאָסאָפיע. אָ, ס'ארא אָנשיקעניש! (וווייזט מיט'ן קאָפּ אויף דער סאפע). דאָס איז פאר מיר געבעט?

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פאר אייך, פיאָטר ני־קאלאיעוויטש.

ס א ר ן: א דאנק אייך.

ד א ר ן (זינגט צו): „איבער הימלען נאכטיגע שווימט די לבנה אום...“

ס א ר י ן: אָט וויל איך געבען קאָסטיא'ן א סוזשעט פאר אן ערצעהלונג. זי דארף הייסען: „דער מענש, וואָס האָט ge־וואָלט.“ אמאָל אין די יונגע יאָהרען האָב איך געוואָלט ווערען א ליטעראט — און ניט געוואָרען; — געוואָלט רעדען שעהן אין כ'פלעג רעדען העסליך. (קרימט זיך אליין איבער). „און טאקע, און נאָך אווינע זאכען, און פערשטעהט איהר מיך“... און ס'פלעגט

זיך מאכען, איך וויל ציהען א שלום, עפעס אויספיהרען און בעגיס זיך אוש מיט שוויים; געוואלט חתונה האבען — און ניט התונה נעהאט; געוואלט שטענדיג אין שטאדט לעבען — און איצט ענ־דיג איך מיין לעבען אין דארף, און גאר.

ד א ר ן: געוואלט ווערען א ווירקליכער שטאטס־ראט — און געווארען.

ס א ר י ן (לאכט): איך האב ניט געשטרעבט דערצו. דאס איז פון זיך אליין געקומען.

ד א ר ן: אויסדריקען אן אונצופריעדענהייט מיט'ן לעבען צו צוויי און זעכציג יאהר איז — איהר מוזט מודה זיין — ניט גרויסמוטיג.

ס א ר י ן: ס'ארא עקשן. פערשטעהט דאך, לעבען וויל זיך!

ד א ר ן: דאס איז א לייכטזיניגקייט. לויט די נאטור־גע־זעצען מוז יערעס לעבען האבען א סוף.

ס א ר י ן: איהר דענקט, ווי א זאטער מענש. איהר זענט זאט און דעריבער גלייכגילטיג צום לעבען, אייך איז אליין איינס. נאר שטארבען וועט איהר זיך אויך שרעקען.

ד א ר ן: דער שרעק פאר'ן טויט איז א טיערישער... מען דארף איהם גובר זיין. בעוואוסטזיניג האבען מורא פאר'ן טויט נאר די, וואס גלויבען אין עולם הבא, זיי שרעקען זיך פאר זייערע עבירות. און איהר זייט, ערשטענס אן אונגלויביגער, צווייטענס — וואס פאר אן עבירות האט איהר? איהר האט 25 יאהר אבגע־דיענט אין גערישטס־דעפארטמענט — מעהר נארניט.

ס א ר י ן (לאכט): אכט און צוואנציג...

ס'קומט אריין טרעפליעוו און זעצט זיך אויף א בענקעל נעבען כארין'ען צופוסענס. מאשא נעהמט פון איהם קיין אויג ניט ארא די גאנצע צייט.

ד א ר ן: מיר שטערען קאנסטאנטין גאוורילאוויטש'ן צו ארבייטען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: ניין, גאר נישט.

פאוזע.

מ ע ד ו ו י ע ד י ע נ ק א : ערלויבט צו פרעגען, דאקטאר, וועלכע שטאדט אין אויסלאנד איז אייך מעהר פון אלע געפעלען?

ד א ר ן : געוואי.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : פאר וואס געוואי?

ד א ר ן : דאס פובליקום אויף'ן גאס איז דארט אן אויסגעצייכענטעס. וועג איהר געהט ארויס אין אוועג פון האטעל, איז די גאס געפראפט מיט מענשען. דרעהסטו זיך ארום דערנאך צווישען עולם אהן א ציעל, אהין־אהער, אין א געבראכענער לויניע, לעבסט מיט איהם צוזאמען, גיסט זיך מיט איהם פסיכיש צונויף, און הויבסט אן גלויבען, או ס'איז אין דער אמת'ען מעגליך איין וועלט־נשמה, אזא מין נשמה, ווי די נינא זאריעטשנאיא האט פאר־געשטעלט אין אייער פיעסע. מחשבות'ן, וואו איז איצט זאריעטש־נאיא? וואו איז זי און וואס מאכט זי?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : געזונד, מסתמא.

ד א ר ן : מען האט מיר דערצעהלט, אז זי האט אנגעהויבען פיהרען עפעס א בעזונדער מין לעבען. וואס איז די מעשה?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : ס'איז א לאנגע געשיכטע, דאקטאר.

ד א ר ן : טא מאכט עס קירצער. (פאוזע).

ט ר ע פ ל י ע ו ו : זי איז אנטלאפען פון דער חיים און זיך צונויפגענאנגען מיט טרינקארין'ען. דאס ווייסט איהר?

ד א ר ן : יא.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : זי האט געהאט א קינד. דאס קינד איז געשטארבען. טרינקארין האט איהר אויפגעהערט צו לייבען און האט זיך אומגעקעהרט צו זיינע פריהערדיגע סימפאטיעס, ווי מען האט זיך טאקע געדארפט ריכטען. איבריגענס האט ער קיינמאל ניט אוועקגעווארפען די פריהערדיגע, נאר ער האט אויס כאראק־טערלאזינקייט, זיך געפונען אן עצה, צו טאנצען אויף אלע חתונות. וויפיעל איך האב געקענט פערשטעהן פון דאס וואס איך ווייס, האט נינא'ס פערזונליך לעבען זיך נארניט איינגעגעבען.

ד א ר ן : ווי איז מיט דער ביהנע?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : דוכט זיך, נאָך ערגער. זי האָט דעביר־טירט ארום מאָסקווע אין א זומער טעאטער, דערנאָך איז זי אוועק־געפאָהרען אין דער פּראָווינץ. דאמאָלסט האָב איך איהר ניט ארויסגעלאָזט פון אויג און א שטיקעל צייט בין איך איהר כסדר נאָכגעפאָהרען. געזומען האָט זי זיך אלץ פאר גרויסע ראָלען, נאָר געשפּיעלט האָט זי גראָב, געשמאקלאָז, מיט מורא'דיגע אויסגע־שרייען, מיט ניט־געשיקטע בעוועגונגען. געווען מאָמענטען ווען זי פלעגט טאלאנטפול אויסשרייען, טאלאנטפול שטארבען, נאָר דאָס זענען געווען נאָר מאָמענטען.

ד ר א ן : הייסט עס, זי האָט דאָך טאלאנט?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : שווער געווען צו פערשטעהן. אפּנים, אז יא. איך פלעג איהר זעהן, זי אָבער האָט מיך ניט געוואָלט זעהן, און די בעריענטע פלעגען מיך ניט לאָזען צו איהר אין נומער. פאר מיר איז קלאָר געווען איהר שטימונג, און איך בין ניט בע־שטאנען מיר זאלען זיך זעהן. (פאוזע). וואָס זאל איך אייך נאָך זאָגען? דערנאָך, ווען כ'בין שוין צוריקגעקומען אהיים, פלעג איך קריגען פון איהר בריעף. קלוגע, ווארעמע, אינטערעסאנטע בריעף; זי פלעגט זיך ניט קלאָגען, נאָר איך האָב געפיהלט, אז זי איז טיעף־אומגליקליך; וואָס א שורה איז א קראנקער אנגעצויגע־נער נערוו. און די פּאָרשטעלונגס־קראפט אויך א ביסעל צורודערט. אונטערשרייבען פלעגט זי זיך וואסער־פויגעל. אין דער „ניפּפע" זאָגט דער מילנער, אז ער איז א ראָב, אזוי האָט זי אין איהרע בריעף אָהן אויפהער געזאָגט, אז זי איז א וואסער־פויגעל. איצט איז זי דאָ.

ד ר א ן : דאָס הייסט, ווי מיינט איהר „דאָ"?

ט ר ע פ ל י ע ו ו : דאָ אין שטאָדט, אין איינפאָהר הויז. שוין א טאג פינף, אז זי וואוינט דאָרט אין א נומער. איך בין נע־פאָהרען צו איהר און מאריא פֿילאיטשנא איז געפאָהרען, נאָר זי נעהמט קיינעם ניט צו. סעמיאָן סעמיאָנאוויטש זאָגט, אז ער האָט זי נעכטען נאכמיטאג געזעהען אין פעלד, צווישן ווייצרסט פון דאנען.

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א : יא, איך האָב געזעהן. זי איז

געגאנגען אין יענער זייט, צו דער שטאָרט צו. איך האָב איהר בע־
גריסט, געפרעגט פאר וואָס זי קומט ניט צו גאסט צו אונז. זי האָט
געזאגט, אז זי וועט קומען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו : זי וועט ניט קומען. (פאוזע). דער פא־
טער און די שטיפמוטער ווילען פון איהר ניט וויסען. אומעדום האָ־
בען זיי וועבטער געשטעלט, מען זאָל איהר אפילו ניט צולאָזען נאָ־
הענט צום פאלווארק. (געהט אָב מיט'ן דאָקטאָר צום שרייב־טיש).
ווי לייכט איז, דאָקטאָר, צו זיין א פילאָסאָף אויף'ן פאפיר, און ווי
שווער עס איז אין לעבען!

ס א ָ ר י ן : געווען א פיין מיידעל.

ד א ָ ר ן : וואָס?

ס א ָ ר י ן : געווען א פיין מיידעל, זאָג איך. דער ווירקלי־
כער שטאאטס־ראט סאָרין אפילו איז געווען פערליעבט אין איהר
א געוויסע צייט.

ד א ָ ר ן : אלטער בעל עבירה.

ס'הערט זיך שאָמראָיעוו'ס געלעבטער.

פ א ָ ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א : אונזערע לייט זענען,
דוכט זיך, געקומען פון דער סטאנציע...

ט ר ע פ ל י ע ו ו : יא, איך הער דער מאמע'ס קול.

ס'גייהען אריין אַרקאַדינאַ, טריגאָרין, הינטער זיי שאָמראָיעוו.

ש א ָ מ ר א ָ י ע ו ו (אריינגעהנעדיג) : מיר אלע וועלען אלט,
ווערען אויסגעוועבט אונטער דער ווירקונג פון די נאטור־קרעפטען,
און איהר הויבגעשעצטע, זענט נאָך אלץ יונג... א העלע בלוזקע,
לעבעדיג, גראציעז...

א ר ק א ָ ד י נ א : איהר וועט מיר וויעדער אן עין הרע זע־
בען, איהר לאנגווויליגער מענש!

ט ר י ג א ָ ר י ן (צו סאָרין'ען) : גוט מאָרגען, פיאָטר ניקא־
לאיעוויטש! וואָס קרענקט איהר עפעס אלין? ניט גוט! (דער־
זעהט מאשא'ן, פריידיג) : מאריא אילאיניטשנא!

מ א ש א : דערקענט? (דריקט זיין האַנד).

ט ר י ג א ָ ר י ן : חתונה געהאט?

מ א ש א : שוין לאנג.

ט ר י ג א ר י ן : גליקליך? (בעגריסט דאַרן'ען און מעדוויע־דיענקא און געהט צו אונענטשלאָסען צו טרעפליעוו'ן). אירינא ניקאָ־לאיעוונא האָט געזאָגט, אז איהר האָט שוין פערגעסען, וואָס אמאָל איז געווען און זענט שוין מעהר ניט ברוגז.

טרעפליעוו שטרעקט איהם אויס די האַנד.

א ר ק א ד י נ א (צום זוהן): אָט האָט באָריס אלעקסאנ־דראָוויטש געבראכט דעם זשורנאל מיט דיין נייער ערצעהלונג.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (נעהמט דעם בוך, צו טריגאָרין'ען): א דאנק אייך. איהר זייט זעהר ליעבליך. (זעצען זיך).

ט ר י ג א ר י ן: א גרוס אייך פון אייערע פערעהרער... אין פּעטערבורג און אין מאָסקווע איז מען בכלל פּראַיינטערעסירט מיט אייך און מען האלט אין אַיין נאכפרעגען זיך ביי מיר אויף אייך. מען פרעגט: ווי זעהט ער אויס, ווי אלט, א ברונעט צי א בלאָנדין. אלע מיינען, כ'וויים ניט פארוואָס, אז איהר זענט שוין ניט יונג. און קיינער וויים ניט אייער אמת'ען נאָמען, וויל איהר דרוקט זיך דאָך אונטער א פּסעוודאנים. איהר זייט געהיימניספול וווי די א י י ז ע ר נ ע מ א ס ק ע.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: איהר וועט לאנג ביי אונז פערבלייבן?

ט ר י ג א ר י ן: ניין, שוין מאָרגען רעכען איך צו פאָהרען קיין מאָסקווע. איך מוז. איך אייל זיך צו פערענדיגען א נאָוועלע און דערצו האָב איך צוגעזאָגט עפּעס צו גיבען פאר א זאמלבוך. מיט איין וואָרט — די אלטע געשיכטע.

אין דער ציים וואס זיי רעדען, שטעלט אַרקאַדינאַ און פּאָלינאַ אַנדרעיעווונאַ אַ לאָמבער־טיש אין מיטען שטוב, זיי עפענען איהם אויף; שאַמראַיעוו ציגדט אָן ליכט, שטעלט שטוהלען. מען נעהמט ארויס די לאָטאָ פון שראַנק.

ט ר י ג א ר י ן: דער וועטער האָט מיך בעגעגענט ניט פרייגדליך. א ביטערער ווינד. אויב מאָרגען פריה וועט זיין רוהי־גער, וועל איך זיך לאָזען צום אָזערע פיש כאפען. אגב דארף מען ארומקוקען דעם גארטען און דעם אָרט וואו מען האָט — איהר גע־

דענקט? געשפּיעלט אייער פּיעסע. ביי מיר איז צייטיג געווארען א מאטיוו, מען דארף נאר אויפּפרישען אין זכרון דעם אָרט פון דער אנדלונג.

מ א ש א (צום פּאטער): ערלויב מיין מאן צו נעהמען א פערד. ער דארף אהיים פּאהרען.

ש א מ ר א י ע ו ו (קרימט אויבער): פערד... אהיים... (שטרענג). האסט אליין געוואהן: מען איז ערשט געווען אויף דער סטאנציע, מען קען דאך ניט טרייבען וויעדער אמאל.

מ א ש א: אבער ס'זענען דאך פארהאן אנדערע פערד... (זעהט, אז דער פּאטער שוויגט, מאכט מיט די הענד). מיט אייך אנצוהויבען...

מ ע ד ו י ע נ י ע נ ק א: איך וועל צופּום געהן, מאשא. כ'לעבען...

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א (זיפּצט אב): צופּום, אין אזא וועטער... (זעצט זיך ביי'ן לאמבער־טיש). זייט אזוי גוט, מיינע העררן.

מ ע ד ו י ע ד י ע נ ק א: ס'איז דאך ניט מעהר ווי זעקס וויארסט... זיי געזונד, (קושט דער ווייב די האנד). מאמעניו (די שוויגער שטרעקט איהם אהן חשק אויס די האנד). איך וואלט קיינעם ניט בעאונרוהיגט, אבער דאס קליינע קינד... (פערבייגט זיך פאר אלעמען). זייט געזונד... (געהט אוועק; ער געהט, ווי ער וואלט זיך אין עפּעס פערשולדיגט),

ש א מ ר א י ע ו ו: נישקשה, ער וועט דערגעהן. ניט קיין גראף.

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א (קלאפּט איבער'ן טיש): זייט אזוי גוט, מיינע העררן. לאמיר ניט פערליערען קיין צייט, מען וועט דאך באלד צו אוונד־מאלצייט רופען.

שאמראיוו, מאשא און דארן זעצען זיך ביים טיש.

א ר ק א ד י נ א (צו טריגארין'ן): וועלן ס'קומען אן די לאנגע הערבסט־אוונדען, שפּיעלט מען דא אין לאטא. טהוט נאר א קוק: אן אלטפרענקישע לאטא, די פערשטארבענע מוטער האט

נאָך געשפּיעלט מיט דער זעלבער לאָטאָ, וועלן מיר זענען קינדער געווען. אפשר וועט איהר ביז צום מאָלצייט שפּיעלען א קאָן? (זעצט זיך מיט טריגאָרין'ן ביי'ן טיש). די שפּיעל איז לאנגוויליג, נאָר אז מען וועלט צוגעווינט, איז נישׂקשה. (טיילט אויס יעדען צו דריי קארטען).

ט ר ע פ ל י ע ו ו (בלעטערט דעם זשורנאל): זיין אייגענע ערצעהלונג האָט ער איבערגעלייענט און מיינט — אפילו ניט צו־שניטען (לעגט דעם זשורנאל אויפ'ן שרויב־טיש, דערנאך גיהט ער צו צו דער לינקער מויר; געהענדיג פערבי דער מוטער, טהוט ער איהר א קוש אין קאָפּ).

א ר ק א ד י נ א: און דו, קאָסטיא?

ט ר ע פ ל י ע ו ו: פערצייה, עפּעס גלוסט זיך מיר ניט... איך וועל זיך דורגעהן אביסעל. (גיהט אוועק).

א ר ק א ד י נ א: א קאָן איז — א צוואנציגער. שטעלט פאר מיר, דאָקטאָר.

ד א ר ן: איך טהו אייער בעפעהל.

מ א ש א: אלע האָבען געשטעלט? איך הייב אָן... צוויי און צוואנציג!

א ר ק א ד י נ א: פאראהאן.

מ א ש א: דריי!..

ד א ר ן: יא.

מ א ש א: געשטעלט דריי? אכט! איין און אכציג! צעהן!

ש א מ ר א י ע ו ו: אייל זיך ניט.

א ר ק א ד י נ א: האָט מען מיך אין כא־קאָוו אויפגענומען, לייבע מיינע, נאָך איצט דרעהט זיך מיר דער קאָפּ!

מ א ש א: פיער און דרייסיג!

היגטער דער סצענע שפּיעלט א מעלאַנכאָליישער וואָלס.

א ר ק א ד י נ א: די סטודענטען האָבען מיר אן אָוואציע געמאכט... דריי קערב, צוויי קראנצען און... (נעהמט אראָב פון ברוסט א בראָשקע און וואַרפט אויפ'ן טיש).

ש א מ ר א י ע ו ו: יא, דאָס איז א זאך...

מ א ש א: פופציג!..

ד ר ן: אקוראט פופציג?

א ר ק א ד י נ א: איך האָב געהאט א וואונדערבארען טוא־לעט... וואָס — וואָס, אבער אויף קלײדער בין איך א מאדים.

פ ע ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: קאָסטיא שפּיעלט. ער איז אומעטיג נעבעך.

ש א מ ר א י ע ו ו: אין די צייטונגען זידעלט מען איהם שטארק.

מ א ש א: זיעבען און זיעבעציג.

א ר ק א ד י נ א: מען דארף טאקע קוקען דארויף!

ט ר י ג ע ר י ן: עס געהט איהם ניט. ער קען אלץ ניט כאפּען זיין ריכטיגען טאָן. עפּעס מאָדנע, אונבעשטימט, צייטען־ווייז דוכט זיך, אז ס'איז רייד פון היץ. קיין איין לעבעדיגע גע־שטאלט.

מ א ש א: עלף!

א ר ק א ד י נ א (קוקט זיך אום אויף סאָרין'ען): פּיעטרו־שא, דיר איז לאנגוויילig? (פּאוזע). ער שלאפט.

ד ע ר ן: דער ווירקליכער שטאטס־ראט שלאָפט.

מ א ש א: זיעבען, נייניציג!

ט ר י ג ע ר י ן: וועז איך זאָל וואוינען אויף אזא פאלוואַ־ק, ביי'ם אזערע, וואָלט איך דען געשריבען? איך וואָלט גובר געווען די לידענשאפט און כ'וואָלט ניט מעהר געטהאָן נאָר געכאפּט פיש.

מ א ש א: אכט און צוואנציג!

ט ר י ג ע ר י ן: כאפּען א העכט אדער אן אָקון — ס'איז דאָך אזא פערגניגען!

ד ע ר ן: און איך גלויב אין קאָנסטאנטין גאוורילאָוויטש'ן. עפּעס האָט ער אין זיך. עפּעס האָט ער אין זיך! ער דענקט אין; בילדער, זיינע ערצעהלונגען זענען פארביג, העל, און איך לעב זיי שטארק איבער. א שאד נאָר, וואָס ער האָט ניט קיין בעשטימטע צוועקען. ס'מאכט אן אייגדרוק, און ניט מעהר; און דערמיט קען

מען דאָך ווייט ניט געהן. אירינא ניקאָלאיעוונא, אויך פּרעהט, וואָס איהר האָט א זוהן א שרייבער?

א ר ק א ד י נ א: שטעלט אויך פּאר, איך האָב נאָך ניט גע־לעזען. אלץ ניטאָ קיין צייט.

מ א ש א: זעקס און צוואנציג!

טרעפליעוו קומט שטיל אריין און געהט צו זיין טיש.

ש א מ ר א י ע ו ו (צו טריגאָרין'ען): און ביי אונז, באָ־רים אלעקסעיעוויטש, איז געלִיבען אייערע א זאך.

ט ר י ג א ר י ן: וואָס פאר א זאך?

ש א מ ר א י ע ו ו: קאָנסטאנטין גאוריליטש האָט אמאָל געשאָסע. א וואסער־פויגעל, און איהר האָט מיר געהייסען אויס־שטאָפען די פעל.

ט ר י ג א ר י ן: איך געדענק ניט. (טראכט). געדענק ניט.

מ א ש א: זעקס און זעכציג! איינס!

ט ר ע פ ל י ע ו ו (רייסט אויף דעם פענסטער, הערט זיך צו): ווי פינסטער! איך פערשטעה ניט פארוואָס איך בין אזוי אונ־רוהיג.

א ר ק א ד י נ א: קאָסטיא, פערמאך דעם פענסטער, ס'איז א ווינד.

טרעפליעוו פערמאַכט דעם פענסטער.

מ א ש א: אכט און אכציג!

ט ר י ג א ר י ן: איך האָב געוואונען, מיינע העררן!

א ר ק א ד י נ א (פרעהליך): בראוואָ! בראוואָ!

ש א מ ר א י ע ו ו: בראוואָ!

א ר ק א ד י נ א: אָט דער מענש האָט שטענדיג און אומע־דום מזל. (שטעהט אויף). און איצט לאָמיר עפּעם פערבייסען. אונ־זער בעריהמטהייט האָט היינט ניט געמיטאגט. נאָך'ן אָוועגד־מאָל־צייט וועלען מיר וויעדער שפּיעלען. (צום זוהן): קאָסטיא, לעג אוועק דיינע מאנוסקריפּטען לאָמיר געהן עסען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: כ'ווילֿ ניט, מאמא, איך בין זאט.

א ר ק א ד י נ א: ווי דו ווילֿסט זיך. (וועקט סאָרין'ען).

פּעטרושא, עסען! (נעהמט שאַמראַיעוו'ן אונטער'ן ארים). איך וועל אייך דערצעהלען, ווי מען האָט מיך אויפגענומען אין כארקאָוו.

פּאָלינאַ אַנדרעיעוונאַ פערלעשט די ליכט אויף'ן טיש, דערנאָך פיהרט זי צוזאַמען מיט דאָרן'ען דעם פּאטער־שטול. אַלע געהען אַוועק אין דער לינקער טיר; אויף דער סצענע בלייבט נאָר טרעפּליעוו ביי'ם שרייב־טיש.

ט ר ע פּ ל י ע ו ו (גריפט זיך צום שרייבען; קוקט דורך, וואָס איז שוין אָנגעשריבען): איך האָב אזוי פיעל געארעדט וועגען נייע פּאַרמען, און איצט פיהל איך, אז בים־לעכווייז־בים־לעכווייז פּאל איך אליין אראָב צו א שאבלאָן. (לעזט). „די אפישע אויף'ן פּאר־קאן־האָט געזאָגט..." — א בריוו געזיכט אין א ראהם פון טונקע־לע האר..." „געזאָגט", „א ראהם..." דאָס איז טאלאנטלאָז. (פערשטרייכט). איך וועל אנהויבען דערפון, ווי דעם העלד האָט אויפגעוועקט דער רויש פונ'ם רעגען, און דאָס איבערגיג ווארף איך ארויס. די בעשרייבונג פון דער לבנה נאכט איז לאנג און נעקינ־סעלט. טריגאַרין האָט זיך שוין זיין שניט, איהם איז לייכט... ביי איהם אויף א דאמבע בלישטשעט א שערבל פון א צובראָכענעם פלאש און עס טונקעלט דער שאָטען פון'ם מיהל־ראד — און איהר האָט א לבנה־נאכט, און ביי מיר איז א ציטעריגע ליכט, און שטיל בליקען די שטערן, און עס הערען זיך ווייטע קלאנגען פון א פּיא־נא, וואָס שטארבען אָב אין דער שטילער, שמעקעדיגער לופט... דאָס איז פיינליך. (פּאוזע). יא, איך קום אלץ מעהר צו דער איבער־צייגונג, אז וויכטיג זענען ניט די אלטע און נייע פּאַרמען, וויכטיג איז, וואָס א מענש שרייבט, ניט האָבענדיג אין זינען קיינע פּאַרמען, נאָר וויל עס גיסט זיך פריי ארויס פון טיעפּעניש פון זיין נשמה. (עמיצער קלאפט אין פענסטער, וואָס איז נעבען טיש). וואָס איז? (קוקט אין פענסטער אריין). מען זעהט גאָרניט. (עפענט די גלעזער נע טיר און קוקט אין גארטען). עמיצער איז אראָבגעלאָפען פון די שטיגען. (רופט). וועך איז עס? (געהט אוועק; מען הערט ווי ער געהט שנעל אויף דער טעראַסע; אין אַ האַלבע מינוט אַרום קעהרט ער זיך אום מיט נינאַ זאַריעטשנאַיאַ). נינא! נינא!

נינאַ לעגט איהם דעם קאַפּ אויף׳ן ברוסט און ווייזט אויפגעהאל־טען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (גערויהרט): נינא! נינא! דאָס זייט איהר... איהר... עפּעס האָט מיר דאָס הארץ געזאגט, א גאנצען טאג איז מיין נשמה פאר בענקשאפט אויסגענאנגען. (נעהמט אראָפ פון איהר דעם הוט און די טאַלמע). אָה, מיין גוטע, מיין אייגאייג־ציגע, זי איז געקומען! מיר וועלען ניט ווייזען, ניט ווייזען!

נ י נ א: דאָ איז עמיצער פארהאן?

ט ר ע פ ל י ע ו ו: קיינער ניט.

נ י נ א: פערשלייסט די טירען, אניט וועט מען נאָך אריינ־קומען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: קיינער וועט ניט קומען.

נ י נ א: איך ווייס, אירינא ניקאָלאיעוונא איז דאָ. פער־שלייסט די טירען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (פערשליסט די רעכטע טיר, געהט צו צו דער לינקער): דאָ איז ניטאָ קיין שלאָס. איך וועל פארשטעלען מיט א שטול. (שטעלט ביי׳ן טיר א פאטער־שטול). האָט קיין מורא ניט, קיינער וועט ניט קומען.

נ י נ א (קוקט איהם שטאר אין געזיכט): לאָזט מיר, איך וועל א קוק טהאָן אויף אייך. (קוקט זיך אום). ווארעם, גוט... אמאָל איז דאָ געווען דער גאסט צימער. איך האָב זיך שטארק געביטען?

ט ר ע פ ל י ע ו ו: יא... איהר זייט דאר געווארען און די אויגען זענען ביי אייך געווארען גרעסער. נינא, ס׳איז עפּעס מאד־נע, וואָס איך זעה אייך. פארוואָס פלעגט איהר מיך ניט צולאָזען צו זיך? פארוואָס זענט איהר ביז איצט ניט געקומען? איך ווייס, איהר וואוינט שוין דאָ כמעט א וואָך... יעדען טאָג בין איך גענאנגען צו אייך עטליכע מאָל, געשטאנען אונטער אייער פענ־סטער, ווי א בעטלער.

נ י נ א: איך האָב מורא געהאט, אז איהר קוקט אויף מיר און דער־קענט מיך ניט. וועז איהר זאָלט וויסען! זינט איך בין געקומען,

געה איך דאָ אלץ ארום, ארום אזערע. געווען פיעל מאָל נעבען אייר הויז און ניט געהאט קיין מוט אריינצוגעהן. לאָמיר זיך זעצען. (זעצען זיך). מיר וועלען זיך זעצען און שמועסען, שמועסען. דאָ איז גוט, ווארעם, הייסליך... איהר הערט — א ווינד? ביי טורגענייוו איז פארהאן ערגעץ: „וואוּל איז דעם מענשען, וואָס זיצט אין אזעלכע נעכט אין א הויז און האָט א ווארעמע היים". איך בין א וואסער־פויגעל... ניין, ס'איז ניט דאָס. (רייבט דעם שטערן). וועגען וואָס האָב איך גערעדט? יא... טורגענייוו... „און זאָל נאָט העלפען אלע וואנדערער, וואָס האָבען ניט קיין היים..." גאָרניט. (וויינט).

ט ר ע פ ל י ע ו ו: נינא, וויעדער?.. נינא!

נ י נ א: ס'שאדט ניט, מיר וועלט דערפון לייכטער... איך האָב שוין צוויי יאָהר ניט געווויינט. נעכטען שפעט בייגאכט בין איך געגאנגען א קוק טהאָן, צי איז נאָך אונזער טעאטער גאנץ. און ער שטעהט נאָך בין איצט. איך האָב זיך צואוויינט דאָס ערשטע מאָל נאָך יאָהר און מיר איז געוואָרען גרינגער און לייכטיגער אויף'ן הארצען. איהר זעהט, איך וויין שוין ניט. (נעהמט אָן זיין האַנד). זענט איהר, אלזא, שוין א שרייבער געוואָרען... איהר א שרייבער, איך — אן אקטריסע... אונז האָט אריינגעצויגען דער שטראָם... געלעבט האָב איך אין פרייהייט, קינדיש — כ'פלעג אויפשטעהן אין־דער־פריה און צוזינגען זיך; האָב איך ליעב געהאט, גע'חלומ'ט וועגען רוהם, און איצט? מאָרגען אין־דער־פריה פאָהרען אין יעלעזין מיט'ן דריטען קלאס... מיט פויערן, און אין יעלעזין וועלען געבילדעטע סוחרים צושטעהן מיט זייערע קאמפלימענטען. גראָב איז דאָס לעבען!

ט ר ע פ ל י ע ו ו: וואָס עפעס קיין יעלעזין?

נ י נ א: איך בין אנגאזשירט אויף'ן גאנצען ווינטער. שוין צייט צו פאָהרען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: נינא, איך האָב פערשאלטען, פיינט געהאט, איך פלעג צוריסען אייערע בריעף און פאטאָגראפיעס, נאָר יעדע רגע האָב איך געפיהלט אז מיין נשמה איז צוגעבונדען

צו אייך אויף אייביג. אויפהערען אייך ליעב צו האָבען אין איבער מיינע כחות, נינא. זינט איך האָב אייך פערלוירען און אָנגעהויבען דרוקען זיך, איז דאָס לעבען געווארען פאר מיר אונערטרעגליך, — איך לייד... מיין יוגענד האָט זיך עפעס ווי פלוצלינג אָבגעריסען, און מיר דוכט, אז איך האָב שוין געלעבט אויף דער וועלט נייַנציג יאהר. איך רוף אייך, קוש די ערד, וואו איהר האָט געטראָטען; וואו איך טהו ניט א קוק, אומעטום זעה איך, דוכט זיך מיר, אייער געזיכט, אייער ליעבען שמייכעל, וואָס האָט געלויכטען פאר מיינע אויגען די בעסטע יאָהרען פון מיין לעבען...

נ י נ א (צוטומלט): צו וואָס רעדט ער אזוי, צו וואָס רעדט ער אזוי?

ט ר ע פ ל י ע ו ו: איך בין איינזאם, מיר ווארעמט ניט קיין געפיהל פון ליעבע, מיר איז קאלט ווי אין אן אונטערערדישען רוים, און אלץ וואָס איך שרייב איז טרוקען, אָהן הארץ, פינסטער. בליבט דאָ, נינא, איך בעט אייך זעהר, אָדער ערלויבט מיר מיטצופאָהרען מיט אייך!

נינאַ טהוט אָן שנעל דעם הוט און טאַלמע.

ט ר ע פ ל י ע ו ו: נינא, צו וואָס? אין גאָטעס ווילען, נינא... (קוקט, ווי זי טהוט זיך אָן; פאוזע).

נ י נ א: מיינע פערד שטעהען ביי'ן פורטקע. בעליבט מיך ניט, איך וועל אליין טרעפען... (אין טרערען). גיט מיר אביסעל וואסער...

ט ר ע פ ל י ע ו ו (גיט איהר וואַסער): וואוהין פאהרט איהר איצט?

נ י נ א: אין שטאָדט. (פאוזע). אירינא ניקאלאיעוונא איז דאָ?

ט ר ע פ ל י ע ו ו: יא... דאָנערשטאג האָט דער אָנקעל זיך שלעכט געפיהלט, האָבען מיר איהר טעלעגראפירט, זי זאָל קומען צופאָהרען.

נ י נ א: צו וואָס זאָגט איהר, אז איהר האָט געקושט די ערד, וואו איך האָב געטראטען? מיך דארף מען טויטען. (בויגט

זיך אן צום טיש). איך בין אזוי פערמאטערט! אברוהען... אברו־
הען! (הייבט אויף דעם קאַפּ). איך בין א וואסער־פויגעל. ניין.
איך בין אן אקטריסע. (דערהערט אַרקאַדינאַ'ס און טריגאָרין'ס גע־
לעכטער, הערט זיך צו, דערנאך לויפט זי צו דער לינקער טיר און קוקט
אין שפּאַלט פון'ם שליסעל). ער איז אויך דאָ... (קעהרט זיך אום צו
טרעפליעוו'ן). נו, יא, גאָרניט... יא... ער האָט ניט געגלויבט אין
טעאטער, אלץ געלאכט פון מיינע חלומות, און ביסלעכווייז האָב
איך אויך אויפגעהערט צו גלויבען אן געווּאָרען אָבהענדיג... דערצו
נאָך די זאָרגען פון ליעבע, אייפערזוכט, א שטענדיגער שרעק פאר'ן
קינד... איך בין געווּאָרען קלייניליך, נישטיג, געשפּילט אונזיננ...
איך האָב נישט געוואוסט וואָס צו טהאָן מיט די הענד, ניט געקענט
שטעהן אויף'ן סצענע, ניט בעהערשט מיין שטימע. איהר פער־
שטעהט ניט, ווי ס'איז אויף'ן הארצען, וועז מען פיהלט זיך, אז מען
שפּיעלט שרעקליך. איך בין א וואסער־פויגעל. ניין, ניט דאָס...
איהר געדענקט, איהר האָט געשאָסען א וואסער־פויגעל? איז צו־
פעליג געקומען א מענש, האָט זי דערזעהן און, ניט האָבענדיג וואָס
צו טהאָן, געמאכט א תל פון איהר לעבען... א סוזשעט פאר א
קלייגער ערצעהלונג... וואָס רעד איך... (רייבט זיך דעם שטערן).
ביי וואָס האלט איך?.. איך רייד וועגען דער סצענע. איצט בין איך
שוין ניט אזוי... איך בין שוין אן אמת'ע אקטריסע, איך שפּיעל
מיט פערגניגען, מיט ענטציקונג, איך וואר בערוישט אויף דער סצע־
נע, און פיהל, אז איך בין הערליך. און איצט, די גאנצע צייט וואָס
איך לעב דאָ, גהה איך אלץ צופום, גהה ארום און טראכט, טראכט
און פיהל, ווי עם וואקסען וואָס א טאג מיינע גייסטיגע קרעפטען...
איצט וויים איך, איך פערשטעה, קאָסטיא, אז אין אונזער ארבייט,
— עם מאכט ניט אויס וואָס מיר טהוען, צי מיר שפּיעלען אויף
דער סצענע, צי מיר שרייבען — איז דער עיקר ניט רוהם ניט
גלאנץ, ניט דאָס, וואָס איך האָב אמאל גע'חלומ'ט, נאָר — קענען
ליידען. שטארק זיך און טראג דיין קרייץ און גלויב. איך גלויב,
און דאָס הארץ טהוט מיר ניט אזוי וועה, און, וועז איך טראכט
וועגען מיין בערוף, האָב איך ניט מורא פאר'ן לעבען.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (טרויריג): איהר האָט געפונען אייער וועג, איהר ווייסט וואוהין איהר גיהט, און איך בלאָנדזשע נאָך אלץ ארום אין׳ם כאַאָס פון חלומות און געשטאלטען, ניט ווייסענדיג, צו וואָס און וועך דארף עס. איך גלויב ניט און ווייס ניט, וואָס איז מיין בערוף.

נ י נ א (הערט זיך צו): טס... איך גיה. זייט געזונד. וועך איך וועל וועלן א גרויסע אקטריסע, קומט צופאָהרען א קוק טהאָן אויף מיר. איהר זאָגט צו? און איצט... (דריקט זיין האַנד). שוין שפעט. קוים וואָס איך שטעה אויף די פים... איך בין פערמאטערט, מיר ווילט זיך עסען...

ט ר ע פ ל י ע ו ו: בלייבט, איך וועל אייך געבען עפעס צו עסען...

נ י נ א: ניין, ניין... בעלייט מיך ניט, איך וועל אליין טרעפען... מיינע פערד זענען דאָ נאָהענט... זי האָט איהם, הייסט עס, געבראכט מיט זיך? וואָס זשע איז? ס׳איז אלץ איינס. אז איהר וועט זעהן טריגאָרין׳ען, זאָגט איהם גאָרניט... איך האָב איהם ליעב. כ׳האָב איהם ליעב נאָך שטארקער ווי פריהער... א סוושעט פאר א קליינער ערצעהלונג... כ׳האָב ליעב, ליעב, ליידענשאפטליך, ליעב משוגע צו ווערען. גוט איז געווען אכאָל, קאָכטיא! איהר געדענקט? וואָס פאר א ליכטיג, פרייריג, ווארעם, ריין לעבען, ס׳ארא געפיהלען — געפיהלען, וואָס זענען, ווי צארטע, שענע בלומען... איהר געדענקט? (לעזט פאָר). מענשען, לייבען, אדלער און רעב־היהנער, געהארנטע הירשען, געזנ, שפינען, שווייגענדיגע פיש וואָס האָבען געלעבט אין וואסער, ים־שטערן און אלע די, וואָס דאָס אויג האָט ניט געקענט דערזעהן, — מיט איין וואָרט אלע לעבענס, אלע לעבענס, אלע לעבענס האָבען דורכגעמאכט דעם טרויריגען קרייז און זענען אויסגעלאָשען געוואָרען. שוין טויזענדער דורות, ווי די ערד טראגט ניט אויף זיך קיין לעבעדיג בעשעפענים, און די ארימע לבנה צינדט אָן אומזיסט איהר לאמטערן... אויף׳ן לאָנקע ערוואכען שוין ניט מעהר מיט א געשרייי די זשוראוו־

לעז און עס לאָזען זיך שוין מעהר ניט הערען די מאי־זשוקעס אין די ליפאוע וועלדער..."

נעהמט העפטיג ארום טרעפליעוו'ן און לויפט אוועק דורך די גלע־זערנע טיר.

ט ר ע פ ל י ע ו ו (נאך א פאוזע): ס'וועט ניט גוט זיין, אויב עמיצער וועט איהר בעגעגנען אין גארטען און וועט דערנאָך דער־צעהלען דער מאמען. דאָס קען איהר וועה טהאָן...

צוריוסט שטיל אין משך פון צוויי מינוטען אַלע זיינע מאַנוס־קריפטען און וואַרפט אונטער'ן טיש, דערנאך עפענט ער די רעכטע טיר און געהט אוועק.

ד א ר ן (סטאַרעט זיך צו עפענען די ליינקע טיר): מאָדנע. די טיר איז דוכט זיך פערשלאָסען... (געהט אריין און שטעלט אוועק אויפ'ן אָרט דעם פאטער־שטול). א לויפעניש מיט שטערונגען.

ס'געהען אריין אַרקאַדינא, פאלינא אַנדרעיעוונא, נאָך זיי יאַקאָוו מיט פלעשער און מאַשא, דערנאך שאַמראַיעוו און טריגאָרין.

א ר ק א ד י נ א: רויטען וויין און ביער פאר באָרים אלעק־סעיעוויטש'ן שטעלט אהער, אויפ'ן טיש. מיר וועלען שפיעלען און טרינקען. לאָמיר זיך זעצען, מיינע הערן.

פ א ל י נ א א נ ד ר ע י ע ו נ א (צו יאקאָוו'ן): הער־לאנג באלד אויך דעם טהעע. (ציגדט אן די ליכט, זעצט זיך ביי'ם לאָמ־בער־טיש).

ש א מ ר א י ע ו ו (פיהרט צו טריגאָרין'ען צום שראַנק): אָט איז די זאך, וועגען וועלכער איך האָב דאמאָלסט גערעדט... (נעהמט ארוים פון שראַנק די געשטאָפטע פעל פון דעם וואַסער־פויגעל). איהר האָט עס געהויסען בעשטעלען.

ט ר י ג א ר י ן (קוקט אויף דעם פויגעל): איך געדענק ניט! (טראכט א ווייל). איך געדענק ניט!

רעכטס הינטער דער סצענע א שאָס; אַלע ציטערן אויף.

א ר ק א ד י נ א (דערשראָקען): וואָס איז דאָס?

ד א ר ן: גארניט. ס'האָט געמוט עפעס פלאצען אין מיין רייזע אפטייקעל. זייט ניט אונרוהיג. (געהט אוועק דורך די רעכטע

טיר, אין אַ האלבע מינוט ארום קעהרט ער זיך אום). איך האָב גע־
טראָפען. ס׳האָט געפֿלאצט א גלעזעל עטהער. (זינגט זיך צו). ווייע־
דער שטעה איך נעבען דיר פער׳כשופֿ׳ט..."

א ר ק א ד י נ א (זעצט זיך ביי׳ם טיש): פוי, כ׳האָב זיך דער־
שראָקען. האָם האָט מיך דערמאָנט אָן... (פערדעקט דעם פּנים מיט
די הענד). אין די אויגען איז מיר פינסטער געוואָרען...

ד אָ ר ן (בלעטערט אַ זשורנאַל, צו טריגאָרין׳ען): מיט א צוויי
חדשים צוריק איז דאָ געווען אן ארטיקעל... א בריעף פון אמעריקא,
האָב איך אויך אגב געוואָלט פרעגען... (נעהמט טריגאָרין׳ען פאר׳;
טאָליע און פיהרט איהם אָב צו׳ם בערג ביהנע). אזוי ווי איך אינטע־
רעסיר זיך זעהר מיט דער פראגע... (מיט אַ טאָן נויעדעריגער, מיט
אַ האַלבען קול). פיהרט ערגעץ אוועק פון דאנען אירינא ניקאָלאיעוו־
נא׳ן. פערשטעהט איהר מיך, קאָנסטאנטין גאוורילאָוויטש האָט זיך
דערשאָסען...

מ אָ ר ה אַ נ ג.

דער קאַרשען־גאָרטען.

פערזאנען:

ראנעווסקאיא, ליובאוו אנדרעיעווונא, א גוטס־בעזיצערין.
אניא, איהר טאכטער, 17 יאהר אלט.
וואריא, איהר שוועסטער טאכטער, 24 יאהר אלט.
גאיעוו, לעאניד אנדרעיעוויטש, ראנעווסקאיא׳ס ברודער.
לאפאכין, יערמאלאי אלעקסעיעוויטש, א סוחר.
טראפימאוו, פיאטר סערגעיעוויטש, א סטודענט.
סימאנאוו - פישטשיק, בארים באריסאוויטש, א גוטס־בעזיצער.
שארלאטא איוואנאוונא, א גובערנאנטקע.
יעפיכאדאוו, סעמיאן פאנטעלייעוויטש, א קאנטארשטשיק.
דוניאשא, א שטוב־מוידעל.
פירס, א לאקעי, אן אלטיטשקער פון 87 יאהר.
יאשא, א יונגער לאקעי.
א דורכגעהער.
דער אויפזעהער פון דער סטאנציע.
א פאסט־בעאמטער.
גענסט, בעדינטע.

די האנדלונג קומט פאר אין ל. א. ראנעווסקאיא׳ס גוט.

ערשטער אקט.

א צימער, וואס הויסט נאך אלין קונדער־צימער. טירען, אויבן פון זיי פיהרט אין אניאַ'ס צימער. פארנאַנט, די זון האַלט ביים אויסגעהן. שוין מאי, עס בליהען די קארשען־בוימער, אבער אין גארטען איז קאלט. א פריהמארגען־פרעסטעל. די פענסטער אין צימער זענען צוגעמאַכט. עס געהען ארויין, דוניאַשאַ מיט א ליכט און לאַפאכין מיט א בוך אין האַנד.

ל א פ א כ י ן: דער צוג איז שוין געקומען, נאט צו דאנקען. ווי שפעט איז איצט?

ד ו נ י א ש א: שוין באלד צוויי. (לעשט אויס דאס ליכט). שוין ליכטיג.

ל א פ א כ י ן: אויך וויפיעל זשע האט דער צוג פערשפעטיגט? אויך א שעה צוויי וועניגסטענס. (געגעצט און ציהט זיך אויס). א שהנער מענש בין איך, זיך צום נאר'ן געמאכט! קום אומישנע צופאהרען אהער צו בעגעגנען דעם נאסט אויך דער סטאנציע, אוו נא־דיר, גאר פערשלאפען... איך בין מיר געזעסען אוו אנדרימעלט געווארען. א פערדראס... האסטו מיך ניט געקענט אויפוועקען?

ד ו נ י א ש א: כ'האב געמיינט, אז איהר זייט אוועקגעפאהרען. (הערט זיך צו). דוכט זיך זיי פאהרען שוין.

ל א פ א כ י ן (הערט זיך צו): ניין... איידער מען נעהמט ארויס דעם באגאזש, אהין — אהער... (פאוזע). ליובאוו אנדריעיוונא האט אין אויסלאנד געלעבט פינף יאהר, איך וויים ניט וואס פאר א מענש זי איז איצט... זי איז א גוטער מענש. א לייכטער, איינפאכער מענש. איך געדענק, וועז איך בין געווען א יונגעל פון א יאהר פופצעהן, האט מיך מיין פערשטארבענער פאטער — ער האט נעהאט א קראם אין דארף — א זעץ געטהאן איבער'ן פנים מיט'ן פויסט, האט ער מיר צובלוטיגט די נאז... מיר ביידע זענען

דאמאלס נאך עפעס געקומען איז הויך, אוז ער איז געווען שכור׳לעך. ליובאוו אנדרעיעוונא — איך געדענק עס נאך ווי היינט — נאך א יונגינקע, אזא דארינקע, האט מיך צוגעפיהרט צום האנד־פאס, איז אט דעם זעלבען צימער איז דאס געווען, אינ׳ם קינדער־צימער. „ווייז ניט, — זאגט זי, — פויערל, ביז דער חתונה וועט זיך אויס־היילען"... (פאוזע). פויערל... מיין פאטער איז טאקע געווען א פויער. אוז איך טראג א וויסע זשילעט מיט נעלע שיך. מיט א חזיר׳שען שנויץ ארויפגעקראכען אויבען־אן... נישט מעהר, א רייכער יונג, געלד א סך, אבער אז מען רעכענט איבער אוז מען קלייבט פונאנדער, איז א פויער ווי אלע פויערים... (בלעטערט דאס בוך). געלעזען אט דאס בוך אוז א וואכרט ניט פערשטאנען. געלעזען אוז אנשלאפען געוואכרען (פאוזע).

ד ו נ י א ש א: אוז די הינד האבען א גאנצע נאכט ניט גערוהט, זיי פיהלען אז די בעלי־הבתים פאהרען.

ל א פ א כ י ן: וואס איז מיט דיר, דוניאשא?

ד ו נ י א ש א: די הענד ציטערן. איך וועל באלד חלש׳ן.

ל א פ א כ י ן: ביזט שוין צו אן איידעלע, דוניאשא. נעהסט אנגעטהאן, ווי א מאמזעל, אוז די האר פערקאמט אזוי. דאס טויג ניט. מען דארף וויסען ווער מען איז.

יעפיכאדאוו קומט אריין מיט א בוקעט; אנגעטהאן אין א פיז־זשאק, די שטיוועל בלישטשען העל אוז סקריפען שטארק; אריינגעהענ־דיג, פאלט איהם ארויס פון האנד דער בוקעט.

י ע פ י כ א ד א ו ו (היובט אויף דעם בוקעט): דאס האט דער גערטנער געשיקט, ער זאגט, מען זאל איז עס־צימער שטעלען. (גיט אב דוניאשא׳ן דעם בוקעט).

ל א פ א כ י ן: אוז קוואס זאלסטו מיר ברענגען.

ד ו נ י א ש א: יא. (געהט אוועק).

י ע פ י כ א ד א ו ו: איצט איז א פריהמארגען - פרעסטעל. דריי גראד פראסט, אוז אלע קארשעו־בוימער בליהען. איך קען ניט האלטען פון אונזער קלימאט. (זיפצט אב). כ׳קען ניט. אונזער קלי־מאט קען ניט גינסטיג זיין, פערשטעהט איהר מיך. האב איך מיר,

יערמאלאי אלעקסעאיטש, ערלויבט מיר אייך צו זאגען, געטויפט עהערנעכטען שטיוועל, סקריפען זיי, אין נעהם זיך דאס רעכט אייך צו פערזיכערן, אז ס'איז איבער די כחות. מיט וואס שמירט מען זיי אוים?

ל א פ א כ י ן: טשעפע זיך אב. האסט מיר דערעסען.

י ע פ י כ א ד א ו ו: יעדען טאג טרעפט זיך מיט מיר עפעס אן אומגליק אוו איך קלאג זיך ניט, בין שוין געוועהנט. כ'שמייכעל צו אפילו.

דוניאשא גיהט אריין, דערלאנגט לאפאכין'ען קוואס.

י ע פ י כ א ד א ו ו: איך געה. (קריכט ארויף אויף א שטול, וואס פאלט אום). אט... (ווי טריאומפירענדיג). אט זעהט איהר, ענט־שולדיגט פאר דעם אויסדרוק, וואס פאר אן אומשטאנד, אגב גע־רעדט... דאס איז גאר מערקווירדיג אפילו! (גיהט אוועק).

ד ו נ י א ש א: אוו ביי מיר — איך מוז אייך מודה זיין, יערמאלאי אלעקסעאיטש, — האט יעפיכאדאוו די האנד געבעטען.

ל א פ א כ י ן: אה!

ד ו נ י א ש א: איך וויים אליין ניט... א מענש איז ער א שטיל־ער, נאר אנאנדערשט מאל, אז ער הויבט אן רעדען, קען מען גארניט פערשטעהן. ס'איז אי גוט אי הארציג, נאר ניט פערשטענד־ליך. מיר געפעלט ער עפעס. ער ליעבט מיך שרעקליך. א מענש איז ער א שלים־מזל'דיגער, יעדען טאג מאכט זיך איהם עפעס. מען רופט איהם טאקע ביי אונז מיט'ן צונאמען: צוויי אוו צוואנציג אומגליקען...

ל א פ א כ י ן (הערט זיך צו): אט, דאכט זיך זיי פאהרען...

ד ו נ י א ש א: זיי פאהרען! וואס טהוט זיך דאס מיט מיר... מיר איז קאלט געוואָרען.

ל א פ א כ י ן: זיי פאהרען טאקע אויף אן אמת. לאמיר זיי געהן בעגעגנען. וועט זי מיך דערקענען? גאנצע פינף יאהר ניט ג ע־זעהן זיך.

ד ו נ י א ש א (אן אויפגערעגטע): באלד פאל איך... אה, איך פאל...

מען הערט, ווי צוויי עקיפאזשען פאהרען צו צום הויז. לאפאכין און דוניאשא געהען געשווינד אַוועק. די סצענע איז לעדיג. אין די ארומיגע צימערן ווערט אַ טומעל. איבער'ן סצענע, זיך אנלעהנענדיג אויף אַ שטעקעל, געהט דורך איולענדיג פירס, וואס איז געפאהרען בעגענען ליובאוו אַנדרעיעוונאַ; ער טראגט אן אַלט־פרענקישע ליוועע און אַ הויכען הוט. ער רעדט עפעס צו זיך, נאָר מען קען ניט באַפען קיין ווארט. דער טומעל הינטער דער סצענע ווערט אלץ גרעסער. אַ שטימע: — „לאמיר דורכגעהן דא"... ליובאוו אנדרעיעוונא, אניא און שארלאטא איוואנאוונא מיט אַ הינטעל אויף אַ קיסטעל, אלע אנגעטהאן ווי מענשען פון ווע, ווארים אין אַ פאַלטע און אַ טיכעל, גאיעוו, סימעאנאוויפישטשיק, לאפאכין, דוניאשא מיט אַ פעקעל און שירם, בעדינסט מיט זאכען — אלע געהען דורכ'ן צימער.

א נ י א: לאמיר דאָ דורכגעהן. געדענקסט, מאמא, וואס פאר א צימער דאס איז?

ליובאוו אנדרעיעוונא (פרוידיג, אין טרערען): דער קינדער־צימער!

ווארי א: ווי קאלט עס איז, די הענד זענען מיר פערפרוירען געוואָרען. (צו ליובאוו אַנדרעיעוונאַ) אייערע צימערן, דער ווייסער און דער פיאַלעטער זענען געבליבען, ווי געווען, מאמעניו.

ליובאוו אנדרעיעוונא: דער קינדער־צימער, מיין ליעבע, איז א פיינער צימער... דאָ בין איך געשלאפען, ווען כ'בין געווען א קליין קינד...(ווייניט). און איצט בין איך אויך נאָר ווי א קינד... (קושט דעם ברודער, וואַריאַ'ן, דערנאך וויעדער דעם ברודער). און ווארי איז אלץ דיזעלבע ווי אמאל, קוקט אויס, ווי א מאנאשקע. און דוניאשא'ן האָב איך דערקענט... (קושט דוניאַשאַ'ן).

ג א י ע ו: דער צוג האט פערשפעטיגט אויף צוויי שעה. ווי געפעלט עס אייך? אויך מיר ארדנונגען!

ש א ר ל א ט א (צו פישטשיק'ן): מיין הונד עסט ניס אויך.

פ י ש ט ש י ק (פערוואונדערט): טאקע!
אַלע געהען אַוועק, אויסער אַניאַ און דוניאַשאַ.

ד ו נ י א ש א: קום דערוואַרט זיך... (נעהמט אַנאַ'ן אראב דעם פּאַלטא און הוט).

א נ י א: איך בין אין וועג פיער נעכט ניט געשלאָפען... איצט בין איך נאָר א פערפרוירענע.

ד ו נ י א ש א: איהר זייט אוועקגעפאהרען צום גרויסען פּאסט, דאמאָלס איז געווען א שניי, א פראסט, אוו איצט? טייערע מיינע! (לאַכט, קושט איהר) קום דערוואַרט זיך אויף אייך, פרייד מיינע, קרוין מיינע... איך מוז אייך באלד דערצעהלען. איך קען ניט אויסהאלטען קיין אייז רגע...

א נ י א (פערשלאָפען): שוין וויעדער עפּעס...

ד ו נ י א ש א: יעפּיכאדאוו, דער קאנטאָרשטשיק, האָט נעבעטען מיין האנד נאך די חגא'ס.

א נ י א: אלץ די זעלבע זאך... (פערריכט די האר). כ'האָב פערלוירען אלע האָרנאָדלען... (זי איז זעהר פערמאָטערט, וואָקעלט זיך אַוועק).

ד ו נ י א ש א: איך הויב ניט אז צו וויסען וואס צו טהאָן. ער האָט מיך ליעב, אזוי ליעב!

א נ י א (קוקט אַרויין צוריק אין טיר, צערטליך): מיין ציטער, מיינע פענסטער, גליידּ ווי איך וואָלט גאָרניט אוועקגעפאהרען. איך בין איז דער היים! מאָרגען פריה שטעה איך אויף אוו לויף באלד איז גארטען... א, כ'זאָל נאָר קענען אנשלאָפען ווערען! א גאנצען וועג האָב איך קיין אויג ניט צוגעמאכט, עפּעס האָט מיך בעאונרוהיגט.

ד ו נ י א ש א: עהערנעכטען איז פּיאטר סערגעאיטש געקומען צופאהרען.

א נ י א (פרוידיג): פּעטיא!

ד ו נ י א ש א: זיי שלאָפען אין באד־ציטער אוו דארטען וואינען זיי אויך. כ'האָב כורא, זאָגען זיי, טאמער וועל איך צו לאסט זיין. (גיט אַ קוק אויף איהר מאַשען־זייגערל). כיען וואָלט זיי געדארפט אויפוועקען, אבער ווארזשארא מיכאילאוונא האָט ניט געהייסען. דו וועק איהם ניט, זאָגט זי.

ס'גיט ארײן ווי אַ מיט אַ פּאַק שליסלען.

ו ו א ר י א: דוניאשא, דערלאנג די קאווע גיכער, די מאמע בעט קאווע.

ד ו נ י א ש א: די רגע. (גיהט אוועק).

ו ו א ר י א: נו, גאט צו דאנקען, געקומען צו פאהרען. ווייטער אין דער היים. (לאַשטשעט זיך). מיין הארציגע איז צוריקגעקומען! מיין שהנע מיידעלע איז צוריקגעקומען!

א נ י א: האב איך זיך אנגעליטען!

ו ו א ר י א: איך קען זיך פארשטעלען.

א נ י א: ארויסגעפאהרען בין איך אין די חאנא'עס, דאמאלס איז געווען קאלט. שארלאטא האלט אין אייך רעדען דעם גאנצען וועג, מאכט קונצען. אוך צו וואס האסטו מיר אנגעהאנגען אויף'ן האלז די שארלאטא?

ו ו א ר י א: דו קענסט דאך ניט פאהרען איינע אליין, מיין טייערע, צו זיעבעצעהן יאהר!

א נ י א: מיר קומען צופאהרען קיין פאריז, דארט איז קאלט, א שניי. פראנצויזיש רעד איך שרעקליך שלעכט. די מאמע וואוינט אויף'ן פינפטען שטאק, קום איך צו איהר צוגעהן טרעף איך ביי איהר עפעם אזוינע פראנצויזען, דאמען, אז אלטען גלח מיט א בי־כעל, אוו ס'איז אנגעוויכערט, אונבעקוועם. פלוצלונג האב איך דער־פיהלט אזא מיטלייד צו דער מאמען, אזא מיטלייד, איך האב ארומ־גענומען איהר קאפּ, צונויפגעדריקט אין די הענד אוו ניט געקענט ארויסלאזען. די מאמע האט דעריאך אלץ געלאשטשעט זיך צו מיר, געווויינט...

ו ו א ר י א (אין טרערען): רייד ניט, רייד ניט...

א נ י א: די דאטשע ארום מענטאנא האט זי שוין פערקויפט. איהר איז איצט גארניט געבליבען, גארניט. ביי מיר איז אויך ניט געבליבען קיין גראשען געלד. קוים דערפאהרען. אוו די מאמע פער־שטעהט ניט! מיר זעצען זיך איז וואקזאל מיטאגעז, בעשטעלט זי די טייערסטע געריכטען, אוו גיט די לאקעיען צו רובל טרינק געלד. שארלאטא אויך דאס אייגענע. יאשא בעשטעלט פאר זיך אויך א

פּאַרציע. ס'איז פּשוט שרעקליך. די מאַמע האָט דאָך א לאַקעי, יאָשא הייסט ער, מיר האָבען איהם געבראַכט אהער.

ו ו א ר י א: איך האָב געזעהן דעם לומפּ.

א נ י א: נו, הא? ווי האָלט עס מיט די פּראַצענטען, בעצאָהלט?

ו ו א ר י א: ניין.

א נ י א: גאָט מיינער, גאָט מיינער...

ו ו א ר י א: איז אויגוסט וועט מען פערקויפען דאָס גוט...

א נ י א: גאָט מיינער...

ל א פּ א כ י ז (קוקט אריין אין טיר און מעקעט): מע־ע־ע (געחט אָוועק).

ו ו א ר י א (אין טרערען): כ'וואָלט איהם דערלאַנגט... (סטראָשעט מיט'ן פויסט).

א נ י א (נעהמט וואריא'ן ארום שטיל): וואריא, ער האָט נעבעטען דיין האַנד? (וואריא שאָקעלט מיט'ן קאָפּ אויף ניין). ער האָט דאָך דיך ליעב... פּאַרוואָאָס רעדט איהר זיך ניט דורך, וואָס ווארט איהר?

ו ו א ר י א: איך מיין, ס'וועט ביי אונז גארנישט ארויסקומען. ער האָט א סך געשעפטען, איך ליעג איהם ניט אין קאָפּ... ער קוקט אויף מיר גארנישט. זאָל ער זיך געזונד זיין, מיר איז שווער איהם אנצוזעהן... אלע רעדען פון אונזער חתונה, אלע גראַטולירען מיך, אוּן אין דער אמת'ן איז גארנישט מיט גארנישט, עפּעס אלץ ווי איז א חלום... (אין אַן אַנדער טאָן). דו האָסט א בראשקע, וואָס זעהט אויס עפּעס ווי א ביהמ.

א נ י א (טרויעריג): דאָס האָט מיר די מאַמע געקויפט. (געחט צו זיך אין צימער, זאָגט פּרייליך, קינדיש). אוּן אין פּאַריז בין איך אויף א לופּט־באַלאַן געפּלויגען.

ו ו א ר י א: מיין הארציגע איז צוריקגעקומען! מיין שעהן מיידעלע איז צוריקגעקומען.

דוניאַשאַ איז שוין געקומען מיט'ן קאַווע־קענדיל אוּן מאַכט קאַווע.

ו ו א ר י א (שטעהט נעבען טיר): א גאַנצען טאָג, מיין טייע־

רע, גאה איך מיר ארום דער בעלי־הבית'ישקייט און טראכט אליין. וועז מען קען דיך אויסגעבען פאר א רייכען מענשען, וואלט איך אויך דאן געווען רוהיגער; איך וואלט אוועק ערגעץ אין א וויסטע. דערנאך אין קיעוו... אין כאסקווע; איך וואלט מיר אליין ארומגע־נאנגען איבער די הייליגע ערטער... כ'וואלט געגאנגען און געגאנגען... ס'ארא הערליכקייט!..

א נ י א: פייגעל זינגען אין גאַרטען. ווי שפּעט איז איצט?

ו ו א ר י א: ארום דריי, אודאי. שוין צייט דיר געהן שלאָ־פען, מיין הארציגע. (געהט ארויס צו אַניאַ'ן אין צימער). ס'ארא הער־ליכקייט!

ס'געהט ארויס יאַשאַ מיט אַ פּליעד און אַ רויזע־טאַשעל.

י א ש א (געהט דורכ'ן סצענע, דעליקאַט): מען מעג דאָ דורכ־געהן?

ד ו נ י א ש א: ניט צו דערקענען אייך, יאשא, גאר אן אנ־דער מענש געווארען אין אויסלאנד.

י א ש א: הם... און זוער זייט איהר?

ד ו נ י א ש א: וועז איהר זייט אוועקגעפאהרען פון דאנען, בין איך געווען אזא... (וויזט מיט'ן האַנד אַביסעל העכער פון פּאד־לאגע). דוניאשא, פיעדאר קאזאיעדאוו'ס טאכטער. איהר געדענקט ניט!

י א ש א: הם... אוגערקעלע! (קוקט זיך אום און נעהמט איהר ארום, זי טהוט אַ געשריי און לאַזט ארויס פון האַנד די שאל. יאַשאַ געהט אַוועק געשווינד).

ו ו א ר י א (אין טיר, מיט אן אונצופריעדענער שטימע): וואס איז דא וויעדער געשעהן?

ד ו נ י א ש א (אין טרערען): א שאל צובראכען...

ו ו א ר י א: דאס איז א גוטער סמן.

א נ י א (געהט ארויס פון איהר צימער): מען וואלט געדארפט אנזאגען דער מאמען, אז פּעטיא איז דא...

ו ו א ר י א: איך האב געהויסען ניט וועקען איהם.

א נ י א (פערטראַכט): מיט זעקס יאהר צוריק איז געשטאר־

בעז דער פאטער, איז א חדש ארום איז דערטרונקען געוואָרען איז טייִך דער ברודער גרישא, א שעהנינקער זיעבען־יעהריגער יונגעל. די מאמע האט עס ניט געקענט אריבערטראגען, זי איז אוועק, אוועק, ניט אומקוקענדיג זיך... (ציטערט אויף). ווי גוט איך פער־שטעה איהר, ווען זי זאל עס וויסען... (פאוזע). פעטיא טראפימאוו איז געווען גרישא'ס לעהרער, ער קען איהר נאך דערמאנען...

ס'קומט אריין פירס; אין אַ פידושאק און אַ וויסען זשילעט.

פ י ר ס (געהט צום קאפעיניק, פערזאמלט): די מאדאם וועט דא עכען... (טהוט אַן וויסע האנדשוה). שוין פארטיג דער קאפע? (שטרעקנג צו דוניאשא'ן) דו! און די שמאנט?

ד ו נ י א ש א: אה, מיין גאט... (געהט שנעל אַוועק).

פ י ר ס (פארעט זיך ארום קאַפע־קאַן): אה, דו, צוקראכע־נע... (מורמעלט פאר זיך). געקומען צופאהרען פון פאריז... דער פריץ פלעגט אויך אמאל פאהרען קיין פאריז... אויך פערד... (לאכט).

ו ו א ר י א: פירס, וועגען וואס רעדסטו?

פ י ר ס: וואס בעפעהלט איהר? (פרוידיג). די פריצ'טע מיי־נע איז נעקומען צופאהרען! דערווארט זיך! איצט מעג איך שוין שטארבען... (וויינט פאר פרייד).

ס'געהען אריין ליובאוו אנדרעיעוונא, גאיעוו און סימעאנאוו־פישטשיק; סימעאנאוו־פישטשיק אין אַ „פאַדיאַוואק" פון דינען טוך און שאַראַוואַרעז. גאיעוו געהט אריין און מאַכט בעוועגונגען מיט די הענד און מיט'ן קערפער, ווי ער וואלט געשפיעלט בילי־אַרד.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ווי איז דאס? לאז מיך דערמאהנען זיך... דעם גאַנצען איז ווינקעל אריין! דעם דופּלעט איז דערמיט!

ג א י ע ו ו: איך שנייד אין ווינקעל אריין! אמאל זיינען מיר בייד געשלאפען אין דעם ציכער, שוועסטער, און איצט ביז איך שוין 51 יאהר אלט, ווי מארנע דאס זאל ניט זיין...

ל א פ א כ י ן: יא, די צייט שטעהט ניט אויף איין אָרט.

ג א י ע ו ו: וועמען?

ל א פ א כ י ן: איך זאג, די צייט שטעהט ניט אויף איין אָרט.

ג א י ע ו ו : אוז דאָ שמעקט מיט פֿאטשולעס.

א נ י א : איך וועל נעהן שלאפֿען, א גוטע נאכט, מאמא. (קושט איהר).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : טייער קינד מיינס. (קושט איהר די העגד). ביזט צופֿרידען, וואס דו ביזט אין דער היים? איך קען אלץ צו זיך ניט קומען.

א נ י א : א גוטע נאכט, אנקעל.

ג א י ע ו ו (קושט איהר דעם פֿנים, די העגד) : שלאפֿ רוהיג. ווי עהנליך דו ביזט צו דיין מוטער! (צו דער שוועסטער) דו, ליובא, ביזט אין איהרע יאהרען געווען אקוראט אזא.

אַניא גיט די האַנד לאפֿאַנין'ען און פֿישטשיק'ן, געהט אוועק אוז פֿערמאַכט די טהיר נאך זיך.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : זי האט זיך זעהר פֿער־מאטערט.

פ י ש ט ש י ק : אודאי, אזא לאנגער וועג.

ו ו א ר י א (צו לאפֿאַנין'ען און פֿישטשיק'ן) : נו, מיינע העררן? באלד דריי א זייגער, שוין צייט צו גענהן.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (לאַכט) : ביזט אלץ די זעלבע, ווארוא. (נעהמט איהר צו זיך און קושט איהר). כ'וועל אוים־טרינקען די קאפֿע, וועלען מיר אלע אוועקגעהן. (פֿירט לעגט איהר אַ קישעלע צו פֿוסען). א דאנק, מיין טייערער. איך בין געוואוינט צו קאפֿע, כ'טרינק קאפֿע בייטאג אוז בייגאכט, א דאנק, מיין אלטיטש־קער. (קושט פֿירס'ען).

ו ו א ר י א : מען דארף א קוק טהאָן, צי האט מען אלע זאכען געבראכט... (געהט אַוועק).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : זיץ איך דאס טאקע דאָ? (לאַכט). מיר ווילט זיך שפֿרינגען, מאכען מיט די העגד. (פֿער־דעקט דעם פֿנים מיט די העגד). אוז פֿלוצלינג שלאפֿ איך! נאט איז אז ערות, כ'האב ליעב מיין היימאט, האב ליעב צערטליך, איך האב ניט געקענט ארויסקומען פֿון וואגאָן, כ'האב אלץ געווויינט. (אין טרערען) דאך, מען דארף טרינקען די קאפֿע, א דאנק דיר, פֿירס.

א דאנק דיר מיין אלטיטשקער. מיך פרעהט אזוי, וואס דו לעבסט נאך.

פ י ר ס: עהערנעכטען.

ג א י ע ו ו: ער הערט שלעכט.

ל א פ א כ י ז: איך דארף באלד, פינף א זייגער איז דער פריה, פאהרען קיין כארקאוו. אזא פערדראס! כ'האב געוואלט א קוק טהאן אויף אייך, זיך דורכשמועסען... איהר זייט נאך אלץ אזא פרעכטיגע.

פ י ש ט ש י ק (אטעמט שווער): אפילו שענער געווארען... אנגעטהאן אויף'ן פאריזער שטייגער... דער רוח זאל עס נעהמען...

ל א פ א כ י ז: אייער ברודער, לעאניד אנדרעאיטש זאגט אויף מיר, אז איך בין א כאם, א פראצענטניק, נאר דאס איז מיר אלץ איינס. זאל ער זאגען. מיר ווילט זיך נאר, אז איהר זאלט מיר גלויבען וויי פריהער, אז אייערע וואונדערבארע, ריהרענדע אויגען זאלען קוקען אויף מיר, ווי פריהער. בארמהערציגער גאט! מיין פאטער איז געווען א לייבאייגענער ביי אייער זיידען און פאטער, אבער איהר, איהר אייגענטליך, האט פאר מיר געטהאן אמאל אזוי פיעל, אז איך האב אלץ פערגעסען און האב אייך ליעב ווי אן אייגענע... מעהר ווי אן אייגענע.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך קען ניט אייניזיצען, איך קען ניט... (שפרינגט אויף און גיהט ארום א שטארק אויפגערעגט). איך וועל די פרייד ניט אויסהאלטען... לאכט פון מיר, איך בין א נארישע... מיין טייער שאפעלע... (קושט די שאפע). טישעלע מיינס!

ג א י ע ו ו: און אהן דיר איז דא די ניאניע געשטארבען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (זעצט זיך און טרינקט קאווע): יא, א ליכטיגען גן עדן זאל זי האבען. מען האט מיר געשריבען.

ג א י ע ו ו: און אנאסטאסי איז געשטארבען. פעטרושקע דער קאסאקע איז פון מיר אוועק און איצט איז ער אין שטאדט

ביי׳ם פּריסטאוו. (נעהמט פון קעשענע ארויס א שאכטעל מיט צוקערקעס, נאגט).

פּ י ש ט ש י ק: מיין טאכטער, דאשענקא... גריסט אייך...

ל א פּ א כ י ן: מיר ווילט זיך אייך זאגען א זעהר אנגענעהמע, פּרעהליכע זאך. (קוקט אויף׳ן זייגער). באלד פּאהר איך אוועק. ניטא קיין צייט צו שמועסען... נו, איך וועל עס מאכען אין צוויי — דריי וועכטער. איהר ווייסט דאך שוין, אז דער קאשענגאכטען אייערער וועכט פּערקויפט פּאר חובות, דעם 22טען אויגוסט וועט זיין די ליציטאציע, איהר דארפט זיך אבער ניט זארגען, מיין טייערע, שלאפט זיך רוהיג, פּארהאן אז אויסוועג... אט איז מיין פּלאן. זייט אויפמערקזאם, איך בעט אייך! אייער גוט איז ניט מעהר ווי צוואנציג וויארסט פון שטאדט, דערביי איז אז אייזענבאהן, וועט מען זאל דעם קאשען־גאכטען אוו די ערד ביי׳ן טייך צוטיילען אויף פּאכצעלען אוו אבגעבען אין ארענדע אויף דאטשעס, קענט איהר זיכער האבען אמוועניגסטען 25 טויזענד רובל א יאהר הכנסה.

ג א י ע ו: ענטשולדיגט, ס׳ארא אונזין!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך פערשטעה אייך ניט גוט, יערמאלאי אלעקסעאיטש.

ל א פּ א כ י ן: איהר וועט נעהמען ביי די דאטשניקעס דאס מינדסטע 25 רובל א יאהר פאר א דעסיאטינע, און אויב איהר וועט שוין איצט אנאנסירען, גאראנטיר איך אייך מיט וואס איהר ווילט, אז ביז הערבסט וועט ביי אייך ניט בלייבען קיין איין פּרייע שטיקעל ערד, מען וועט צוכאפּען אלץ. מיט אין וואכט, איך גראטולירן אייך, איהר זייט געראטעט. דער ארט איז א וואונדערבארער, די טייך — א טיעפּע. אודאי, דארף מען אביסעל אין ארדנונג ברענגען, אויסרייניגען... צום ביישפּיעל אייניוואכפּען די אלע אלטע געביידעם, אט דאס הויז, וואס טויג שוין צו גארניט, אויסהאקען דעם אלטען קאשען־גאכטען...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: אויסהאקען? טייערער מיינער, ענטשולדיגט מיר, איהר פערשטעהט גארניט. אויב אין דער

נאנצער גובערניע איז פארהאן עפּעס אינטערעסאנטעס, אדער נאר מערקווירדיגעס, איז עס נאר אונזער קארשעז־גאַרטעז.

ל א פ א כ י ז : מערקווירדיג איז דער גאַרטען נאר דערמיט, וואס ער איז זעהר גרויס. קארשעז וואקסען איינמאל איז צווי יאהר, און דאס איז אויך ניטא וואו אהין צוטהאן, קיינער קויפט ניט.

ג א י ע ו ו : אויך אין „ענציקלאפּעדישען וועדטערבוך" וועדט דערמאנט אונזער קארשעז־גאַרטען.

ל א פ א כ י ז (קוקט אויפ'ן זייגער) : אויב מיר וועלען גאר־ניט אויסטראכטען אוז צו קיין בעשלוס ניט קומען, וועט דעם 22טען אויגוסט זיין די ליציטאציע, אוז דער קארשעז־גאַרטען, אוז דאס גאנצע גוט וועט פערקויפט ווערען אין אוקציאן. ענטשליסט זיך! קיין אנדער אויסוועג איז ניטא, איהר מעגט מיר גלויבען. ניטא אוז ניטא.

פ י ר ס : אמאלינע צייטען, מיט א יאהר 50—40 צוריק האט מען די קארשעז גערעקענט, געווייקט, מארינירט, געפּרעגעלט איינגעמאכטס, אוז מ'פלעגט...

ג א י ע ו ו : שווייג א ווייל, פירס.

פ י ר ס : אוז מען פלעגט גאנצע וואגענס געטרינקענטע קאר־שעז נאך מאסקווע אוז כארקאוו שיקען. געלד געווען! אוז די גע־טרינקענטע קארשעז זענען דאמאלס געווען ווייך, זים, שמעקעדיג, זאפטיג... מען האט געוואוסט אזא מיטעל...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א : אוז וואו איז איצט דער מיטעל?

פ י ר ס : מען האט פערגעסען. קיינער געדענקט ניט.

פ י ש ט ש י ק (צו ליובאוו אנדרעיעווענע) : וואס הערט זיך אין פאריז? ווי האט איהר געלעבט? געגעסען זשאבעם?

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א : קראקאדילען האב איך געגעסען.

פ י ש ט ש י ק : וואס איהר זאגט...

ל א פ א כ י ז : ביז איצט זענען איז דארף געווען פריצים אוז פויערן. אוז איצט האבען זיך בעוויזען דאטשניקעס. אלע שטעדט,

אפילו די קלענסטע, זענען איצט ארומגערינגלט מיט דאטשעס. מען קען זאגען, אז דער מין וועט זיך אין א יאהר צוואנציג פערמעהרען אהן א שעור. איצט טרינקען זיי נאר טהעע אויפ'ן באלקאן, נאר ס'קען זיך דאך מאכען, אז אויף זייער דעסיאטינע ערד וועלען זיי זיך פערנעהמען מיט בעל־הבית'ישקייט, און דאמאלס וועט אייער קארשען־גארטען וועלען גליקליך, רייך, פרעכטיג...

ג א י ע ו ו (אויפגעברענט): וואס פאר אן אונזין!

ס'קומען אריין וואריא און יאשא.

ו ו א ר י א: דא האט איהר, מאמע, צוויי טעלעגראמעס פאר אייך (געפינט דעם שליסעל און עפענט מיט א קלונג אן אלטמאדישען שראנק) דא זענען זיי.

ל י ו ב א ו ו אנדר ע י ע ו ו נ א: דאס איז פון פארין. (צוריסט די טעלעגראמעס, ניט איבערלעזענדיג). מיט פארין איז אוים!..

ג א י ע ו ו: וויסטו, ליובא, וויי אלט דער שראנק איז? מיט א וואך צוריק רוק איך ארויס דעם אונטערשטען שופלאדעל, איך טהו א קוק, דארט זענען ציפערז אויסגעברענט. דעם שראנק האט מען געמאכט אקוראט מיט הונדערט יאהר צוריק. ווי געפעלט עס דיר? הא? מען וואלט געקענט א יובילי פייערן. א זאך אהן לעבען, און דאך, זאגט אייך וואס איהר ווילט, א ביכער־שראנק.

פ י ש ט ש י ק (פערוואונדערט): הונדערט יאהר... וואס איהר זאגט!..

ג א י ע ו ו: יא... ס'איז א זאך... (טאפט דעם שראנק). טייערער, פיעל געהרטער שראנק! איך בעגרים דיין עקזיסטענץ, וואס איז מעהר פון הונדערט יאהר געווען געווידמעט די ליכטיגע אידעאלען פון גוטעם און גערעכטיגקייט. שווייגענדיג האסטו גערופען צו פרוכטבארער ארבייט, און דיין קול איז ניט אבגעשוואכט געווארען די גאנצע הונדערט יאהר, און די גאנצע צייט האסטו (וויינט) געוועקט אין די הערצער פון אונזער משפחה מוטה און א גלויבען אין א בעסערער צוקונפט און געלערנט זיי די אידעאלען פון גוטעם און געזעלשאפטליכען זעלבסט־בעוואוסטזיין. (פאוזע).

ל א פ א כ י ז: יא...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : דו ביזט אלץ דערזעל־בער, לעניא.

ג א י ע ו ו (אַביסעל פערשעהמט) : רעכטס פון באל צום ווינ־קעל צו! איך שנייד אין די מיטעלסטע אריין!

ל א פ פ א כ י ז (קוקט אויפֿן זייגער) : נו, איך דארף שויז געהן.

י א ש א (דערלאַנגט ליובאוו אַנדרעיעוונא די רפואות) : אפשר, וועט איהר איצט איינעהמען די פילען...

פ י ש ט ש י ק : מען דארף ניט נעהמען קיין מעדיקאמענ־טען, מיין הויכגעשעצטע... ניט קיין נוץ, ניט קיין שאדען ברענגען זיי... אנא, ווייזט אהער... הויכגעשעצטע... (נעהמט די פילען, שיט זיי אוים אויפֿן האַנד, בלאזט אויף זיי, לעקט זיי אריין אין מויל און פערטרינקט מיט קוואַס) פארטיג!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (דערשראַקען) : איהר זייט פון זינען אראַב!

פ י ש ט ש י ק : אלע פילען איינגענומען.

ל א פ פ א כ י ז : אזא פרעסער. (אַלע לאַכען).

פ י ר ס : פאר חגא זענען זיי ביי אונז געווען, האבען זיי א האלבען עמער אוגערקעס אויפגענעסען (מורמעלט).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וואס זאגט ער דארט?

ו א ר י א : שוין דרויי יאהר, ווי ער מורמעלט אזוי. מיר זענען געוואוינט מיט איהם.

י א ש א : א מענש אין די עלטערע יאהרען.

שאַרלאטא איוואנאוונא, אין אַ וווייסען קלייד, זעהר דאר, אויס־געשנורעוועט, מיט אַ לארנעטקע געהט דורך די סצענע.

ל א פ פ א כ י ז : ענטשולדיגט, שארלאטא איוואנאוונא, איך האב אלץ ניט געהאט די מעגליכקייט איך צו בעגריסען (זיהל קושען איהר האנד).

ש א ר ל א ט א (נעהמט צו די האַנד) : זאל מען אייך עַרלויבען קושען די האנד, וועט איהר וועלען דערנאך דעם ארעם אוו דערנאך דעם אקסעל...

ל א פ א כ י ז: ס'נעהט מיר הייבט ניט. (אַלע לאַכען). שאר־לאַטא איוואנאוונא, ווייזט א קונץ!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: שארלאַטא, ווייזט א קונץ.

ש א ר ל א ט א: מען דארף ניט. איך ווילּ שלאַפען. (גענט אַוועק).

ל א פ א כ י ז: אין דרי וואכען ארום וועלען מיר זיך זעהן (קושט ליובאוו אַנדרעיעוונאַ'ס האַנד). דערווייל זייט געזונד. שויז צייט. (צו גאַיעוו'ן). צום ווידערזעהן. (גיט די האנד וואַרייאַ'ן, דער־נאך פירט'ן אוז יאַשאַ'ן). עס ווילט זיך ניט אוועקפאהרען. (צו ליובאוו אַנדרעיעוונאַ) אויב איהר ווענט זיך איבערלעגען וועגען די דאטשעס אוז בעשלייסען, זאלט איהר מיר באלד געבען צו וויסען, וועל איך קריגען גענליהען א פופציג טויזענד רובל. בעטראכט ערנסט די זאך.

ו ו א ר י א (אין כעם): נעהט זשע שוין אוועק, אמאל!

ל א פ א כ י ז: איך נעה, איך נעה... (נעהט אַוועק).

ג א י ע ו ו: א כאם. איבריגענס, פארדאַן... ווארייא האט חתונה מיט איהם. ס'איז ווארייא'ס חתן'דעל.

ו ו א ר י א: רעדט ניט, אנקעל, קיין איבערריגע רייד.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: נו יא, ווארייא, מיך ווענט עס זעהר פרעהען. ער איז א גוטער מענש.

פ י ש ט ש י ק: א מענש, דעם אמת זאגענדיג... נאר א נע־הויבענער... אוז מיין דאשענקא... זאגט אויך, אז... פערשיערענע זא־כען זאגט זי (כראפעט, נאר באלד כאפט ער זיך אויף). דאך, הויכגע־שעצטע לייהט מיר אוים... 240 רובל... מארגען דארף איך צאהלען פראצענט אויפ'ן חוב...

ו ו א ר י א (דערשראקען): ניטא, ניטא!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך האב ווירקליך נאר־ניט.

פ י ש ט ש י ק: ס'ווענט זיך נאך נעפינען. (לאַכט). איך פער־ליר קיינמאל ניט די האפנונג. שוין אלץ פארפאלען, טראכט איך אמאל, כ'בין רואינירט, — בויט מען אן אייזענבאהן, אוז זי נעהט

דורך מיין עדר אוו... מען בעצאהלט מיר. ניט היינט, איז מארגען וועט זיך נאך עפעס מאכען... דאשענקא וועט די צוויי הונדערט טויזענד געווינען... זי האט א בילעט.

ליובאוו אנדרעיעוונא: אויסגעטרונקען די קאווע, איצט — שלאפען.

פירס (פוצט מיט אַ בערשטעל גאיעוו'ן, מוסר'ט איהם): וויע־דער ניט די הויזען אנגעטהאן. וואס זאל איך מיט אייך טהאן!

וואריא (שטיל): אניא שלאפט. (עפענט שטיל דעם פענסטער). שווין אויפגענאנגען די זון, ס'איז ניט קאלט. גיט נאר א קוק, מאמעניו, ס'ארא וואונדערבארע בוימער! גאט מיינער, א לופט! די שטארעז זינגען!

גאיעוו (עפענט דעם אַנדערן פענסטער): דער גארטען איז אינגאנצען א וווייכער. דו האסט ניט פערגעסען, ליובא? אט די לאנגע אלעע געהט גלייך — גלייך, ווי אן אויסגעצויגענער פאס, זי בלישטשעט אין לבנה נעכט. געדענקסט? האסט ניט פערגעסען?

ליובאוו אנדרעיעוונא (קוקט דורכ'ן פענסטער אין גארטען): א, מיין קינדהייט, מיין אונשולד! אין דעם צימער בין איך געשלאפען, געקוקט פון צימער אין גארטען אריין, דאס גליק האט זיך אויפגעכאפט יעדען פריהמארגען צוזאמען מיט מיר, איז דער צייט איז דער גארטען געווען גלייך ווי איצט, קיין זאך האט זיך ניט געביטען. (לאכט פאר פרייד). אינגאנצען, אינגאנצען א וווייסער! א, גארטען מיינער! נאך א פינסטערן, נאסען הערבסט אוו א קאלטען ווינטער, ביזטו וויעדער יונג, פול גליק, אוו די הימעלשע מלאכים האבען דיך ניט פערלאזען... אה, וועז מען זאל אראבנעהמען פון מיין ברוסט אוו שולטערז דעם שווערען שטיין, אה, וועז כ'זאל קענען פערגעסען מיין פערגאנגענהייט!

גאיעוו: יא, אוו אט דעם גארטען וועט מען פערקויפען פאר חובות, ווי מאדנע דאס איז...

ליובאוו אנדרעיעוונא: גיט נאר א קוק, די פערשטארבענע מאמע געהט ארום איבער'ן גארטען... אין א וווייסער קלייד! (לאכט פאר פרייד). דאס איז זי.

ג א י ע ו ו : וועמען? (צו וואַריאַ'ן). וואָס האָט ער געזאָגט?

ו ו א ר י א (צו יאַשאַ'ן) : דיין מוטער איז געקומען פון דארף, זיצט פון נעכטען אן אין ציטער פון די דיענער און וואַרט, ווי? דיך זעהן...

י א ש א : זאָל זי זיך געהן געזונטערהייט!

ו ו א ר י א : אָך, דו אונפערשעהמטער.

י א ש א : נויטיג געדארפט. זי האָט געקענט מארגען קומען. (געהט אַוועק).

ו ו א ר י א : די מאמע איז דיזע?בע, ווי געווען, האָט זיך אויף א האָר ניט געביטען. מען זאָל איהר נאָר ל?אזען. ווען זי א?ץ צו־טיי?ען.

ג א י ע ו ו : יא... (פאוזע). האָט מען צו א קראנקהייט צופיע? רפואות, איז דאָס א סמן אז די קראנקהייט קען מען ניט אויסהיי־ל?ן. איך טראכט, דערעה מיר דעם קאָפּ, כ'האב א סך מיט?ען, נאָר א סך, הייסט עס אייגענטלי?, קיין איין מיטע? ניט. ס'וואָלט גוט געווען צו קריגען א ירושה פון עמיצען, ס'וואָלט גוט געווען אויס־צוגעבען אונזער אניא'ן פאר זעהר א רייכען מענשען, ס'וואָלט גוט געווען א פאָהר טהאַן קיין יאראסלאַוו און פֿרוכען מזל ביי דער טאנטע דער גראפינע, זי איז דאָך זעהר, זעהר רייך.

ו ו א ר י א (ווייניג) : נאָט זאָל נאָר זיין צו הילפֿ.

ג א י ע ו ו : רעווע ניט. די טאנטע איז זעהר רייך, נאָר זי האָט אונז ניט ל?יבע. ערשטענס האָט די שוועסטער חתונה געהאט מיט אן אדוואָקאט, ניט פון דעם אדע?...

אַניאַ בעווייזט זיך אין מיר.

ג א י ע ו ו : האָט חתונה געהאט מיט א ניט־אדע?יגען, און מען קען ניט זאָגען, זי זאָל זיך האָבען אויפגעפיהרט זעהר טוגענד־האפט. זי איז א גוטע, א ל?יבע, א וואוי?ע, איך האָב איהר זעהר ל?יבע, אָבער וואָס פאר א זכות מען זאָל אויף איהר ניט זוכען, מוז מען זיך מודה זיין, אז זי איז זינדיג. דאָס פיהל?ט זיך אין יעדען ריהר איהרען.

ו ו א ר י א (שעפּטשעט) : אניא שטעהט אין טהיר.

ג א י ע ו ו : וועמען? (פֿאוזע). א וואונדערבארע זאך, עפּעס איז מיר אריינגעפאלען אין רעכטען אויג... כ'האב אנגעהויבען שלעכט צו זעהן. אוו דאנערשטאג, וועז כ'בין געווען אין געריכט... ס'געהט אַריין אַניאַ.

ו ו א ר י א : פאר וואס זשע שלאפסטו ניט, אניא?

א נ י א : ס'שלאפט זיך ניט. איך קען ניט.

ג א י ע ו ו : קינד מיינס. (קושט אַנאַ'ן דעם פּנים, די הענד). קינד מיינס... (אין טרערען). דו ביזט ניט קיין פּלימעניצע, דו ביזט כּיין מלאך, דו ביזט פאר מיר אלצדינג. גלויב מיר, גלויב...

א נ י א : איך גלויב דיר, אַנקעל, אלע האבען דיך ליעב, אכטען דיך... אַבער ליעבער אנקעל, דו דארפסט שווייגען, נאר שווייגען. וואס האסטו נאר וואס געריעדט וועגען מיין מאמעז, דיין שוועסטער? צו וואס האסטו דאס אלץ גערעדט?

ג א י ע ו ו : יא, יא... (פֿערדעקט זיך דעם פּנים מיט איהר האַנד). אין דער אמת'ן, דאס איז שרעקליך! גאט מיינער! גאט, ראטעוועט מיך! אוו כ'האב היינט א רעדע געהאלטען פאר'ן שראנק... אווי נאריש! אוו נאר, וועז איך האב געענדיגט, האב איך פערשטאנען, אז ס'איז נאריש.

ו ו א ר י א : טאקע, אנקעל, איהר דארפט שווייגען. שווייגט זיך, אוו דאס נאר.

א נ י א : וועסטו שווייגען, וועט דיר אליין טאקע בעסער זיין.

ג א י ע ו ו : איך שווייג. (קושט אַנאַ'ן אוו וואַריאַ'ן די הענד). איך שווייג. איצט וועגען געשעפטן. דאנערשטאג ביז איך געווען אין געריכט, ס'זענען זיך צונויפגעקומען חברה, האט מען געשמועסט וועגען פערשיעדענע זאכען, אהין — אהער, אוו מיר דוכט, מען וועט קענען א הלואה קריגען אויף וועקסלען, צו בעצאהלען די פּראצענטענט אין באנק.

ו ו א ר י א : גאט זאל נאר זיין צוהילף!

ג א י ע ו ו : דינסטאג פאהר איך, וועל נאך אמאל איבעררעדען. (צו וואַריאַ'ן). רעווע ניט. (צו אַנאַ'ן). די מאמע וועט זיך דורכרעדען מיט לאפאכין'ען; ער וועט איהר, אודאי ניט אבזאגען... אוו

דו, וועז דו וועסט זיך אויסרוהען פון וועג, וועסטו א פאהר טהאז קיין יאראסלאוו צו דער גראפינע, דיין באבע. אט אזוי וועלען מיר ארבייטען פון דרעי זייטען — אלץ וועט שוין זיין גוט. די פראצענטען וועלען מיר בעצאהלען, איך בין זיכער. (לעגט אַ צוקערקע אין מויל). ביי מיין עהרע שווער איך, ביי וואס דו ווילסט, דאס גוט וועט ניט פערקופט ווערען! (אויפגערעגט). ביי מיין גליק שווער איך! נא־דיר מיין האנד, אויב כ'וועל דערלאזען צו ליציטאציע, בין איך א מאוסער, נידריגער מענש! ביי מיין לעבען שווער איך!

א נ י א (זי איז ווידער רוהיג געווארען, זי איז גליקליך): ס'ארא גוטער דו ביזט, אנקעל, ס'ארא קלוגער (נעהמט אַרום דעם אנקעל). איצט בין איך רוהיג! רוהיג! גליקליך!

ס'געהט ארויס פירס.

פ י ר ס (מיט אַ פארוואורף): לעאניד אנדרעאיטש, האסט גאט אין הארצען! וועז וועט איהר געהן שלאפען?

ג א י ע ו ו: באלד, באלד. דו גיי אוועק, פירס. איך וועל שוין אליין, אויסטהאז זיך. נו קינדער, ליו־ליו... די פרטים וועלען מיר ארומרעדען מארגען, אוז איצט געהט שלאפען. (קושט אַניאַ'ן אוז וואַריאַ'ן). איך בין א מענש פון די אכציגער יאהרען... מען האלט ניט פון דער צייט, כ'קען אבער זאגען, פאר מיינע איבערצייגונג האב איך זיך געגוג אנגעליטען אין מיין לעבען. ניט אומזיסט האבען מיך די פויערן ליעב. דעם פויער דארף מען קענען! מען דארף ווייסען, ווי...

א נ י א: שוין ווייעדער, אנקעל!

ו ו א ר י א: איהר שווייגט, ליעבער אנקעל!

פ י ר ס (אין כעס): לעאניד אנדרעאיטש!

ג א י ע ו ו: כ'גיי... לעגט אייך. איך וואלף אין מיטען! געהט אַוועק, איהם געהט נאך פירס, קוים וואס ער ריהרט זיך.

א נ י א: איצט בין איך רוהיג. אין יאראסלאוו פאהרען ווילט זיך מיר ניט, איך האב ניט ליעב די באבע, אוז דאך בין איך רוהיג. א דאנק דעם אנקעל. (זעצט זיך).

ו ו א ר י א: מען דארף שלאפען. איך גיי. וועז דו ביזט נע־

וועז אוועקגעפאהרעז, האבעז מיר דא געהאט אז אונאנגענעהמליכ־קייט. איז דעם אלטען שטיבעל פאר די דיענער, וואוינעז, ווי דו ווייסט, נאר די אלטע בעדיענטע: יעפימושקא, פאליא, יעווסטיגנעי, נו אוז קארפּ. האבעז זיי אנגעהויבעז ארויינצוגעהמעז צו זיך אויף נעכטיגעז עפעם ארומטרייבער אזוינע — איך פערשווייג. הער איך, כיעז האט פערשפּרייט א קלאנג, אז כ'האב געהייסעז קאַרמעז דעם עולם מיט הויל ארבעם. פאר קארגהייט, פערשטעהסטו מיך... אוז דאס אלץ איז יעסטיגנעי'ס ארבייט... גוט, טראכט איך מיר. אויב אזוי, טראכט איך מיר, טא וואַרט א ווייל. פערוואַרף איך צו זיך יעווסטיגנעי'עז... (געזעצט) קומט ער... ווי קענסטו, זאג איך, יעווי־כטיגנעי, דו נאר איינער... (גיט אַ קוק אויף אַנאַ'ן). אניטשקא... (פאוזע). אנשלאפעז געווארעז! (נעהמט אַנאַ'ן פאר'ן ארים) קום איז בעטעל ארויז... קום... (פיהרט איהר). אנשלאפעז געווארעז מיז נשמה! קום... (זיי געהען).

ערגעז ווייט הינטערז גארטעז שפּיעלט אַ פאַסטוך אויף א פּייפּעל טראַפּימאוו געהט דורך די סצענע אוז דערזעהענדיג אַנאַ'ן אוז וואַר־יאַ'ן בלייבט ער שטעהז.

ו ו א ר י א: טססס... זי שלאפט... שלאפט... קום, טייערע.

א נ י א (שטיל, האלב שלאפענדיג): איך בין אזוי פערמא־טערט... אלע גלעקלעך... אנקעל... ליעבער... אוז די מאמע אוז דער אנקעל...

ו ו א ר י א: קום, טייערע, קום... (געהען אַוועק אין אַנאַ'ס צימער).

ט ר א פ י מ א ו ו (ענטציקט): זוז מיינע! פריהלינג מיי־נער!

פ א ר ח אַ נ ג.

צוויי טער אקט.

א פעלה. אן אלט, איינגעבויגען, שוין לאנג פערלאזען קלויסטערל. דערביי א ברונעם, גרויסע שטיינער, וואס זענען אפנים אמאל געווען מצבות און אן אלטע באנק. ס'זעהט זיך דער וועג צו גאיעוו'ס פאלוואַרק. אן א זייט, אויפהויבענדיג זיך אין דער הויך, טונקלען טאפאליעס. דאס הויבט זיך אן דער קאַרשען־גארטען. פון דערווייטענס א רייהע טע־לעגראף־סלופעס, און ווייט, ווייט אויף'ן האריזאנט זעהט זיך מוטנע די גרויסע שטאדט. זעהן קען מען איהר נאר אין א גוטען, העלען וע־טער. די זון האלט ביים פערגעהן. שארלאטא, יאשא און דוניאשא זיצען אויף א באנק; יעפיכאדאוו שטעהט דערביי און שפיעלט אויף א גיטארע; אלע זיצען פערטראכטע. שארלאטא אין אן אלט מיצעל; זי האט אראב־גענומען פון אקסעל די ביקס און פערריכט די שנאל פון פאס.

ש א ר ל א ט א (פערטראכט): איך האב ניט קיין ריכטיגען פאספארט, כ'וויים ניט, ווי אלט איך בין, און מיר דוכט זיך, אלץ אז איך בין א יונגינקע. וועו איך בין געווען א קליין מיידעלע, פלע־גען מיין טאטע און מאמע פאהרען איבער די ירידעז און געבען דארטען גאר פיינע פארשטעלונגען. און איך פלעג שפרינגען און מאכען פערשיעדענע קונצען. און וועו טאטע־מאמע זענען געשטאר־בען, האט מיך גענומען צו זיך א דייטשע מאדאם און מיך געלע־רענט. גוט. בין איך אויסגעוואקסען, און דערנאך א גובערנאנטקע געווארען. און פון וואנען קום איך, און ווער בין איך — וויים איך ניט... ווער זענען מיינע עלטערז, אפשר האבען זיי גארניט חתונה געהאט, וויים איך ניט. (נעהמט פון קעשענע אן אוגערקע און עסט). כ'וויים גארניט. (פאוזע). ס'וויל זיך אזוי דוכריידען זיך און מיט וועמען איז ניטא... כ'האב קיינעם ניט...

י ע פ י כ א ד א ו ו (שפיעלט אויף דער גיטארע און זינגט):
„וואס ארט מיר די רוישיגע וועלט, וואס ארעז מיר שונאים אוו

פריינד"... ס'אַרא פערגעניגעז ס'איז צו שפּילעז אויף א מאנדאליז!

ד ו נ י א ש א: דאס איז א גיטארע, אוו ניט קיין מאנדאליז. (קוקט אין שפּיגעל אוו פּודערט זיך).

י ע פּ י כ א ד א ו ו: פּאר א משוגענעם, וואס איז פערליבט, איז דאס א מאנדאליז... (זינגט צו) „וואלט מיין הארץ בעגעגנט ליבע, איז איהרע שטראהלעז זיך געווארעמט"...

יאשא זינגט צו.

ש א ר ל א ט א: א שרעק, ווי די מענשעז זינגען... פוי! ווי שאקאלעז.

ד ו נ י א ש א (צו יאשא'ן): פוו דעסטוועגעז, ס'אַרא גליק אין אויסלאנד צו זיין.

י א ש א: יא, געווים. כ'קעז ניט מיט אייך ניט איינשטימעז. (געגעצט, פערוויכערט א סיגאר).

י ע פּ י כ א ד א ו ו: א ריכטיגע זאך. אין אויסלאנד איז אלץ שוין פוו לאנג אין פולער קאמפּלעקציע.

י א ש א: ממילא.

י ע פּ י כ א ד א ו ו: איך בין א מענש אן ענטוויקעלטער, לעז פערשיעדענע מערקווירדיגע ביכער, אוו כ'קעז אלץ ניט בעגרייפעז די ריכטונג, וואס איך ווילל אייגענטליך, צי זאל איך לעבעז אדער שיסעז זיך? אין דער אמת'ן גערעדט, סיי־ווי־סיי טראג איך שטענדיג ביי זיך א רעוואלווער. אט איז ער (ווייזט דעם רעוואלווער).

ש א ר ל א ט א: געענדיגט. איצט געה איך (טהוט אן דעם ביקס). דו יעפיכאדאוו, ביזט זעהר א קלוגער מענש אוו זעהר א שרעקליכער, דיך דארפעז זעהר, זעהר ליעב האבעז פרויעז. בערר!.. (געהט) אט די חכמים זענעז אלע אזעלכע נארישע, אז ס'איז ניטא מיט וועמעז א וואָרט אויסצורעדעז... אלץ אליין, אליין, קיינעם האב איך ניט... וועד בין איך, צו וואס בין איך, וויים איך ניט... (געהט אוועק ניט אויפענדיג).

י ע פּ י כ א ד א ו ו: אייגענטליך גערעדט, ניט אנריהרענדיג קיין אנדערע ענינים, מוז איך זיך אויסדריקעז צוויישעז אנדערעם וועגעז זיך אליין, אז דער שיקזאל פערהאלט זיך צו מיר אומדער־

באריכמדיג, ווי א שטורם־ווינד צו א קליין שיפעל. אויב מיר זאלען צולאזען, אז איך האב א טעות, איז פארוואס כאפ איך זיך אויף היינט אין דער פריה — למשל גערעדט — קוק זיך אייז, אוז ביי מיר אויף'ן ברוסט קריכט ארום א שרעקליך גרויסער שפין... אט אזא. (ווייזט מיט בוידע הענד). אוז נעהם א פלעשעל קוואס, אנצו־טרינקען זיך, דארף איך דארט געפינען עפעס א מיז זאך, וואס איז העכסט אונאנשטענדיג, א טאראקאז כדומה למשל. (פאוזע). איהר האט געלעזען באקל'ען? (פאוזע). איך ווייל איך מטריח זיין. אוודאטיא פעדאראוונא, אויף א פאר וועדטער.

ד ו נ י א ש א: רעדט.

י ע פ י כ א ד א ו ו: מיר וואלט זיך געוואלט אונטער פיער אויגען... (זיפצט אב).

ד ו נ י א ש א (צוטומעלט): גוט... נאר אפריהער ברענגט מיר מיין טאלמע... זי ליגט נעבען שראנק... דא איז אביסעל פייכט־לעך...

י ע פ י כ א ד א ו ו: גוט... איך וועל ברענגען... איצט וויים איך, וואס איך האב צו טהאן מיט מיין רעוואלווער... (נעהמט די גיטאַרע און גיהט אַוועק, צושפיעלענדיג).

י א ש א: צווויי און צוואנציג אומגליקען! א נארישער מענש, צווישען אונז רעדענדיג. (געענצט).

ד ו נ י א ש א: ער קען זיך נאך חלילה שיסען (פאוזע). איך בין אונרוהיג געווארען, דאס הארץ האט מיר פערקלעמט. נאך קינד־וויין בין איך אנגעקומען צו די הערז, האב איך זיך שוין אבגע־וואוינט פון פראסטען לעבען, הענד האב איך וויסע — וויסע, וויי א מאמזעל. א צארטע בין איך געווארען, אזא דעליקאטע, אז איי־דעלע, פאר יעדער זאך האב איך מורא... אזא שרעק. און אויב איהר, יאשא, וועט מיך אבנארעז, וויים איך ניט, וואס וועט זיין מיט מיינע נערוועז.

י א ש א (קושט איהר): אוגערקעלע! נעווים, א מיידעל טאר זיך ניט פערגעסען, אוז מעהר פאר אלץ האב איך פיינט, אז א מיידעל פיהרט זיך שלעכט אויף.

ד ו נ י א ש א : כ'האב אייך ליידענשאפטליך ליעב געקראַ־
גען, איהר זייט א געביל־דעטער, וועגען אלעס קענט איהר א מיינונג
זאגען... (פאוזע).

י א ש א (געגעצט) : יא... מיין מיינונג איז אזוי : האט א
מיידעל עמיצען ליעב, הייסט עס, זי איז אן אונמאראלישע. (פאוזע).
ס'איז אנגענעהם אויסצורויכערן א סיגאר אויף'ן פרייען לופט.
(הערט זיך איין). מען געהט אהער... דאס זענען די הערען...

דוניאשא נעהמט איהם ארום.

י א ש א : געהט אהיים אזוי ווי איהר וואלט געגאנגען צום
טייך זיך באדען; געהט מיט אט דעם שטעגעל, א־ניט וועלען זיי
אייך בעגעגנען אוו מען וועט נאך טראכטען וועגען מיר, אז איך
האב אבגעמאכט זיך דא מיט אייך צו טרעפען. כ'האב עס פיינט!

ד ו נ י א ש א (הוסט שטיל) : מיר האט דער קאפ אנגעהויי־
בען וועה טהאן פון דער ציגאר... (געהט אוועק).

יאשא בליבט זיצען נעבען קלויסטערל. ס'קומען ליובאוו אנדרעיעוו־
נא, גאיעוו און לאפאכין.

ל א פ א כ י ן : מען דארף אויכמאל פאר אלע מאל בעשלי־
סען, — ניטא קיין צייט צו ווארטען. די פראגע איז דאך גאר פשוט.
זענט איהר וויליג אבצוגעבען ערד פאר דאטשעס, אדער ניט?
ענטפערט אייז ווארט: יא, צו נייז? נאר אייז ווארט!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א : ווער רויכערט עס דא
עקעלהאפטע ציגארען... (זעצט זיך).

ג א י ע ו ו : אט האט מען אויסגעבויט אן אייזענבאהן, איז
געווארען בעקוועם (זעצט זיך). א פאהר געטהאן איז שטאדט אוו
געפריהשטיקט... דעם גלעזען איז דערמיט! כ'וואלט פריהער ג־
דארפט אריינגעהן אין הויז, אבשפיגלען אייז קאן...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א : וועסט נאך צייט האבען.

ל א פ א כ י ן : נאר אייז ווארט! (מיט געבעט). גיט זשע מיר
אן ענטפער!

ג א י ע ו ו (געגעצט) : וועמען?

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א (קוקט אין איהר פארט־

מאנע): נעכטען איז געווען א סך געלד, און היינט איז גאר וועניג. מיין ווארים נעבעך קארטעס אלעמען מיט מילכיגען סוף צו ליעב עקאנאמיע, אין קיך גיט מען די אלטע ליוט בלויז ארבעס, אוז איך פערשוועכ עפעס גאר אהן זין... (לאזט ארויס פון האנד די פארטמאנע. צושיט די גאלד־שטיקלעך). נו צושאטען... (איהר פערדריסט).

י א ש א: ערלויבט מיר, איך וועל עס גליך צונויפקלייבען. (קלייבט צונויף די מטבעות).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ד נ א: זייט אזוי גוט, יאשא. אוז צו וואס ביז איך געפאהרען פריהשטיקען?—א צרה'דיגער רעסטאראן אייערער, מיט דער מוזיק, די טישטיכער שמעקען מיט זייף... צו וואס אזוי פיעל טרינקען, לענא? צו וואס אזוי פיעל עסען? צו וואס אזוי פיעל רעדען? היינט איז רעסטאראן האסטי וויעדער פיעל גערעדט, אוז אלץ ניט צו דער זאך. וועגען די זיעבעציגער יאהרען, וועגען די דעקאדענטען, אוז פאר וועמען? פאר קעלנערס רעדען וועגען דעקאדענטען!

ל א פ א כ י ז: יא.

ג א י ע ו ו (מאכט מיט'ן האנד): פון מיר וועט שוין קיין מענש ניט זיין, דאס איז קלאר... (אויפגערעגט צו יאשא'ן). וואס איז דאס, כסדר דרעהסטו זיך פאר די אויגען...

י א ש א (לאכט): איך קען ניט אהן געלעכטער הערען אייער שטימע.

ג א י ע ו ו (צו דער שוועסטער): אדער איך, אדער ער...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: געהט אוועק, יאשא, געהט...

י א ש א (גיט אב ליובאוו אנדרעיעוונא'ן די פארטמאנע): באלד וועל איך אוועק (האלט זיך קוים אויף פון געלעכטער) די מינוט... (געהט אוועק).

ל א פ א כ י ז: אייער גוט קלייבט זיך צו קויפען דער גביר דעריגאנאוו. מען זאגט, ער וועט אלייז מיט זיין כבוד קומען צו דער ליציטאציע.

ליובאוו אנדרעיעוונא: פון וואנען ווייסט איהר?

לאפאכיז: מען שמועסט אין שטאדט.

גאיעוו: די יאראסלאווער טאנטע האט צוגעזאגט צו שיקען. וועז שיקען, וויפיעל שיקען — וויים מען ניט...

לאפאכיז: וויפיעל וועט זי שיקען, הונדערט טויזענד? צווויי הונדערט?

ליובאוו אנדרעיעוונא: נו... א צעהן — פופצעהן טויזענד, אזוי דערפאר קומט איהר אויף א דאנק.

לאפאכיז: פערצייהט מיר, אזעלכע לייכטזיניגע מענשען, ווי איהר, מיינע העררען, אזעלכע אונפראקטישע, מארנע, האב איך נאך ניט בעגעגנט. צו אייך רעדט מען קלארע דבורים, אייער גוט ווערט פערקויפט אזוי איהר — גלייך ווי איהר פערשטעהט ניט.

ליובאוו אנדרעיעוונא: וואס זשע זאלען מיר טהאן, לערנט אויס, וואס?

לאפאכיז: אלע טאג לערן איך אייך. אלע טאג זאג איך אייך די אייגענע זאך. אי דעם קארשען־נארטען, אי די ערד דארף מען אבגעבען אין ארענדע אויף דאטשעס, אזוי טהאן דארף מען עס שוין איצט, וואס גיכער, די ליציטאציע איז אונטער'ן נאז! פערשטעהט עס! וועט איהר איינמאל בעשלייסען ס'זאלען זיין דאטשעס, וועט מען אייך געבען געלד, ווי פיעל איהר וועט נור וועלען, אזוי איהר וועט זיין גערעטעט.

ליובאוו אנדרעיעוונא: דאטשעס אזוי דאטשניקעס — דאס איז אזוי וואולגאר, פערצייהט מיר.

גאיעוו: כ'בין אינגאנצען איינשטימיג מיט דיר.

לאפאכיז: אדער כ'וועל זיך צואווייגען אדער זיך צושריי־עז, אדער אין וועל חלש'ן, כ'קען שוין ניט מעהר! איהר האט מיך פערמוטשעט! (צו גאיעוו'ן): איהר זייט א באבע!

גאיעוו: וועמען?

לאפאכיז: באבע! (וויל אוועקגעהן).

ליובאוו אנדרעיעוונא (דערשראקען): נייז, געהט

ניט אוועק, טייערינקער. איך בעט אייך. אפשר, וועלען מיר אויס־טראכטען עפעס!

לאפאכין: וואס איז דא פארהאן צו טראכטען?!

לובאוואנדרעיעוונא: געהט ניט אוועק, איך בעט אייך. מיט אייך איז פאַרט פרעהליכער... (פאוזע). איך ווארט אלץ אויף עפעס, גלייך, ווי איבער אונז דארף איינפאלען דאס הויז.

גאיעוו (טיף פערטראַכט): דעם דופליעט איז ווינקעל... קרויזע אינדערמיט.

לובאוואנדרעיעוונא: צופיעל שויז האבען מיר געזינדיגט...

לאפאכין: וואס פאר א זינד האט איהר...

גאיעוו (לעגט אין מויל אריין אַ צוקערקע): מען זאגט, אז כ'האב מיין גאנצען פערמעגען אויפגעגעסען אויף צוקערקעס. (לאַכט).

לובאוואנדרעיעוונא: א, מיינע זינד... איך פלעג תמיד ווארפען זיך מיט געלד אהן אבהאלט, ווי א משוגע'נע, אוו חתונה געהאט מיט א מענשען, וואס האט נאר געהאלטען איז איין מאכען חובות. מיין מאן איז געשטארבען פון שאמפאניער, ער האט שרעקליך פיעל געטרונקען, — האב איך צום אומגליק ליעב געקראגען אן אנדערן. צוגויפגענאנגען זיך, אוו גראד איז דער זעל־בער צייט, — דאס איז געווען די ערשטע שטראף, א קלאפ גלייך אין קאפ אריין, אט דא איז טייך... איז דערטרונקען געווארען מיין יונגעל, בין איך אוועקגעפאהרען קיין אויסלאנד, אוועקגעפאהרען נאר איז נאנצען, קיינמאל שוין ניט צוריק צוקומען, ניט זעהן דעם טייך... כ'האב פערמאכט די אויגען, געלאפען משוגע'נערווייז אוו ער — נאך מיר... אונדערבארעמדיג, גראב... א דאטשע האב איך גע־קויפט נעבען מענטאנא, ווייל ער איז קראנק געווארען, אוו דריי יאהר האב איך טאג ווי נאכט פון קיין רוה ניט געווארטט, דער קראנקער האט מיך פערמוטשעט, די נשמה איז מיר אויסגענאנגען. אוו פאר־א־יאהרען, וועו מען האט די דאטשע פערקויפט אויסצו־צאהלען די חובות, בין איך אוועקגעפאהרען קיין פאריז, דארט

האט ער מיך בעראבעוועט, אוועקגעפאהרען, זיך צונויפגענאנגען מיט אן אנדערער, איך האב געפרובט זיך סמ'ען... אזוי נארישׂ, אזא שאנדע... האט זיך מיר פלוצלונג פערבענקט נאך רוסלאנד, נאך דער היימאט, נאך מיין מיידעלע... (ווישט די טרערען). גאט, גאט, זיי בארמהערציג, זיי מיר מוחל מיינע זינד! בעשטראף מיך ניט מעהר! (נעהמט ארויס פון קעשענע א טעלעגראם). היינט ערהאלטען פון פאריז, ער בעט פערצייהונג, בעשוועדט מיך, כ'זאל צוריקקומען... (רייסט די טעלעגראמע). דאכט זיך, מוזיק הערט זיך דא ערגעץ וואו. (הערט זיך איין).

ג א י ע ו ו : דאס איז אונזער בעריהמטער יודישער אר־קעסטע־. געדענקסט, פיער פידלען, א פלעיטע און א קאנטערבאס.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : ער עקזיסטירט נאך?

מען דארף איהם אמאל פערופען צו אונז. מאכען אן אוועגד.

ל א פ א כ י ן (הערט זיך איין) : מען הערט ניט... (זינגט שטיל צו) „און פאר גאלד וועלען דייטשען פארפראנצויזעוען דעם רום" (לאכט). האב איך נעכטען א פיעסע גענהען אין טעאטער! זעהר לעכערליך.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : אודאי נארניט לעכערליך. איהר דארפט ניט זעהן קיין פיעסען, גיט בעסער עפטער א קוק אויף זיך. ס'ארא גרויען לעבען איהר אלע לעבט, ווי פיעל אונגליטיגע רייד.

ל א פ א כ י ן : אמת... מען דארף אפען זאגען, אונזער לעבען איז נארישׂ... (פאוזע). מיין טאטע איז געווען א פויער, אן אידיאט, האט נארניט פערשטאנען, האט מיך ניט געלערנט, נאר געהאלטען אין איין שלאגען, שבור'ערהויט, און אלץ מיט א שטעקען. אייגענטליך בין איך דערזעלבער גולם און אידיאט, קיין זאך האב איך זיך ניט געלערנט, א האנדשריפט האב איך א צרה'דיגע, כ'שרייב אזוי, אז ס'איז א שאנדע פאר לייטען, ווי א חזיר.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : איהר דארפט חתונה האבען, מיין פרוינד.

ל א פ א כ י ן : יא... אמת.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : מיט אונזער וואריאן. זי איז א גוט מיידעל.

ל א פ א כ י ן : יא.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : זי איז ביי מיר א פראסטע, א גאנצען טאג ארבייט זי, און, דער עיקר, האט אייך ליעב. און אייך געפעלט זי אויך שוין פון לאנג.

ל א פ א כ י ן : נו טאקע. איך בין ניט דאגעגען. זי איז א גוט מיידעל.

ג א י ע ו ו : מיר לעגט מען פאר א שטעל אין א באנק זעקס טויזענד א יאהר. האסט געהערט?

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וואס רעדסטו? זיץ שוין שטיל...

פירס קומט; ער האט געבראכט א פאלטא.

פ י ר ס : זייט אזוי גוט, מיין הערר, טהוט אן, ס'איז פייבט.

ג א י ע ו ו (טהוט אן דעם פאלטא) : ביזט מיר שוין נמאס, ברודערקע.

פ י ר ס : וואס זאגט איהר... אין־דער־פריה אוועק געפאהרען גארניט זאגענדיג. (בעקוקט איהם).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : ווי פערעלטערט ביזטו געוואָרען, פירס!

פ י ר ס : וואס בעפעהלט איהר?

ל א פ א כ י ן : מען זאגט, האסט זיך שטארק געעלטערט!

פ י ר ס : איך ליעב לאנג. וועז מען האט זיך געגרייט מיך חתונה צו מאכען, איז נאך אייער פאטער אויך דער וועלט ניט געווען... (לאכט) און וועז ס'איז געוואָרען פרייהייט, בין איך שוין דער עלטסטער קאמערדיענער געווען. דאמאלס האב איך די פרייהייט ניט אנגענומען, בין געבליבען ביי די העררן. (פאוזע). און כ'גערענק אלע פרעהען זיך. וואס זיי פרעהען זיך, ווייסען זיי אליין ניט.

ל א פ א כ י ן : פריהער איז געווען זעהר גוט, מען האט געשמיסען אם וועניגסטען.

פ י ר ס (דערהערט ניט): אודאי. די פויערן ביי די פריצים, די פריצים ביי די פויערן, און איצט איז אלץ צווייט און צושפרייט, מען קען גאָרניט פערשטעהן.

ג א י ע ו ו: שווייג שוין, פירס. מאָרגען דארף איך אין שטאָדט פאָהרען. מען האָט מיר צוגעזאָגט צו בעקענען מיט א געגראל, וואָס קען געבען געלד אויף א וועקסעל.

ל א פ א כ י ן: עס וועט דערפון גאָרניט ארויסקומען. און די פראצענטען וועט איהר ניט בעצאָהלען, זייט רוהיג.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: דאָס רערט ער פון היץ. ניטא קיין שום גענעראלען.

ס'קומען טראָפימאָוו, אַניאַ און וואַריאַ.

ג א י ע ו ו: אָט גענעהן אונזערע.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (צאַרט): נעה, נעה... הארציגע מיינע... (נעהמט ארום אַנאַ'ן און וואַריאַ'ן). וועלכע איהר זאָלט ביידע וויסען, ווי ליעב איך האָב אייך. זעצט זיך דאָ דערביי, אָט אזוי. (אַלע זעצען זיך).

ל א פ א כ י ן: אונזער אייביגער סטודענט גהט אלץ מיט די מאמזעלען ארום.

ט ר א פ י מ א ו ו: ניט אייער געשעפט.

ל א פ א כ י ן: שוין נאָהענט צו 50 יאָהר, און אלץ נאָך א סטודענט.

ט ר א פ י מ א ו ו: לאָזט אָב אייערע נארישע שפאסען.

ל א פ א כ י ן: וואָס זשע, ביזט אין כעס, מאָדנער מענש וואָס דו ביזט.

ט ר א פ י מ א ו ו: טשעפע זיך אָב.

ל א פ א כ י ן (לאַכט): ערלויבט מיר אייך צו פרעגען, ווי פערשטעהט איהר וועגען מיר?

ט ר א פ י מ א ו ו: איך, יערמאלאי אלעקסאיטש, פערשטעה אזוי: איהר זייט א רייכער מאן, אין גיכען וועט איהר זיין א מיליאָנער. נו, איז אזוי ווי אין זינן פון שטאָעפן־וועקסלונג מוז

זיין א רויב־טהיער, וואָס פרעסט אויף אלץ וואָס קומט איהם אין וועג, מוז מען איהָ אויך האָבען. (אַלע לאָבען).

ו ו א ר י א: דערצעהלט בעסער, פעטיא, וועגען די פלאָנעטען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ניין, לאָמיר בעסער פיהרען ווייטער אונזער נעכטיגען שמועס.

ט ר א פ י מ א ו ו: וועגען וואָס?

ג א י ע ו ו: וועגען שטאָלצע מענשען.

ט ר א פ י מ א ו ו: מיר האָבען נעכטען גערעדט לאָנג, אָבער מיר האָבען זיך צו נאָרניט דעררעדט. אין שטאָלצע מענשען, אין אייער זינן, איז פארהאן עפעס מיסטישעס. אפשר זייט איהר, אויף אייער אופן, גערעכט. נאָר ווען מען זאָל דענקען פראָסט, אָהן חכמות, איז וואָס פאר א שטאָלץ קען שוין דאָ זיין, און וואָס פאר א זינן איז פארהאן אין דעם, אויב דער מענש איז פיזיאָלאָגיש א צרה'דיג בעשעפענישׂ, אויב די גרויסע מעהרצאָל, איז גראָב, ניט קלוג, טיעף־אומגליקליך? מען דארף אויפהערען צו קלייבען נחת פון זיך אליין. מען דארף נאָר ארבייטען.

ג א י ע ו ו: וועסט אלץ איינס שטארבען.

ט ר א פ י מ א ו ו: וער וויים? און וואָס הייסט עס — וועסט שטארבען? אפשר האָט דער מענש הונדערט חושים, און מיט'ן טויט קומען אום נאָר די פינף, וואָס מיר ווייסען, און די איבעריגע פינף און ניינציג בלייבען לעבען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ס'ארא קלוגער איהר זייט, פעטיא!

ל א פ א כ י ן (אירָאניש): א שרעק!

ט ר א פ י מ א ו ו: די מענשהייט געהט פאָרווערטס, פערפאָלקאָמענדיג איהרע כחות. אלץ, וואָס איז פאר איהר אונדערגרייכבאר איצט, וועט אמאָל ווערען נאָהענט, פערשטענדליך. מען דארף נאָר ארבייטען, העלפען מיט אלע כחות די, וואָס זוכען דעם אמת. ביי אונז אין רוסלאנד ארבייטען דערווייל נאָר וועניג מענשען. די ווייט־גרעסטע צאָהל פון דער אינטעליגענץ, וואָס איך קען,

זוכט קיין זאך ניט, טהוט קיין זאך ניט און איז דערווייל אונפעהיג צו ארבייט. האלטען זיך פאר אינטעליגענט און די בעדיענטע רוצען זיי, מיט פויערן בעגעהען זיי זיך ווי מיט בהמות, לערנען זיך שלעכט, קיין זאך לעזען זיי ניט ערנסט, טהאָן טהוען זיי לחלוטין גאָרניט, וועגען וויסענשאפט שמועסען זיי נאָר, קונסט פערשטעהען זיי וועניג. אלע זענען זיי ערנסט, די פנים'ער זענען ביי אלעמען שטרענג, אלע רעדען נאָר וועגען וויכטיג ענינים, האלטען אין איין פילאָסאָפירען, און דאָך לעבט די גרעסטע צאָהל, ניין און נייניציג פון הונדערט, ווי ווילדע. וואָס א וואָרט — באלד אין די ציין אריין, געשאָלטען זיך; עסען כל המיני חזיר'ייען, שלאָפען אין שמוץ, אין שטינקענדיש, אומעטום וואנצען, א געשטאנק, פייכט. מאָראלישע אונריינקייט... אפנים מיט די אלע פיינע שמועסען איז מען ביי אונז אויסען נאָר צו שיטען זאמד אין די אויגען זיך אליין און אנדערע. צייגט מיר אָן, וואו זענען אונזערע קינדער־אנשטאלטען, וואָס מען רעדט וועגען זיי אזוי פיעל און אזוי אָפט, וואו זענען די ביבליאָטעקען? וועגען זיי שרייבט מען נאָר אין די ראָמאנען, אין לעבען איז קיין זכר פון זיי ניטא. פארהאן איז נור שמוץ, געמיינהייט, אזיאטישקייט. איך שרעק זיך און האָב ניט ליעב קיין זערה ערנסטע צורות, איך שרעק זיך פאר ערנסטע שמועסען, בעסער שווייגען!

לאפאכין: איהר וויסט, איך שטעה אויף פינף א זייגער אין־דער־פריה, ארבייט פון פריה ביז אויף דער נאכט; נו, ביי מיר אין די הענד געפינט זיך תמיד געלד, אייגענע און פרעמדע, און איך זעה וואָס פאר א מענשען זענען דא ארום. מען דארף נאָר אנהויבען עפעס צו טהאָן, גליך דערזעהט מען, ווי וועניג עס זענען פארהאן עהרליכע, אנשטענדיגע מענשען. ס'מאכט זיך אמאָל, איך קען ניט איינשלאָפען, טראכט איך מיר: גאָט, דו האָסט אונז געגעבען אונגעהויער־גרויסע וועלדער, פעלדער וואָס ציהען זיך אהן א סוף, וויטע־וויטע האָריזאָנטען און, לעבענדיג דא, וואלטען מיר דאָך אייגענטליך געדארפט אליין ריעזען זיין...

ליובאָוו אנדרעיעוונא: וואָס איז איך עפעס

איינגעפאלען ריעזען... זיי זענען גוט נאָר אין מעשיות, אזוי שרעקען זיי.

אין הינטערגרונד פון דער סצענע געהט דורך יעפיכאָדאָוו און שפּיעלט אויף אַ גיטאַרע.

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (פערטראכט): יעפּיכאָדאָוו געהט...

ג א י ע ו ו: די זון איז אונטערגעגאנגען, מיינע הערן.

ט ר אָ פ י מ אָ ו: יא.

ג א י ע ו ו (ניט הויך, ווי דעקלאמירענדיג): אַ נאטור, די וואונדערבארע, די שיינסט מיט אן אייביגען גלאנץ, א שענע און א גלייכגילטיגע, די, וואָס מיר רופען דיך מוטער, די בעהעפסט אין זיך דאָס זיין און דעם טויט, די בעלעבסט און צושטערסט...

ו ו א ר י א (מיט געבעט): אָנקע! אָנקע!

א נ י א: אָנקע, שוין וויערער!

ט ר אָ פ י מ אָ ו: בעסער דעם געלען אינדערמיט מיט'ן דופּלעט.

ג א י ע ו ו: איך שוועיג, שווייג.

אלע זיצען פערטראכט. שטיל־שווייגען. מען הערט נאָר ווי עכ מורמעלט פירס. פלוצלונג דערהערט זיך אַ וויטער קלאנג, גלייך ווי פון היטל, אַ קלאנג פון א סטרונע, וואס האט געפאלאצט, א גוסס'דיגער, אַ טרויעריגער.

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: וואָס איז דאָס?

ל אָ פ א כ י ן: כ'ווייס ניט. ערגעץ־וואו אין א שאכט האָט זיך אָבגעריסען דער שלעפּ־עמער. ס'איז אָבער ערגעץ זעהר וויט.

ג א י ע ו ו: און אפשר א פויגעל אזא, א מין צאפּליע.

ט ר אָ פ י מ אָ ו: אָדער א פלין...

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (ציטערט אויף): עפעס אונהיימליך. (פאוזע).

פ י ר ס: פאר'ן אומגליק איז אויך אזוי געווען: א סאָוע האָט געשריגען, און דער סאמאָוואר האָט געזומעט אָהן אן אויפהער.

ג א י ע ו ו : פאר וועלכען אומגליק?

פ י ר ס : פאר דער פרייהייט. (פאוזע).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : ווייסט איהר, מיינע פריינד, לאָמיר געהן, ס'ווערט שפעט. (צו אַניאַ'ן) : ביי דיר שטעהן טרערען אין די אויגען... וואָס איז מיט דיר, מיידעלע? (נעהמט איהר ארום).

א נ י א : דאָס איז אזוי זיך, מאמא, גאָרניט.

ט ר א פ י מ א ו ו : עמיצער געהט.

ס'ווייזט זיך א דורכגעהער אין א ווייסען, אבגעניצטען מיצעל, אין אַ פאלטא; ער איז שבור'לער.

ד ע ר ד ו ר כ ג ע ה ע ר : ערלויבט מיר אייך צו פרעגען, קען אייך דאָ צוגעהן גלייך צו דער סטאנציע?

ג א י ע ו ו : איהר קענט. געהט מיט דעם וועג.

ד ע ר ד ו ר כ ג ע ה ע ר : א זעהר שעהנעם דאנק אייך. (טהוט א הוסט). א וועטער א מחיה... (דעקלאַמירט). ברודער מיינער, לייד־ענדער ברודער... געה ארויס אויף דער וואָלגא, וועמעס זיפץ... (צו וואַריאַ'ן) : מאדעמאוזעל, זייט אזוי גוט, גיט א קאָפּיקעם דרייסיג א הונגעריגען רוסלענדער...

וואַריאַ האָט זיך דערשראָקען, טהוט א געשריי.

ל א פ א כ י ן (אין כעס) : יעדע מיאום'קייט מוז דאָך האָבען איהרע אנשטענדיגקייט!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (געבליפט) : נעהמט... אָט האָט איהר. (זוכט אין פּארטמאנע). קיין זילבער איז ניטא. אלין איינס... נאט אייך א גאָלד־שטיקעל.

ד ע ר ד ו ר כ ג ע ה ע ר : א זעהר שעהנעם דאנק אייך! (נעהט אוועק).

א געלעכטער.

ו ו א ר י א (דערשראָקען) : כ'נעה אוועק... כ'נעה אוועק... אין דער הויפ איז ניטא וואָס צו עסען, און איהר האָט איהם אָבגענעבען א גאָלד־שטיקעל.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וואָס קען מען מיט

מיר, נארישער, טהאָן? איך וועל דיר אין דער היים אלץ אָבגעבען, וואָס כ'האָב. יערמאלאי אלעקסעאיטש, לייהט מיר נאָך!..

ל א פ א כ י ן: גוט.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: לאָמיר געהן, מיינע העררן, שוין צייט. און מיר האָבען דאָ פאר דיר א שדוך געריכט, ווארים, איך גראטולירן דיך.

ו ו א ר י א (אין טרערען): דערמיט, מאמא, טאָר מען ניט שפאסען.

ל א פ א כ י ן: אָכמעליא, געה אין קלויסטער אריין...

ג א י ע ו ו: און ביי מיר ציטערן די הענד. שוין לאנג אין ביליארד ניט געשפיעלט.

ל א פ א כ י ן: אָכמעליא, אָה, נימפע, דערמאָן מיך אין דיינע תפלות!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: קומט מיינע העררן, באלד איז אָוועגד־מאָלצייט.

ו ו א ר י א: ער האָט מיך איבערגעשראָקען. ס'הארץ קלאפט אזש.

ל א פ א כ י ן: איך דערמאָן אייך, מיינע העררן: דעם 22־טען אויגוסט וועט זיך פערקויפען דער קארשען גאָרטען. טראכט דערפון! טראכט!..

אלע געהען אוועק, אויסער טראָפימאָוו'ן און אַנאַ'ן.

א נ י א (לאַכט): א דאנק דעם דורכגעהער, ער האָט איבער־געשראָקען ווארים'ן, זענען מיר איצט אליין.

ט ר א פ י מ א ו ו: ווארים האָט מורא, מיר זאָלען זיך ניט פלוצלינג פערליעבען איינער אין אנדערן, און טרעט ניט אָב פון אונז נאנצע טעג. מיט איהר שמאָלען קעפעל קען זי ניט פער־שטעהן, אז מיר זענען העכער פון ליעבע. אויסמיידען אל דאָם קלייניגיכע און דאָם אילוזאָרישע, וואָס שטערט אונז פריי און גליקליך צו זיין, דאָס איז דער צוועק און זין פון אונזער לעבען. פאָרווערטס! מיר געהען אָהן אָבהאלט צום העלען שטערן, וואָס

ברענט דאָרט אין דער ווייטענס! פאַרווערטס! שטעהט ניט אָב, פריינד!

א נ י א (פאַטשט מיט די הענד): ווי גוט איהר רעדט. (פאוזע). הייַנט איז דאָ וואונדער־שעהן.

ט ר א פ י מ א ו ו: דער וועטער איז א וואונדערבאַרער.

א נ י א: וואָס האָט איהר געטהאָן מיט מיר, פעטיא, וואָס איך האָב שוין ניט לעב דעם קאַרשען־גאָרטען, ווי אמאל. איך האָב איהם לעב געהאט אזוי צארט, מיר האָט זיך אויסגעווויזען, ניטאָ אויף דער וועלט קיין בעסערער אָרט ווי אונזער גאָרטען.

ט ר א פ י מ א ו ו: גאנץ רוסלאנד איז אונזער גאָרטען. גרויס און שעהן איז די ערד, פארהאן פיעל וואונדערבאדע ערמער. (פאוזע). שטעלט זיך פאָר, אניא. אייער זיידע, עלטער זיידע אין אייער גאנצע משפּחה זענען געווען שקלאפען־אייגענטימער, בעזוי־צער פון לעבעדיגע נפשות — קוקען דען ניט פון יעדען קאַרש אין גארטען, פון יעדען בלעטעל, פון יעדען שטאם פון בוים, מענש־ליכע בעשעפענישען? הערט איהר דען ניט די קולות... אָ דאָס איז שרעקליך, אייער גאָרטען איז שרעקליך! וועו מען געהט אַוועק־צייט אָדער ביי נאכט דורך'ן גאָרטען, לייכט זיך טונקעל די אלטע קאָרע אויף די קאשען־בוימער, און ס'דוכט זיך, אז ס'קומט זיי צו חלום וואָס איז געווען מיט הונדערט—צוויי הונדערט יאָהר צוריק, און שווערע זעהונגען פיניגען זיי. וואָס איז דאָ וואָס צו רעדען! מיר זענען אַבגעשטאנען אם וועניגסטען אויף צוויי הונדערט יאָהר, מיר האָבען נאָך לחלוטין גאָרניט, מיר האָבען ניט קיין בעשטימטע בעציהונג צו דער פערגאנגענהייט, מיר פילאָסא־פירען נאָר, קלאגען זיך וועגען אומעט אָדער טרינקען בראנפען. ס'איז דאָך אזוי קלאר, אז כדי אָנצוהויבען לעבען אין דער געגענ־וואַרט, דארף מען אויסקויפען די פערגאנגענהייט, ענדיגען מיט איהר, און אויסקויפען קען מען זי נאָר דורך ליידען, נאָר דורך אונ־געווהנליכע ארבייט אָהן אָברוה. פערשטעהט עס, אניא.

א נ י א: דאָס הויז, וואו מיר וואוינען, איז שוין פון לאנג ניט אונזער, און איך וועל אוועק, איך גיב אייך מיין וואָרט.

ט ר א פ י מ א ו ו : אויב איהר האָט שלימלען פון דער ווירטהשאפט, וואַרפט זיי אריין אין דעם ברונעם און נעהט אויעק. זויט פריי, ווי דער ווינד.

א נ י א (אַן ענטציקטע) : ווי גוט איהר האָט געוואָגט!

ט ר א פ י מ א ו ו : גלויבט מיר, אניא, גלויבט מיר! איך בין נאָך ניט אלט קיין דרייסיג יאָהר, איך בין יונג, איך בין נאָך א סטודענט, נאָר כ'האָב זיך שוין אזוי פיעל אָנגעלייטען: וואָס א ווינטער — בין איך הונגעריג, קראנק, אונרוהיג, אָרים ווי א בעטלער און — וואוהין האָט דער מזל מיך ניט פערטראָגען! וואו בין איך ניט געווען! און דאָך האָט מיר דאָס הארץ עפעס געוואָגט, שטענדיג יעדע רגע, ביי טאָג און ביי נאכט זאָגט מיר דאָס הארץ עפעס, ניט קלאָר צו פערשטעהן. איך האָב א פאַרגעפיהל פון גליק, אניא, איך זעה עס שוין...

א נ י א (פערטראַכט) : ס'גיהט אויף די לבנה.

מען הערט ווי יעמיכאָדאָוו שפּיעלט אויף א גיטאַרע אלץ די זעלבע אומעטיגע ליעד. ס'גיהט אויף די לבנה. ערגעץ־וואו נעבען די טאָפּ־ליעס זוכט וואַריא אַניא'ן און רופט: „אניא, וואו ביזטו?"

ט ר א פ י מ א ו ו : יא, ס'גיהט אויף די לבנה... (פאוזע). אָט איז דאָס גליק, אָט גיהט עס, קומט צו אלץ נעהנטער און נעהנטער, איך פערנעהם שוין זיינע טריט. און וועלען מיר זאָס גליק ניט דערוועהן, ניט דערקענען, וואָס זשע איז דער אומגליק? וועלען עס אנדערע דערוועהען!

ו ו א ר י א ' ס ש ט י מ ע : אניא, וואו ביזטו?

ט ר א פ י מ א ו ו : וויעדער די וואריא! (אין כעס): דאָס איז עמפערענד!

א נ י א : איז וואָס? לאָמיר אוועק צום טייך. דאָרט איז גוט.

ט ר א פ י מ א ו ו : לאָמיר געהן. (געהען).

ו ו א ר י א ' ס ש ט י מ ע : אניא! אניא!

פאַרחאַנג.

דריטער אקט.

אַ גאסט צימער וואָס איז אָבגעטיילט דורך אן ארקע פון זאַל. עס ברענט א העגלויכטער. מען הערט אַ יודישען אָרקעסטער שפּיעלען אין פּאַרצימער. ס׳איז דערזעלבער אָרקעסטער, וואָס ווערט דערמאָנט אין צווייטען אקט. אָוונה. אין זאַל טאַנצט מען אַ „גראַנד ראנד". סי־מעאָנאָוו־פּישטשיק׳ס שטימע: „פּראָמענאַדירען פּאָאָרווייז." ס׳געהען אַרויס אין גאַסטצימער: די ערשטע פּאָאָר — פּישטשיק און שאַרלאָטאַ איוואַנאָוונאַ, די צווייטע פּאָאר — טראָפּימאָוו און ליובאוו אַנדרע־יעוונאַ, די דריטע — אַניאַ און אַ פּאָסט־בעאַמטער, די פערטע — וואַריאַ מיט׳ן אויפזעהער פון דער סטאַנציע און אַז. וו.

וואריא ווייזט שטיל און וויש די טרערען, בשעת׳ן טאַנצען. אין דער לעצטער פּאָאר איז דוניאשא. מען געהט ארום אין גאסט צימער; פּישטשיק שרייט: „גראנד ראָנד, באַלאַנסע!" און „לע קאוואליער א זשענו עט רעמערסיע וואָ דאָם!"

פּירס, אין א פראק, בריינגט זעלצער־וואסער אויף א טאַץ. ס׳גע־הען אריין אין גאסט־צימער פּישטשיק און טראָפּימאָוו.

פּ י ש ט ש י ק: איך בין א פולבלוטיגער, האָב שוין צוויי מאָל אפּאָפּלעקסיע געהאט, טאנצען איז פאר מיר שווער, נאָר ווי זאָגט מען עס: ביזט צווישען הינד, ביל יאָ, ביל ניט, נאָר מיט׳ן וויידעל דרעה. געזונד בין איך ווי א פערד. מיין פערשטאָרבענער פאטער, א ליכטיגען גן־ערן זאָל ער האָבען, האָט ליעב געהאט צו שפּאסען, פערשטעהט איהר מיך, — פלעגט ער זאָגען וועגען אינ־זער יחוס, אז די אלטע משפּחה אונזערע, די סימענאָוו־פּישטשיקס שטאמען פון דעם זעלבען פערד, וואָס קאליגולא האָט אריינגעזעצט אין רוימישען סענאט... (זעצט זיך). די צרה איז נאָר, וואָס ס׳איז ניטאָ קיין געלד! א הונגעריגער הונד גלויבט נאָר אין פלייש... (כראפּעט און כאפּט זיך באלד אויף). איך בין אויך אזוי... איך וויים נאָר געלד און וויערער אמאל געלד...

ט ר א פ י מ א ו ו : אייער פיגור האָט ווירקליך אין זיך עפּעס פערדישעס.

פ י ש ט ש י ק : איז וואָס... א פערד איז א וואויל חיה... א פערד קען מען פערקויפן...

מען הערט שפּיעלען בילי־ארד אין דעם אַנדערן צימער. אין זאל אונטער דער אַרקע בעווייזט זיך וואַריאַ.

ט ר א פ י מ א ו ו (רייצט זיך) : מאדאם לאָפּאכינא! מאדאם לאָפּאכינא!

ו ו א ר י א (ברוגז) : אָבנעקראָכענער פּריץ!

ט ר א פ י מ א ו ו : יא. איך בין אן אָבגעקראָכענער פּריץ און כ'בין שטאָלץ דערויף.

ו ו א ר י א (טרויעריג־פערטראַכט) : מוזיקאַנטען האָט מען בעשטעלט, וואו וועט מען נעהמען זיי צו בעצאָהלען? (געהט אוועק).

ט ר א פ י מ א ו ו (צו פישטשוק'ן) : וועט איהר זאָלט די ענערגיע, וואָס איז ביי איהר דאָס גאנצע לעבען לאנג אוועק אויף זוכען געלד צו בעצאָהלען פּראָצענטען, געווען פערטהאָן אויף עפּעס אנדערש, וואָלט איהר, אודאי, סוף כל סוף, די גאנצע וועלט געקענט איבערקעהרען.

פ י ש ט ש י ק : ניטשע... א פילאָסאָף... דער גרעסטער, בעריהמטעסטער... א גאונ'ישער קאָפּ... זאָגט אין זיינע ווערק, אז פאלשע אסיגנאציעס מעג מען מאכען.

ט ר א פ י מ א ו ו : און איהר האָט געלעזען ניטשען'ן?

פ י ש ט ש י ק : נו... מיר האָט דאשענקא דערצעהלט. אין איך בין איצט אין אזא לאנע, אז כאָטש געה מאך פאלשע אסיגנאציעס... איבערמאָרגען דארף איך צאָהלען 310 רובל... 130 האָב איך שוין... (בּאַפּט אין די קעשענעס, אונרוהיג) די געלד איז ניטאָ! פערלוירען די געלד! (אין טרערען) וואו איז די געלד? (מיט פרייד) אָט איז עס, אונטער'ן אונטערשלאק... א נויטשווייס איז מיך אזש בעפאלען...

ס'געהען אריין ליובאָוו אַנדרעיעוונא און שארלאָטא איוואַנאוונא.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (זינגט זיך א ליעדעל) :

וואָס זאָמט זיך אזוי לאנג לעאָניד? וואָס טהוט ער אין שטאָדט?
(צו דוניאַשאַ'ן): דוניאשא, זייט מכבד די מוזיקאנטען מיט טהעע.

ט ר א פ י מ א ו ו: די ליציטאציע איז, אודאי, ניט געווען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: מוזיקאנטען גאָר — ווער דארף זיי איצט, און א באל — ווער דארף איהם איצט... נו, מילא... (זעצט זיך און זינגט צו שטיל).

ש א ר ל א ט א (דערלאַנגט פישטשיק'ן א טעשעל קארטען): נעהמט אייך אין זינען עפעס א קארט.

פ י ש ט ש י ק: שוין.

ש א ר ל א ט א: טאשט איצט די קארטען. זעהר גוט. גיט אהער, א, מיין ליעבער הערר פישטשיק. איינס, צוויי, דריי! איצט טהוט א זוך, די קארט איז ביי אייך אין בוזים־קעשענע.

פ י ש ט ש י ק (נעהמט ארויס פון בוזים־קעשענע א קאָרט): אכטעל פיק, גאנץ ריכטיג! (וואונדערט זיך). טאקע!

ש א ר ל א ט א (האַלט א טעשעל קארטען אויף דער דלאָניע, צו טראָפימאָוו'ן): זאָגט אקאָרשט גיכער, וואָס פאר א קאָרט ליעגט פון אויבען?

ט ר א פ י מ א ו ו: כ'וויים. נו, דאמע פיק.

ש א ר ל א ט א: פארטיג!.. (צו פישטשיק'ן).. נו? וועל־כע קאָרט איז פון אויבען?

פ י ש ט ש י ק: טויז רויז.

ש א ר ל א ט א: פארטיג!.. (טהוט א קלאפ איבער'ן דלאָניע, דאָס טעשעל קארטען פערשווינדט). ס'ארא גוט וועטער איז היינט! (עס ענטפערט איהר אָב א געהיימניספולע פרויען־שטימע, עפעס ווי פון אונטער דער פאָדלאָגע: „יא, יא, א פיינער וועטער, מאַדאָם"). איהר זייט אוא גוטער, מיין אידעאל... (א שטימע: „איהר, מאַדאָם, זענט מיר אויך זעהר געפעלען").

ד ע ר א ו י פ ז ע ה ע ר פ ו ן ד ע ר ס ט א נ צ י ע (אפלאדירט): מאדאם וועלטרילאקווייסט, בראוואָ!

פ י ש ט ש י ק (פערוואונדערט): טאקע! א, בעצויבערנדע שארלאָטא איוואנאָוונא, איך בין ממש פערליעבט...

ש א ר ל א ט א : פערליעבט? (ציהט מיט די אַקסלען). איהר קענט דען ליעב האָבען? גוטער מענש אבער שלעכטער מוזיקאנט.

ט ר א פ י מ א ו ו (קלאַפט פישטשוק'ן איבער'ן פליייצע): פערד איהר איינער...

ש א ר ל א ט א : זייט אויפמערקזאם, נאָך איין פאָקום. (נעהמט דעם פלעד פון שטול) אט האָט איהר אונזער גוטען פלעה, איך וויל איהם פערקויפען... (טרייסעלט דעם פלעד). וויל אפשר עמיצער קויפען?

פ י ש ט ש י ק (פערוואונדערט): טאקע!

ש א ר ל א ט א : איינס, צוויי, דריי! (הויבט אויף שנעל דעם פלעד; הינטער איהם שטעהט אַניאַ; זי פערבייגט זיך, לויפט צו דער מוטער, נעהמט זי ארום און אנטלויפט צוריק אין זאל; אַלע זענען ענטציקט).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (אַפּלאַדירט): בראַוואָ, בראַוואָ!..

ש א ר ל א ט א : איצט ווידער! איינס, צוויי, דריי! (הויבט אויף דעם פלעד; הינטער איהם שטעהט וואַריאַ און בעגריסט אַלעמען).

פ י ש ט ש י ק (פערוואונדערט): טאקע!

ש א ר ל א ט א : ענדע! (וואַרפט ארויף דעם פלעד אויף פישטשוק'ן, פערבייגט זיך און אנטלויפט אין זאל אריין).

פ י ש ט ש י ק (געהט איהר אויליג נאך): א מרשעת... ווי געפעלט עס אייך, הא? (געהט אַוועק).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : און לעאָניד איז נאָך אלץ ניטא. וואָס ער טהוט אזוי לאנג אין שטאָדט, פערשטעה איך ניט! דאָרט האָט זיך דאָך שוין אלץ געענדיגט, דאָס גוט איז פערקויפט, אַדער ס'איז ניט געווען קיין ליציטאציע, פאר וואָס זשע קומט ער ניט אונז לאָזען וויסען באלד!

ו ו א ר י א : דער אָנקעל האָט נעקויפט, איך בין זיכער.

ט ר א פ י מ א ו ו (שפּאָטיש): יא.

ו ו א ר י א : די באבע האָט איהם געשיקט א פאָלמאבט,

ער זאָל קויפען דאָס גוט אויף איהר נאָמען, און זי זאָל איבערנעה־מען די חובות. פאר אנא'ן טהוט זי עס. און איך בין זיכער, גאָט וועט העלפען, דער אָנקעל וועט קויפען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: די יארָאסלאווער באָ־בע האָט געשיקט פופצעהן טויזענד רובל, מען זאָל קויפען דאָס גוט אויף איהר נאָמען, — אונז געטרויט זי ניט, — און די געלד וועט ניט קלעקען אפילו אויף פּראָצענט (פערדעקט זיך דאָס געזיכט). היינט ווערט בעשטימט מיין גורל, דער גורל...

ט ר א פ י מ א ו ו (רייצט זיך מיט ווארי'ן): מאראם לאָ־פאכינא!

ו ו א ר י א: אייביגער סטודענט! און צוויי מאָל ארויס־געטריבען פון אוניווערזיטעט.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: וואָס ביזטו אין כעס, ווארי א? ער רייצט זיך מיט דיר, איז וואָס? ווילסטו — האָב חתונה מיט לאָפאכין'ען, ער איז א גוטער, אינטערעסאנטער מענש. ווילסט ניט — האָב ניט חתונה: קיינער נויט דיך ניט, חלילה, מיין טייערע...

ו ו א ר י א: איך קוק אויף דער זאך ערנסט, מאמע, כ'וועל רעדען אָפען. ער איז א גוטער מענש, געפעלט מיר.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: טאָ האָב חתונה. אויף וואָס דו ווארטסט, פערשטעה איך ניט!

ו ו א ר י א: כ'קען דאָך ניט, מאמא, זיך אליין אָנשלאָגען. שוין זייט צוויי יאָהר דערצעהלט מען מיר אלץ וועגען איהם, אלע רעדען, און ער — שווייגט, אָדער שפּאסט. איך פערשטעה, ער מאכט געלד, פערנומען מיט געשעפטען, ס'ליעגט איהם ניט אין קאָפּ. וועז איך זאָל האָבען געלד, כאָטש אביסעל, כאָטש הונדערט רובל, וואָלט איך אלץ אוועקגעוואָרפען, און כ'וואָלט אוועק ערגעז־וויט. אין א קלויסטער וואָלט איך אוועק.

ט ר א פ י מ א ו ו: אזא הערליכקייט!

ו ו א ר י א (צו טראָפימאָוו'ן): א סטודענט דארף זיין קלוג! (אין א ווייבען טאָן, ווייגענדיג). ווי מיאוס איהר זענט זע־

וואַרען פּעטיא, ווי אלט! (צו ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ'ן, שוין ניט וויי־נענדיג): אָהן ארבייט, זעהסטו, קען איך גאָרניט לעבען, מאמע־ניו. יערע איין רגע דארף איך עפּעס טהאָן.

ס'גאַהט אריין יאַשאַ.

י א ש א (האַלט זיך קוים איין פון געלעכטער): יעפּיכאָדאָוו האָט צובראַכען דעם בילליארד־שטעקען!.. (גאַהט אוועק).

ו ו א ר י א: פּאר וואָס זשע איז יעפּיכאָדאָוו דא? ווער האָט איהם ערלויבט שפּיעלען אויף'ן בילליארד? כ'פערשטעה ניט די לייט... (גאַהט אוועק).

ל י ו ב א ָו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: רייצט זיך ניט מיט איהר, פּעטיא, איהר זעהט, זי איז אזוי אויך א פערטרויערטע.

ט ר א פ י מ א ָו ו: שוין צופיעל אייפער האָט זי; מישט זיך, וואו מען דארף ניט. דעם גאנצען זומער האָט זי ניט צורוה געלאָזט ניט מיך, ניט אנא'ן, האָט אלץ מורא געהאט, ס'זאָל ביי אונז קיין לייבע ניט ווערען. וואָס ארט עס איהר? און דערצו בין איך גאָרנישט שולדיג, כ'בין העכער פון וואולגאריטעט. מיר זענען העכער פון לייבע!

ל י ו ב א ָו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: און איך בין, ווייזט אוים, ניעדריגער פון לייבע. (שטאַרק אונרוהיג). פּאר וואָס איז ניטא לאָזניד? כ'וויל נאָר וויסען: איז דאָס גוט פערקויפט, צי ניט? דער אומגליק איז גאָרניט צום גלויבען, כ'וויים ניט וואָס איבערצוטראכטען, כ'פערליר דעם קאָפּ... אָט קען איך באלד אָנ־הויבען שרייען... כ'קען עפּעס א נארישקייט אָבטהאָן. ראטעוועט מיך, פּעטיא, זאָגט זשע עפּעס, זאָגט...

ט ר א פ י מ א ָו ו: צי דאָס גוט איז היינט פערקויפט גע־וואָרען, צי ניט — וואָס מאכט עס אוים? מיט'ן גוט איז שוין לאנג — אוים, ניטא קיין וועג צוריק, פערוואקסען זענען אלע שטע־גען. בעהויגט זיך, טיערע מיינע. מען דארף זיך ניט נארען מען דארף כאָטש איין מאָל אין לעבען קוקען דעם אמת גליך אין די אויגען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וואָס פאר אן אמת? איהר זעהט וואו אמת איז, און וואו — ניט אמת, און איך האָב עפּעס ווי פערלוירען די זעהקראפט, כ׳זעה גאָרניט. איהר לייזט מוטיג אלע וויכטיגע פראגען, זאָגט מיר אָבער, מיין טייערער, איז עס ניט דערפאר, וואָס איהר האָט נאָך קיין צייט ניט געהאט אי־ בערצולעבען אין פּיין כאָטש איינע פון אייערע פראגען? מוטיג קוקט איהר פאָראויס, אפשר דערפאר, וואָס איהר זעהט ניט אין ערוואַרט ניט קיין שרעקען, דען פערבאָרגען איז נאָך פאר אייערע יונגע אויגען דאָס לעבען? איהר זענט מוטיגער, עהרליכער, טיע־ פער פון אונז, נאָר טראכט זיך אריין, כאָטש א קליין ביסעלע גרויס־ מוטיג, שוינט מיך. איך בין דאָך דאָ געבוירען, דאָ האָבען געלעבט מיין טאטע־מאמע, מיין זיידע, איך האָב ליעב דאָס הויז, אָהן דעם קארשען־גארטען קען איך זיך מיין לעבען ניט פאָרשטעלען, און מוז מען שוין טאקע פערקויפען דעם גאָרטען, זאָל מען אויך מיך צוואַ־ מען מיט איהם פערקויפען... (נעהמט ארום טראָפימאָוו׳ן, קושט איהם איהם אין שטערן). דאָ איז דאָך דערטרונקען געוואָרען מיין זוהן... (וויינט). האָט רחמנות אויף מיר, איהר גוטער, ליעבער מענש.

ט ר א פ י מ א ו ו : איהר ווייסט, אז איך פיהל אויך מיט מיט׳ן גאנצען הארצען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : מען דארף עס אָבער אנדערש, אנדערש זאָגען... (נעהמט ארויס אַ טיכעל, אויף׳ן פאָדלאָגע פאַלט אראָב אַ טעלעגראַם). מיר איז היינט שווער אויף׳ן הארצען, איהר קענט זיך גאָרניט פאָרשטעלען. דאָ איז צו טומעלדיג פאר מיר, פון יערען קלאנג טהוט די נשמה א ציטער, איך בין אינגאנ־ צען א פערציטערטע, און אוועהנען צו זיך אין ציימער קען איך ניט, איך שרעק זיך איינע אליין אין דער שטיל. פעראורטיילט מיך ניט, פעטיא... איך האָב איהר ליעב, ווי אן אייגענעם. גערן וואָלט איך אויסגענעבען אנא׳ן פאר איהר, איך שווער אייך, אָבער מען דארף דאָך לערנען זיך, מיין טייערער, דעם קורס ענדיגען. איהר טהוט גאָרניט, נאָר דער שיקזאל שליידערט אייך ארום אהין — אהער, ווי מאָרגע... ניט אזוי? יא? און מיט דער באָרד דארף

מען עפּעס טהאָן, זי זאָל וואקסען ווי עס איז... (לאַכט). א קאָמישער מענש זענט איהר!

ט ר א פ י מ א ו ו (הייבט אויף די טעלעגראם): איך ווייל ניט זיין קיין שהנינקער.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: דאָס איז פון פּאריז א טעלעגראם. יעדען טאָג בעקום איך. אי נעכטען, אי היינט. דער ווילדער מענש איז וויעדער קראנק געוואָרען, פיהלט זיך ניט גוט... ער בעט פערצייהונג, בעט זיך, איך זאָל קומען, און אייגענט־ליך וואָלט איך טאקע געדארפט א פאָהר טהאָן קיין פּאריז, זיין אביסעל נעבען איהם. איהר מאכט א שטרענגען פּנים; פּעטיא, וואָס זאָל איך אָבער טהאָן, ער איז קראנק, ער איז אינזאָם, אומ־גליקליך, און וואר וועט דאָרט ארומגעהן ארום איהם? וואר וועט איהם אָבהאלטען פון פּעהלערן? וואר וועט דערלאנגען די רפואה אין דער צייט? וואָס איז דאָ צו בעהאלטען אָדער פערשווייגען, איך האָב איהם ליעב, דאָס איז קלאָר. כ׳האָב ליעב, כ׳האָב ליעב... דאָס איז א שטיין אויף מיין האלז, איך טרינק זיך, און האָב דאָך ליעב דעם שטיין און קען אָהן איהם ניט לעבען. (דריקט טראָפּי־מאָוו׳ן די האָנד). האָט ניט קיין שלעכטע מיינונג וועגען מיר, פּע־טיא, זאָגט מיר גאָרניט, זאָגט ניט...

ט ר א פ י מ א ו ו (אין טרערען): ענטשולדיגט מיר מיין אָפּענהערציגקייט, אין גאָטעס ווילען: ער האָט דאָך איך בריל הדל געשטעלט!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ניין, ניין, מען טאָר ניט רעדען אזוי... (פערשטאָפּט די אויערן).

ט ר א פ י מ א ו ו: ער איז א לומפּ, איהר אליין וויסט נאָר ניט דערפון! ער איז א קלייניגקער לומפּ! ער איז א קליי־נינקער לומפּ, א גאָרנישט...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (אין כעס, נאָר אויפגע־האַלטען): איהר זענט אלט 26 אָדער 27 יאָהר, און איהר זענט אלץ נאָך א גימנאזיסט פון צווייטען קלאַס!

ט ר א פ י מ א ו ו: נו גוט!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : מען דארף זיין א מאן ; אין אייערע יאהרען דארף־מען פערשטעהן די וואס ליעבען. און מען דארף אליין אויך ליעבען... מען דארף זיך פערליעבען ! (אין כעס). יא, יא ! איהר האָט אויך ניט קיין צניעות אין זיך, איהר זייט פשוט א קאָמישע בריאה, א קאליקע...

ט ר א פ י מ א ו ו (אין שרעק) : וואָס רעדט זי !

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : „איך בין העכער פון ליעבע." איהר זענט ניט העכער פון ליעבע, איהר זענט פשוט, ווי אונזער פירס זאָגט, א צוקראָכענער. אין אייערע יאָהרען ניט האָבען קיין ליובאָוויצע !..

ט ר א פ י מ א ו ו (אין שרעק) : דאָס איז שרעקליך ! וואָס רעדט זי ? ! (געהט ראַש אין זאַל, כאַפט זיך אָן פאר'ן קאָפ). דאָס איז שרעקליך... איך קען ניט... איך גיה אוועק... (געהט אוועק און קעהרט זיך באַלד אום). צווישען אונז איז אלץ אויס ! (געהט אַוועק אין פאָר־צימער).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (שרייט איהם נאָך) : פעטיא, וואַרט א ווייל! קאָמישער מענש, כ'האָב געשפאסט, פעטיא!

מען הערט, ווי אין פאָרצימער גיהט עמיצער שנעל אויף די טרעפען און פאלט פלוצלינג מיט א רויש אראָב. אַניא און וואַריא גיבען אַ געשריי, נאָר באַלד דערהערט זיך אַ געלעכטער.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : וואָס איז געשעהן ? ס'לויפט אריין אַניא.

א נ י א (לאַכט) : פעטיא איז אראָבגעפאלען פון די טרעפען ! (לויפט אוועק).

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : א מאָדנע בריאה — דער פעטיא...

דער אויפזעהער פון דער סטאַנציע שטעלט זיך אינמיטען זאַל אין לעזט פאָר א. טאַלסטאָי'ס „זינדערין." מען הערט זיך איין, אַבער יוי נאָר ער האָט איבערגעלעזען אַ פאָר שורות, מוז ער איבערריסען : יון פארצימער הערען זיך קלאַנגען פון אַ וואַלס. אַלע טאַנצען. ס'גיהען דורך : טראָפימאָוו, אַניא, וואַריא און ליובאָוו אַנדרעיעוונא.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : נו, פּעטיא, נו, רייר־נע נשמה... כ׳בעט פערצייהונג... לאָמיר געהן טאנצען... (טאַנצט מיט פּעטיאַ׳ן).

אַניאַ און וואַריאַ טאַנצען.

פּירס קומט אריין, שטעלט זיין שטעקען נעבען דער זייט־טיר. יאַשאַ איז אויך אריינגעקומען פון גאַסט־צימער, ער קוקט אויף די טענץ).

י א ש א : וואָס, זיידע?

פ י ר ס : כ׳בין עפּעס ניט נעזונד. אמאָל פלעגען אויף די בעלער ביי אונז טאנצען גענעראלען, בארָאנען, אדמיראלען, און איצט פערבעט מען דעם פאָסט־בעאמטען און דעם אויפזעהער פון דער סטאנציע, כאפּען זיי זיך אויך ניט צו געהן. עפּעס בין איך אָבגעשוואכט. דער פערשטאָרבענער פּריץ, דער זיידע, פלעגט אלע־מען מיט טריוואקס הויבען, פון אלע קראנקהייטען. איך נעהם איין טריוואקס יעדען טאָג, שוין א יאָהר צוואנציג, און אפשר מעהר; אפשר דערהאלט מיך דאָס ביי׳ם לעבען.

י א ש א : האָסט מיר דערעסען, זיידע. (געגעסט). וואָלסטו שוין גיכער א מיתה איינגענומען.

פ י ר ס : עך דו... צוקראכענער! (מורמלט).

טראָפּימאָוו און ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ טאַנצען אין זאַל און דער־נאך אין גאסט־צימער.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : מערסי, איך וועל אביסעל זויצען. (זעצט זיך). בין שוין מיער.

ס׳קומט אריין אַניאַ.

א נ י א (אויפגערעגט) : נאָר וואָס האָט עפּעס א מענש דער־צוהלט אין קיך, אז דער קאָרשען־גאָרטען איז שוין פערקויפט הוינט.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א : ווער האָט געקויפט?

א נ י א : ער האָט ניט געזאָגט, ווער. ער איז אוועק. (טאַנצט מיט טראָפּימאָוו׳ן, ביידע געהען אַוועק אין זאַל).

י א ש א : דאָס האָט עפּעס אן אלטיטשקער געפלוידערט. א פרעמדער.

פ י ר ס: און לעֲניד אנדרעאיטש איז נאָך אלץ ניטאָ, א פאלטא טראָגט ער א לייכטען, דעמי־סעזאָן, וועט ער זיך נאָך פער־קיהלען, חלילה. עך, יונגוואָרג.

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: באלד שטארב איך. געהט יאשא, דערווייסט זיך, וועד האָט געקויפט דעם נאָרטען.

י א ש א: ער איז דאָך שוין לאנג אוועק, דער אלטיטשקער. (לאכט).

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (מיט א לייכטען פער־דראס): נו, וואָס לאכט איהר? וואָס פרעהט אייך אזוי?

י א ש א: יעפיכאדאָוו איז גאָר א לעכערליכער מענש. א פוסטע בריאה. צוויי און צוואנציג אומגליקען.

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פירס, וואוהין וועסטו געהן, אז מען וועט פערקויפען דאָס גוט?

פ י ר ס: וואוהין איהר וועט מיך הייסען, וועל איך געהן.

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פאר וואָס זעהסטו היינט עפעס אזוי אוים? ביזט ניט געזונד? דו גערה בעסער שלאָפען...

פ י ר ס: יא... (מיט אַ שמייכעל) איך וועל גערהן שלאָפען, און וער וועט דאָ דערלאנגען, וער וועט אין אָרדנונג ברענגען? איינער אליין אין גאנצען הויז.

י א ש א (צו ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ'ן): ליובאָוו אנדרעיעוו־נא! ערלויבט מיר צו וועגדען זיך צו אייך מיט א ביטע, זייט אזוי גוט! אויב איהר וועט וויעדער פאָהרען קיין פאריז, נעהמט מיך מיט, טהוט מיר א געפעליגקייט. דאָ איז מיר אבסאָלוט אונ־מעגליך צו בלייבען. (קוקט זיך אום, אין אַ האלבען קול). וואָס איז דאָ לאנג צו רערען, איהר זעהט דאָך אליין, א לאנד אָהן בילדונג, אן אונמאָראליש פאָלק, דערצו איז לאנגווייליג, קארמען קארמעט מען צרה'דיג, און דאָ גערהט נאָך ארום דער דאָזיגער פירס און מור־מעלט עפעס ניט קיין פאסיגע וועדטער. נעהמט מיך מיט, זייט אזוי גוט!

ס'קומט אריין פישטשיק.

פ י ש ט ש י ק : ערלויבט מיר אייך צו בעטען... א קליי־
ניטשקען וואלם, שעהנסטע מיינע... (לויבאוו אנדרעיעווונא געהט
מיט אוהם). איהר זייט בעציבערנר, אבער 180 רובל וועל אוך ביי
אייך נעהמען... נעהמען... (טאנצט). 180 רובל... (זינגען אריבער
אין זאל).

י א ש א (זינגט שטיל) : „וועסטו דען פערשטעהן מיין
נשמה'ס ציטער..."

אין זאל שאקעלט מיט די הענד און שפרינגט א פיגור אין א גרויען
ציליגדער און געקעסטעלטע הויזען ; געשרייען : „בראווא שארלאטא
איוואנאוונא."

ד ו נ י א ש א (שטעלט זיך אב, פודערט זיך) : די מאמזל
הייסט מיר טאנצען — קאוואלערען פארהאן א סך, און דאמען —
וועניג, — און מיר דרעהט זיך דער קאפ פון טאנצען און ס'קלאפט
דאם הארץ, פרעם ניקאלאיעוויטש. און נאר וואם האט מיר דער
פאסט־בעאמטער געזאגט עפעס אזוינס, אז דער אטעם האט מיר
פערכאפט.

די מוזיק ווערט אנטשווויגען.

פ י ר ס : וואם אזוינס האט ער דיר געזאגט ?

ד ו נ י א ש א : איהר, זאגט ער, זענט א בלימעל.

י א ש א (ענעעצט) : אונווויסענהייט... (געהט אוועק).

ד ו נ י א ש א : ווי א בלימעל... איך בין אזא דעליקאטע
מיידעל, א שרעק ווי כ'האב ליעב צערטליכע ווערטער.

פ י ר ס : וועסט זיך שוין פערדרעהען.

ס'קומט אריין יעפיכאדאוו.

י ע פ י כ א ד א ו ו : איהר, אוודאטיא פיעדאראוונא, ווילט
מיך ניט זעהן... גליך ווי כ'וואלט געווען עפעס א ווארעם. (זיפצט
אב). עך, א לעבען !

ד ו נ י א ש א : וואם פערלאנגט איהר ?

י ע פ י כ א ד א ו ו : געווים, ס'קען זיין איהר זייט נאר צע־
רעכט. (זיפצט אב). נו, אודאי, מען זאל קוקען פון ס'מאנדפונקט,
האט איהר, איך וועל זיך ערלויבען אזוי אויסצודריקען, ענטשול־

דיגט מיין אָפענהערציגקייט, אריינגעבראכט מיר אין א געמיטס־שטימונג. איך ווייס מיין מזל, יעדען טאָג געשעהט עפּעס אן אומגלויק מיט מיר, און איך בין דערצו שוין לאנג געוווינט, או איך קוק אפילו מיט א שמייכעל אויף מיין שיקזאל. איהר האָט מיר געגעבען א וואָרט און, כאָטש איך...

ד ו נ י א ש א: כ׳בעט אייך, מיר וועלען שפּעטער רעדען, און איצט לאָזט מיך צורוה. איצט בין איך פערטראכט. (שפּיעלט מיט׳ן פּאָכער).

י ע פ י כ א ד א ו ו: יעדען טאָג טרעפט זיך ביי מיר אן אומגלויק און איך, ערלויבט מיר, אזוי אויסצודריקען זיך, שמייכעל נאָר, לאָך אפילו.

ס׳קומט אריין פון זאַל וואַריאַ.

ו ו א ר י א: ביזט נאָך אלץ ניט אוועק, סעמיאָן. ביזט גאָרניט קיין העפליכער מענש, כ׳לעבען. (צו דוניאשאַ׳ן): געה אוועק פון דאנען, דוניאשא. (צו יעפּיכאָדאָוו׳ן): אָט שפּיעלסטו אויף׳ן בילליארד און צוברעכסט דעם שטעקען, אָט שפּאצירסטו זיך ארום אין גאסט צימער ווי א גאסט.

י ע פ י כ א ד א ו ו: צו מיר טענות האָבען, קענט איהר ניט, ערלויבט מיר אייך צו זאָגען.

ו ו א ר י א: כ׳האָב ניט קיין טענות צו דיר, איך זאָג נאָר. ווייסט ניט מעהר, ווי ארומגעהן אהין און אהער, און טהאָן טהוסטו גאָרניט. א קאנטארטשיק האלטען מיר און צו וואָס — ווייס מען ניט.

י ע פ י כ א ד א ו ו (בעלויזיגט): צי איך ארבייט, אָדער כ׳געה ארום, אָדער כ׳שפּיעל בילליארד, וועגען דעם קענען א מיינונ: זאָגען נאָר מענשען וואָס פערשטעהען, און עלטערע.

ו ו א ר י א: דו דערוועגסט זיך מיר עס צו זאָגען! (ווערט אין כעס). דו דערוועגסט זיך? הייסט עס, איך פערשטעה גאָרניט? גלייך ארויס פון דאנען! די רגע!

י ע פ י כ א ד א ו ו (איבערגעשראָקען): כ׳בעט אייך אויסדרי־קען זיך אויף א דעליקאטען אופן.

ו ו א ר י א (אויסער זיך): די רגע ארויס פון דאנען! ארויס! (ער גיהט צום טהיר, זי נאָך איהם). צוויי און צוואנציג אומגליקען! קיין זכר פון דיר זאָל דאָ ניט בלייבען! מיינע אויגען זאָלען דיך ניט אנקוקען! (ער־פּאָדאָוו איז ארויס, פון אונטער'ן טיר הערט זיך זיין שטימע: כ'וועל זיך קלאגען אויף אויך"). אה, דו גיהסט צוריק? (באפט דעם שטעקען וואָם פירט האָט אוועקגעשטעלט נעבען טיר). גיה... גיה... גיה, אניט וועל איך דיר ווייזען... אָ, דו גיהסט? גיהסט? טאָ נא זשע דיר... (הויבט אויף דעם שטע־קען, אין דערזעלבער ציים קומט ארייו לאָפּאכין).

ל אָ פּ א כ י ן: איך דאנק איך שיהן.

ו ו א ר י א (אין כעס און לאכענדיג): ענטשולדיגט!

ל אָ פּ א כ י ן: ס'שאדט ניט. א שיהנעם דאנק פאר'ן אנ־גענעהמען כבוד.

ו ו א ר י א: ניטאָ וואָם צו דאנקען (גיהט אָב, קוקט זיך אום און פרעגט ווייך): כ'האָב איך ניט א קלאפּ געגעבען?

ל אָ פּ א כ י ן: ניין, ס'שאדט ניט. א בייל וועט אָבער וועי־רען א גרויסער.

ש ט י מ ע ן א י ן ז א ל: לאָפּאכין איז געקומען צו פּאָהרען! יערמאָלאי אלעקסאיטש!

פּ י ש ט ש י ק: זיהן זיהט מען, הערען הערט מען. (קושט זיך מיט לאָפּאכין'ען). עס שמעקט פון דיר קאָניאק אכיסעלע, לי־בער מיינער, נשמה מיינע. און מיר מאכען זיך דאָ אויך פרעהליך. ס'קומט ארויס ליובאָוו אָנדרעיעוונאָ.

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: דאָם זעגט איהר, יערמאָלאי אלעקסאיטש? פּארוואָם אזוי לאנג? וואו איז לע־אָניד?

ל אָ פּ א כ י ן: לעאָניד אנדרעאיטש איז געקומען צוזא־מען מיט מיר, ער גיהט...

ל י ו ב אָ ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (אן אויפגערעגט: נו, וואָם? געווען די ליציטאציע? זאָגט שוין!

ל א פ א כ י ן (צוטומעלט, האָט מורא ארויסצואוויזען זיין פרייד): די ליציטאציע האָט זיך געענדיגט א זייגער פיער... מיר האָבען פערשפּעטיגט דעם צוג, איז אונז אויסגעקומען צו ווארטען ביז האַלב צעהן. (זיפצט שווער אָב). אוף! מיר דרעהט זיך דער קאָפּ אביסעל...

ס'קומט אריין גאַיעוו; אין דער רעכטער האַנד האָט ער די אויבגעקויפטע זאַכען, מיט דער לינקער ווישט ער אָב די טרערען.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: לעניא, וואָס? לעניא, נו? (אונגעדולדיג, מיט טרערען). גיכער זשע, אין גאָטעס ווילען...

ג א י ע ו ו (ענטפערט איהר גאַרניט, שאָקעלט נאָר מיט'ן האנד; צו פירם'ן ווייניגדיג): נעהם... דאָ זענען אנטשאָוסען, קערטשער הערינג... כ'האָב היינט גאָרניט געגעסען... וואָס איך האָב זיך אָנגעליטען! (די טיר אין בילי־ארד צימער איז אָפּען; מען הערט דאָס קלאַפען פון די באַלעמס און יאַשאַ'ס שטים: „זיעבען און אכצעהן!" כיי גאַיעוו בייט זיך דער אויסדרוק פון געזיכט, ער ווייניט שוין ניט מעהר). כייער בין איך א שרעק. דערלאַנג מיר, פירם, די קליידער זיך איבערציהאָן. (געהט צו זיך אין צימער דורך'ן זאַל, נאָך איהם — פירם).

פ י ש ט ש י ק: וואָס איז מיט דער ליציטאציע? דער־צעהל שוין אמאל!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: פערקויפט דער קאר־שען־גאָרטען?

ל א פ א כ י ן: פערקויפט.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: ווער האָט געקויפט?

ל א פ א כ י ן: איך האָב געקויפט. (פאוזע).

ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ איז דערשלאָגען. זי וואָלט אַנידערגעפאַלען, וויען נית דער פאטער־שטוב אין דער טיש דערביי. וואַריאַ נעהמט אַרויס די שליסלען, וואַרפט זיי אויף דער פאָדלאָגע אינמיטען גאַסט־צימער און געהט אַוועק.

ל א פ א כ י ן: איך האָב געקויפט! וואַרט א ווילע, מיי־נע הערן, זייט אזוי גוט, מיר דרעהט זיך דער קאָפּ, כ'קען ניט רע־

דען... (לאַכט). זענען מיר געקומען צו דער ליציטאציע, דעריגא־נאָוו איז שוין דאָרט. לעאָניד אנדרעאיטש האָט ניט מעהר ווי פופצעהן טויזענד, און דעריגאנאָוו באָט גלייך 30 טויזענד אויס־סער'ן חוב. איך זעה עס האלט אזוי, האָב איך זיך טאקע געטומען צו איהם, באָט איך פערציג. ער — פינף און פערציג, איך פינף און פופציג. ער דערלייגט, הייסט עס, צו פינף, איך צו צעהן... נו, א סוף. איך האָב געבאטען נייניציג טויזענד אויסער'ן חוב, איז עס איז געבליעבען ביי מיר. דער קאַרשען־גאַרטען איז איצט מיי־נער! מיינער! (לאַכט). נאָט מיינער, נאָט, דער קאַרשען־גאַרטען איז מיינער! זאָגט, אז איך בין שכור, ניט ביי'ם זינען, אז דאָס אלץ דוכט זיך מיר נאָר... (טופעט מיט די פיס). לאכט ניט פון מיר! וועז מיין פאָטער און זיידע זאָלען אויפשטעהען פון זייערע קברים און א קוק טהאָן אויף דעם אלעם,וואָס דאָ איז פאָרגעקומען, ווי זייער יערמאָלאי, דער געשמיסענער, וואָס קען קוים לעזען, וואָס איז ארומגעלאָפען אים ווינטער א בארוועסער, ווי דער יערמאָלאי האָט געקויפט דאָס שהנסטע גוט אויף דער וועלט. כ'האָב געקויפט דאָס גוט, וואו מיין פאָטער און זיידע זענען געווען שקלאפען, וואו מען האָט זיי ניט אריינגעלאָזט אפילו אין קיך. איך שלאָף, דאָס חלומ'ט זיך מיר נאָר, דאָס דוכט זיך... דאָס איז די שפיעל פון אייער פאַ־טאזיע, פערהילט אין חשך פון אונווייסענהייט... (הויבט אויף די שליסלען, שמויכעלט גוטמוטיג). זי האָט אוועקגעווארפען די שלים לען, ווי ווייזען אז זי איז שוין ניט קיין בעל־הבית'טע דא... (קלינגט מיט די שליסלען). נו יא, אלץ איינס. (מען הערט, ווי דער ארקעסטער שטעלט אָן די אינסטרומענטען). הער, מוזיקאנטען שפיעלט, איך ווי'ל אייך הערען! קומט אלע קוקען ווי יערמאָלאי לאָפאכין ווען עס א קנאק טהאָן מיט'ן האק איבער'ן קארשען־גאַרטען, און עס וועלען פאלען די בוימער צו דער ערד. מיר וועלען דאַרטען אויפ־בויען דאטשעס אומעטום, און אונזערע אייניקלעך און אוראייניק־לעך וועלען דאָרט דערזעהען א נייעס לעבען... מוזיקע, שפיעל!..

ס'שפיעלט די מוזיק. ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ האָט זיך אראָבגע־לאָזט אויף א שטול און ווייניט שטיל.

ל א פ א כ י ן (מיט א פארוואורף): פאר וואָס זשע, פאר וואָס זשע האָט איהר מיר ניט געפאָלגט? ארימע מיינע, גוטע, איצט קען מען שוין ניט אומקעהרען. (מיט טרערען). אָ, זאָל עס שוין גיכער אוועק, זאָל שוין גיכער זיך ענדערן אונזער אומגליקס־פול לעבען אָהן א טאלק.

פ י ש ט ש י ק (נעהמט איהם אונטער'ן ארים, מיט אַהאַלבען קול): זי ווייניט. לאָמיר געהן אין זאָל, זאָל זי אליין... קומט... (נעהמט איהם אונטער'ן ארים און פיהרט איהם אוועק אין זאָל).

ל א פ א כ י ן: וואָס איז דאָס אזוינס? שפיעל העכער, מוזיק! אלץ זאָל זיין, ווי איך ווייל! (מיט איראָניע): ס'נעהט דער נייער פריץ, דער אייגענטימער פון'ם קארשען־גאָרטען! (האָט ניט וויל־עגדיג אַ שטויס געטהאָן דעם טישעל, האָט שעור ניט אומגעוואָרפען דעם קאַנדעלאַבער). פאר אלץ קען איך בעצאָהלען! (געהט אוועק מיט פישטשיק'ן).

אין זאָל און גאסט־צימער איז ניטאָ קיינער, אויסער ליובאָוו אַנ־דרעיעוונאַ, זי זיצט אינגאַנצען אינגעבויגען און ווייניט ביטער. ס'שפיעלט שטיל די מוזיק. ס'קומען אריין מיט אַן אימפעט אַניאַ און טראָפימאָוו. אַניאַ געהט צו דער מוטער און שטעלט זיך אויף די קניה פאַר איהר. טראָפימאָוו בליבט שטעהן בייס אריינגאנג.

א נ י א: מאמא!.. מאמא, דו ווייניסט? לייעבע, גוטע וואוי־לע מאמע מיינע, איך האָב דיך לייב... איך בוק זיך פאר דיר. דער קארשען־גאָרטען איז פערקויפט, ניטאָ שוין, דאָס איז אמת, אמת, נאָר ווייז ניט, מאמא, דו האָסט נאָך א גאנץ לעבען פאר זיך, דיר איז געבליבען דיין גוטע, ריינע נשמה... קום מיט מיר, קום אוועק פון דאנען, מיין לייבע, קום!.. מיר וועלען פלאנצען א נייען גאר־טען, הערליכער פון'ם אלטען קארשען־גאָרטען. דו וועסט איהם דערזעהן, פערשטעהן, און א פרייד א שטילע, א טיעפע פרייד וועט אויף דיין נשמה נידערן, ווי די זון אין אוועגד־צייט, און שמייכלען וועסטו, מאמא! קום, מיין טייערע! קום!..

פאָרהאַנג.

פֿיערטער אַקט.

די דעקאָראַציע פֿון ערשטען אַקט. ניטאָ קיין פֿאַרהאַנגען אויף די פֿענסטער, ניט קיין בילדער. ס׳איז געבליבען אביסעל מעבעל, וואָס איז צונויפֿגעלייגט אין אַווינקעל, ווי צום פֿערקויפֿען. ס׳פֿיהלט זיך אַ פֿוסטקייט. נעבען דער אריינגאַנגס־טיר, אין הינטערגרונד, זענען צונויפֿגעלייגט רייזע־טאַשען, פֿעקלעך און דערגלייכען. לינקס איז אָפֿען אַ טיר, און פֿון דאָרט הערען זיך די שטימען פֿון וואַריאַ׳ן און אַניאַ׳ן. לאָפאכין שטעהט און וואַרט. יאַשאַ האלט אַ טאַן מיט גלעזלעך אַנגעגאַסען מיט שאַמפּאַניער. אין פֿארצימער בינדט יעפּיכאָדאָוו ארום א קעסטעל. הינטער׳ן סצענע און אין הינטערגרונד — אַ טומעל. דאָס זענען געקומען זעגנען זיך די פֿויערן. גאַיעוו׳ס שטימע: „א דאנק איר־ברידערלעך, אַ דאַנק.“

י א ש א: דאָס פֿראָסטע פֿאָלק איז געקומען זעגנען זיך. איך בין דער מיינונג, יערמאָלאי אלעקסעאיטש, דאָס פֿאָלק איז גוט, נאָר ס׳פערשטעהט וועניג.

דער טומעל ווערט אנטשטילט. דורך׳ן פֿאַרצימער קומען אַריין ליובאָוו אַנדרעיעוונא און גאַיעוו; זי ווייניט ניט, איז אָבער בלאָס, איהר געזיכט ציטערט, זי קען ניט רעדען.

ג א י ע ו ו: דו האָסט זיי אָבגענעבען דיין פֿאַרטמאָנע, ליובאָוו. מען טאָר ניט אזוי! מען טאָר ניט אזוי!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א: כ׳האָב ניט געקענט! כ׳האָב ניט געקענט! (בויזע געהען אַוועק).

ל א פ פ א כ י ן: זייט אזוי גוט, טהוט מיר די געפֿעליגקייט! צו גלעזל בייס געזעגנען זיך. ניט נעהאט קיין שכל פון שטאַרט צו ברענגען, און אויף דער סטאנציע האָב איך געפונען נאָר איין פֿלאש. זייט אזוי גוט! (פֿאוזע). איז וואָס, מיינע הערן! איהר

ווילט ניט? (געהט אָב פון דער טיר). כ'זאָל עס ווייסען — וואָלט איך ניט געקויפט. נו, וועל איך אויך ניט טרינקען. (יאשא שטעלט פאָרזיכטיג די טאַץ אויף א שטול). טרינק כאָטש דו, יאשא.

י א ש א: פאר די אָבפאָהרענדע! בלייבט געזונד! (טרינקט). די שאמפאניער איז ניט קיין ריכטיגע. איך קען אייך פערזיכערן.

ל א פ א כ י ן: אכט רובל א פלאש. (פאוזע). קאלט דאָ, צום טייוועל.

י א ש א: מען האָט היינט דאָ ניט געהייצט. מיר פאָהרען אלץ איינס אוועק. (לאַכט).

ל א פ א כ י ן: וואָס איז מיט דיר?

י א ש א: פון פערגניגען.

ל א פ א כ י ן: שוין אָקטאָבער, און ס'איז זוניג און שטיל, ווי זומער. גוט איצט צו בויען. (קוקט אויף'ן זייגער, אין טיר אַריין). פערגעסט ניט מיינע הערן, אז צום צוג איז געבליבען ניט מעהר ווי 46 מינוט! אין 20 מינוט ארום הייסט עס דאָרף מען פאָהרען צו דער סטאנציע. אוילט זיך צו אביסעל.

טראָפימאָוו אין אַ פאלטא קומט אריין פון דרויסען.

ט ר א פ י מ א ו: מיר דוכט שוין צייט צו פאָהרען. די פערד זענען גרייט. צום טייוועל, וואו זענען מיינע קאלאָשען. פער־לוירען געגאנגען. (אין טיר אריין). אניא, ניטאָ מיינע קאלאָשען! ניט געפונען!

ל א פ א כ י ן: און איך דאָרף קיין כארקאָוו. כ'וועל פאָה־רען מיט דעם זעלבען צוג, וואָס איהר. אין כארקאָוו וועל איך שוין ווינטערן. כ'האָב זיך אלץ ארומגעדרעהט דאָ מיט אייך, פערמו־טשעט זיך אָהן ארבייט. כ'קען ניט לעבען אָהן ארבייט, כ'וויים ניט וואָס צו טהאָן מיט די הענד; זיי טעלעבענדען זיך עפעס מאָדנע, ווי פרעמדע.

ט ר א פ י מ א ו: באלד פאָהרען מיר אוועק, וועט איהר זיך ווייטער נעהמען פאר אייער ניצליכער ארבייט.

ל א פ א כ י ן: נעהם א גלעזעל.

ט ר א פ י מ א ו ו : כ׳וויל ניט.

ל א פ א כ י ן : הייסט עס, איצט נאך מאסקווע!

ט ר א פ י מ א ו ו : כ׳וועל זיי בעלייטען ביז צום שטאדט, און מארגען — קיין מאסקווע.

ל א פ א כ י ן : יא... וואס זשע, די פראפעסאָרען לעזען ניט קיין לעקציעס, ווארטען אלין ביז דו וועסט קומען.

ט ר א פ י מ א ו ו : ניט דיין זאך.

ל א פ א כ י ן : ווי פיעל יאָהר לערנסטו שוין אין אוניווערזיטעט?

ט ר א פ י מ א ו ו : טראכט אויף עפעס נייס. דאס איז אלט און פלאך. (זוכט די קאלאשען). ווייסטו וואס, ס׳קען דאך זיין, אז מיר וועלען זיך שוין מעהר ניט זעהן, ערלויב זשע מיר צום גע־זענגען זיך געבען דיר אן עצה. מאך ניט מיט די הענד! געווואוין זיך אב פון דער געווואוינהייט — פונאנענדערמאכען זיך. און דאס־זעלבע מיט די דאטשעס. רעכענען אז די דאטשניקעס וועלען מיט דער צייט ווערען בעזונדערע בעלי־בתים, רעכענען אזוי — הייסט אויך פונאנאנדערמאכען זיך... אזוי צי אזוי, אבער איך האב דיך דאך ליעב. דו האסט דינע, צארטע פינגער, ווי אן ארטיסט, דו האסט א דינע, צארטע נשמה.

ל א פ א כ י ן (נעהמט איהם ארום) : זיי געזונד, טייערער, א דאנק דיר פאר אלצדינג. דארפסט, נעהם ביי מיר געלד אויף׳ן וועג.

ט ר א פ י מ א ו ו : צו וואס? איך דארף ניט!

ל א פ א כ י ן : איהר האָט דאך ניט!

ט ר א פ י מ א ו ו : כ׳האב. א דאנק אייך. כ׳האב געקרי־גען פאר אן איבערזעצונג. דא איז עס, אין קעשענע. (אונרוהיג). און די קאלאשען זענען ניטא.

ו ו א ר י א (פון אנדער׳ן צימער) : נעהמט אויך אייער שמאטע! (ווארפט ארויס אויף דער פצענע א פאר גומי־קאלאשען).

ט ר א פ י מ א ו ו : וואס זשע זייט איהר אין כעס, ווארי א? הם... די קאלאשען זענען ניט מיינע!

ל א פ א כ י ן: פריהלינג־צייט האָב איך פערזויט מיט מאָן טויזענד דעסיאטין ערד, האָב איך איצט פערציג טויזענד ריי־נעם ריוח. אוך ווען דער מאָן האָט געבליהט, ס'ארא בילד דאָס איז געווען! האָב איך, הייסט עס, פערדיענט פערציג טויזענד, אוך איך וויל דיר לייען, וויל איך קען. וואָס זשע פערריסטו די נאָז? איך בין א פויער... אָהן קונצען.

ט ר א פ י מ א ו ו: דיין פאָטער איז געווען א פויער, מיין פאָטער איז געווען אן אפטייקער, דאָס בעווייזט לחלוטין גאָרניט. (לאָפאכען נעהמט ארויס דעם טייסטער). לאָז צורוה, לאָז... גיב מיר צווייי הונדערט טויזענד אפילו, וועל איך ניט נעהמען, איך בין א פרייער מענש. און אלץ וואָס איהר שעצט אזוי הויך, אזוי טייער, איהר אלע אָרימע און רייכע, האָט איבער מיר די מינדסטע שליטה ניט, ווי דער פוך, וואָס טראָגט זיך אום אין לופטען. איך קען זיך בעגעהן אָהן אייך, איך קען דורכגעהן פערבי אייך, איך בין שטארק און שטאָלץ! די מענשהייט געהט צום העכסטען אמת און העכ־סטען גליק, וואָס איז נאָר מעגליך אויף דער ערד, און איך — אין די ערשטע רייהען!

ל א פ א כ י ן: דו וועסט דערגעהן?

ט ר א פ י מ א ו ו: איך וועל דערגעהן. (פאוזע). דערגעהן, אָדער ווייזען אנדערע דעם וועג.

מען הערט ווי מען קלאפט ערגעץ ווייט מיט א האק איבער א בוים.

ל א פ א כ י ן: נו, זיי געזונד, הארציגער. צייט שוין צו פאָהרען. מיר פערריסען די נעז איינער פאר'ן אנדערן, און דאָס לעבען פערגעהט. אז איך ארבייט שעה'ן לאנג, אָהן אויפהער, ווערט מיר דער קאָפ לייכטער, און מיר דוכט אז אויך איך ווייס, צו וואָס איך לעב אויף דער וועלט. און וויפיעל מענשען, ברודער, איז פארהאן אין רוסלאנד וואָס לעבען, און קיינער ווייס ניט צו וואס! נו, אלץ איינס, ניט דערין איז די צירקולאציע פון דער זאך. לעאָניד אנדרעאיטש, זאָגט מען, האָט אָנגענומען א שטעל, ער וועט זיין אין א באנק, זעקס טויזענד א יאָהר... ער וועט אָבער ניט אייני־זיצען, ער איז זעהר פויל...

א נ י א (אין טיר): די מאמע בעט אייך, אז ווי לאנג זי וועט ניט אוועק פאהרען, זאל מען ניט האקען די בוימער.

ט ר א פ י מ א ו ו: אין דער אמת'ן, איהר האט שוין דען גאר ניט קיין טאקט?.. (געהט אוועק דורכ'ן פארצימער).

ל א פ א כ י ן: באלד. באלד... ס'ארא... כ'לעבען. (געהט אוועק נאך איהם).

א נ י א: פירס'ען האט מען אוועקגעשיקט אין שפיטאל?

י א ש א: כ'האב אין־דער־פריה געזאגט, מען האט אוועק־געשיקט, אודאי.

א נ י א (צו יעפיכאדאוו'ן, וואס געהט דורך'ן זאל): סעמיאן פאנטעלאיטש, גיט א קוק, כ'בעט אייך, צי מען האט אבגעפיהרט פירס'ען אין שפיטאל.

י א ש א (בעליידיגט): אין־דער־פריה האב איך געזאגט יענאר'ן. וואס איז דא וואס צו פרעגען צעהן מאל!

י ע פ י כ א ד א ו ו: מיין ענדגילטיגע מיינונג איז, אז דער אלטער־אלטער פירס טויג שוין ניט, מען קען איהם ניט פערריבטען מעהר, ער דארף זיך אומקאהרען צו זיינע אורעלטערן. און איך קען איהם נאר מקנא זיין (האט אוועקגעלייגט א רייזע־טאש אויף א שאכ־טעל מיט א הוט און צודריקט עס). נו, אודאי. כ'האב טאקע נע־וואוסט. (געהט אוועק).

י א ש א (לאבענדיג): צוויי און צוואנציג אומגליקען...

ו ו א ר י א (הינטער'ן טיר): פירס'ען האט מען אבגע־פיהרט אין שפיטאל?

א נ י א: יא.

ו ו א ר י א: פארוואס זשע האט מען ניט מיטגענומען דעם בריעף צום דאקטאר?

א נ י א: מען דארף זיי נאכשיקען... (געהט אוועק).

ו ו א ר י א (פון אנדערן צימער): וואו איז יאשא? זאגט איהם, די מוטער איז געקומען, וויל זיך זעגנען מיט איהם.

י א ש א (מאכט מיט'ן האנד): פון געדולד פיהרען זיי ארויס.

ד ו נ י א ש א (פֿאַרעט זיך די גאנצע צויט ארום די זאַכען; איצט, וועו יאַשאַ איז געבליבען אַליין, געהט זי צו איהם צו): איהר וואָלט כאָטש א בליק געטהאָן אמאָל, יאשא. איהר פֿאהרט אוועק... פערלאָזט מיך... (וויינט און וואַרפֿט זיך צו איהם אויף'ן האלז).

י א ש א: וואָם איז דאָ וואָם צו וויינען? (טרינקט שאַמפֿאַניער). אין זעקס טאג ארום בין איך וויעדער אין פֿאריז. מאָרגען זעצען מיר זיך אין שנעלצוג, און האידא — מען וועט אונז שוין מעהר ניט זעהן דאָ. עס גלויבט זיך מיר אוש ניט. וויוו לא פראנס! דאָ איז ניט פֿאר מיר, כ'קען דאָ ניט לעבען... וואָם קען מען טהאָן. נענוג אָנגעקוקט זיך די אונוויסענהייט, נענוג פאר מיר. (טרינקט שאַמפֿאַניער). וואָם זשע וויינט איהר? פיהרט זיך אויף אנשטענדיג, וועט איהר ניט האָבען וואָם צו וויינען.

ד ו נ י א ש א (פודערט זיך, קוקענדיג אין אַ שפיגעלע): שיקט פון פֿאריז א בריעף. כ'האָב דאָך אייך ליעב געהאט, יאשא, אזוי ליעב געהאט! איך בין א צארטעס וועזען, יאשא!

י א ש א: מען געהט אהער. (פֿאַרעט זיך ארום די רייזע־טאַשען, זינגט צו שטיל).

ס'קומען ארויין ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ, גאַיעוו, אַניאַ און שאַרלאָטאַ איוואַנאָוונאַ.

ג א י ע ו ו: מיר דארפען פאָהרען. וועניג צייט געבליבען. (קוקט אויף יאַשאַ'ן). פון וועמען שמעקט עס מיט הערינג!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: אין א צעהן מינוט ארום. לאָמיר זיך שוין זעצען אין די עקיפאזישען... (בעקוקט דעם גאנצען צימער). זיי געזונד דו ליעב הויז, אלטער זיידע אונזערער. אריבער וועט דער ווינטער, ס'וועט אנקומען דער פריהלינג, און דו וועסט שוין מעהר אויף דער וועלט ניט זיין, מען וועט דיך צוברענען. וואָם די וועגד האָבען אלין געזעהן! (קושט היים די טאָכטער). אוצר מיינער, דו שיינסט, דיינע אויגען פינקלען, ווי צוויי דימענטען. דו ביזט צופריעדען? זעהר?

א נ י א: זעהר! ס'פאנגט זיך אָן א ניי לעבען, מאמא!

ג א י ע ו ו (פרעהליך): אין דער אמת'ן איז אלין גוט. אייר

דער מען האָט פערקויפט דעם קאָרישען־גאָרטען זענען מיר אלע אונ־
רוהיג געווען, מיר האָבען געליטען, און דערנאָך, ווען די פראָגע איז
שוין געלעזט געוואָרען ענדגילטיג, איין מאל פאר אלע מאל, האָ־
בען זיך אלע בערוהיגט, אפילו פרעהליך געוואָרען. איך בין א
באנק־בעאמטער, איצט בין איך א פינאנסיסט... "דעם געלען אינ־
דערמיט." און דו ליובא, אזוי צי אזוי, אָבער דו זעהסט אוים בע־
כער, דאָס איז זיכער.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א : יא. מיינע נערוועז
זענען בעסער, דאָס איז אמת. (מען דערלאָנגט איהר דעם הוט אונ
פאלטא). איך שלאף גוט. טראָגט ארוים מיינע זאכען, יאשא, שוין
צייט. (צו אַנא'ן) : מיידעלע מיינס, מיר וועלען זיך אין גיכען
זעהן... איך פאָהר אוועק קיין פאריז, וועל דאָרט לעבען אויף די
געלד, וואָס די יארָאסלאווער באָבע האָט געשיקט צו קויפען דאָס
גוט — לעבען זאל די באבע! — און די געלד וועט ניט קלעקען
אויף לאנג.

א נ י א : דו, מאמא, וועסט צוריק קומען גיך, גיך. ניט אזוי ?
איך וועל זיך צוגרייטען, אויסהאלטען עקזאמען אין גימנאזיע, דער־
נאך וועל איך ארבייטען, העלפען דיר. מיר וועלען לעזען צוזאמען
פערשיעדענע ביכער... ניט אזוי, מאמא? (קושט דער מוטער די
הענד). מיר וועלען לעזען אין די הערבסט־אָוועניעדען, מיר וועלען
איבערלעזען א סך ביכער, און פאר אונז וועט זיך ענטפלעקען א
נייע, וואונדערבארע וועלט... (פערטראַכט). מאמא, קום צו פאָהרען...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו נ א : כ'וועל קומען, מיין
גאָלדען קינד. (נעהמט ארום די טאָכטער).

ס'קומט ארויס לאַפאכין. שארלאָטא זינגט שמיל צו אַ ליעדעל.

ג א י ע ו ו : גליקליך איז שארלאָטא : זי זינגט!

ש א ר ל א ט א (נעהמט אַ פּעקעל, וואָס זעהט אוים ווי אן אויס־
געווישקלט קינד) : קינד מיינס, ליו ליו... (ס'הערט זיך אַ קינדיש
געווויין : אוא, אוא!..) ווער שוין שטיל, מיין ליעבער, גוטער יונ־
געלע. (אוא, אוא!..) מיר איז אזא רחמנות אויף דיר! (וואַרפט

אַוועק דאָס פּעקעל אויף זײַן ארט). געפינט מיר, איך בעט אייך, א שטעל — אזוי קען איך ניט.

ל א פּ א כ י ן: מיר וועלען געפינען, שארלאטא איוואנאָוונא, זאָרגט זיך ניט.

ג א י ע ו ו: אלע פעלאָזען אונז, ווארים געהט אַוועק, מיר זענען פֿלוצלונג אוננויטיג געוואָרען.

ש א ר ל א ט א: אין שטאָדט האָב איך ניט ווו צו ווואוינען. כּען מוז אַוועקגעהן, מען מוז אַוועקגעהן... (זינגט צו). אלץ איינס...

ס׳קומט אריין פּישטשיק.

ל א פּ א כ י ן: א נאטור־ווואונדער.

פּ י ש ט ש י ק (קוים ווען ער כאַפּט דעם אָטעם): אוי, לאָזט מיר אָבאָטמען... איינגעמאטערט זיך... געהרטע מיינע... ניט מיר ווואסער...

ג א י ע ו ו: נאָך געלט אודאי? מען דארף בעציטענס אָבטראָגען זיך... (געהט אַוועק).

פ י ש ט ש י ק: שוין לאנג ניט געווען ביי אייך... הויכּגעשעצטע... (צו לאָפּאכין׳ען): דו ביזט דאָ... ס׳פּרעהט מיך ריך צו זעהן... א מענש מיט א קאָפּ, מיט שכל... נא... דאָ האָסטו... (דערלאַנגט לאפּאכין׳ען געלד) פּיער הונדערט רובל... בלייבט נאָך איבער אכט הונדערט פערציג...

ל א פּ א כ י ן ((געפֿלעפּט, ציהט מיט די אקסלען): ווי אין א חלום... וואו זשע האָסטו געגומען?

פ י ש ט ש י ק: וואָרט אקאָרשט... ס׳איז היים... א פּאסירונג א זעלטענע... ס׳קומען צו פּאָהרען ענגלענדער און געפינע; אין דער ערד עפּעס א מין ווייסען ליים... (צו ליובאָוו אנדרעיעוו׳נאַ): און מאַר אייך פיער הונדערט... שעהנע... וואונדערבארע... (גיט די געלד). די איבריגע דערנאָך. (טרינקט וואַסער). נאָר וואָס האָט א יונגערמאן דערצעהלט אין וואגען, אז עפּעס... א גרויסער־פֿילאָזאָף הייסט כלומר׳סט שפּרינגען פון דעכער... „שפּרינג!"

זאָגט ער, און דאָס איז די גאנצע אויפגאבע פון׳ם מענשען. (פערוואונדערט). שטעלט זיך פאָר! וואסער!..

לאָפּאכין: וואָס פאר א ענגלענדער?..

פישטשיק: כ׳האָב זיי אָבגענעבען אין ארענדע א שטיקל ערד מיט לַיִם אויף 26 יאָהר... און איצט, ענטשולדיגט מיר, האָב איך ניט קיין צייט... מען דארף פליהען ווייטער... כ׳וועל פאָהרען צו זנאָיקאָוו׳ן... צו קארדאָמאנאָוו׳ן... אלעמען בין איך שולדיג... (טרינקט). כ׳וויינש אייך געזונדהייט... דאָנערשטאָג וועל איך קומען...

לִיובאָוו אנדרעיעוונא: מיר פאָהרען איצט איבער אין שטאָדט, און מאָרגען פאָהר איך קיין אויסלאנד...

פישטשיק: ווי? (צוטומלט). וואָס עפעס אין שטאָדט? איך זעה עפעס, די מעבל... רייזע־טאשען... נו, גאָרניט... (אין טרערען). ס׳שאדט ניט, דאָס איז קאָפּ־מענשען מיט שכל... אָט די ענגלענדער... גאָרניט... זייט גליקליך... זאָל איך גאָט העלפען... גאָרניט... אלץ האָט א סוף אויף דער וועלט... (קושט ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ׳ן די האנד). און וועט איהר געוואָר ווערן, אז צו מיין לעבען איז א סוף געקומען, דערמאָנט זיך דעם דאָזיגען... פערד און זאָגט: ס׳האָט געלעבט אויף דער וועלט אזוי־נער און אזוינער... סימעאָנאָוו־פישטשיק... א ליכטיגען גן־ערן זאָל ער האָבען"... א מערקווירדיגער וועטער... א.... (געהט אוועק שטאַרק צוטומלט, קומט אָבער גלייך צורוק און זאָגט אין טיר): דאָשענקא האָט געהייסען גריסען אייך (געהט אוועק).

לִיובאָוו אנדרעיעוונא: נו, איצט קען מען שוין פאָהרען. כ׳פאָהר אוועק מיט צוויי זאָרגען. די ערשטע איז דער קראנקער פירם. (קוקט אויף׳ן זייגער). נאָך א פינף מינוט קען מען...

אנינא: מאמא, פירם׳ן האָט מען שוין אָבגעשיקט אין שפיטאל. יאשא האָט אָבגעשיקט אין־דער־פריה.

לִיובאָוו אנדרעיעוונא: מיין צווייטע זאָרג איז וואריא. זי איז געוואוינט פריה אויפצושטעהן און ארבייטען,

און איצט אָהן ארבייט איז זי ווי א פיש אָהן וואסער. דאר געוואָ־רען, בלייך געוואָרען און ווייניט נעבעך... (פּאוזע). איהר ווייסט עס גאנץ גוט, יערמאָלאי אלעקסעאיטש; איך האָב געטראכט... אויס־געבען זי פּאר אייך, און נאָך אלע סמנים האָט עס אויגסעוויזען, אז איהר וועט ביידע התונה האָבען. (שעפּטשעט צו אַניאַ'ן). אַניאַ ווינקט צו שאַרלאָטאַ'ן און ביידע געהען אַוועק). זי האָט אייך ליעב, אייך איז זי צום הארצען, און אייך הייב ניט אָן צו ווייסען, כ'הייב ניט אָן צו ווייסען, פּאר וואָס עפּעס מיידט איהר אויס איינער דעם אנדערן. איך פּערשטעה ניט!

לאָפּאכין: כ'מוז זיך מודה זיין, אז איך פּערשטעה אליין ניט. עפּעס מאָדנע איז דאָס אליין... אויב ס'איז נאָך דאָ צייט, בין איך כאָטש איצט וויליג... לאָמיר עס מאכען מיט אמאל — און באסטא, אז איהר וועט ניט זיין, פיהל איך וועל איך איהר האנד ניט בעטען.

ליובאָוו אנדרעיעוונא: אויסגעצייכענט. מען דארף דאָך נאָר איין מינוט. איך רוף איהר שוין אריין.

לאָפּאכין: אגב, איז פּארהאן שאמפּאניער. (קוקט אויף די גלעזלער). לעדיגע. עמיצער האָט אויסגעטרונקען. (יאַשאַ הוסט). דאָס הייסט אויסזשלאָקען...

ליובאָוו אנדרעיעוונא (לעבהאַפּט): נו גוט. מיר וועלען ארויסגעהן... יאשא! גוט. איך וועל איהר רופען... (אין טיר): וואריא לאָז אליין אָב, קום אהער, קום! (געהט אוועק מיט יאַשאַ'ן).

לאָפּאכין (קוקט אויף'ן זייגער): יא... (פּאוזע).

הינטער'ן טהיר — אן איינגעהאַלטענער געלעכטער, א שושקע: זיך, צום סוף קומט אריין וואריא.

וואריא (בעקוקט לאַנג די זאַבען): מאָדנע, כ'קען בשום אופן ניט גלייבען...

לאָפּאכין: וואָס זוכט איהר?

וואריא: כ'האָב אליין איינגעפאקט און כ'גערעדט ניט. (פּאוזע).

לאָפּאכין: איז וואוהין פֿאָהרט איהר איצט, וואַרווּאַרא מיכאילאָוונא?

וואַריא: איך? צו די ראגולין'ס... כ'האָב מיך בעדונ־ גען מיט זיי אכטונג צו געבען אויף דער בעל־הבית'שקייט... אן עקאָנאָמקע זיין, צי וואָס...

לאָפּאכין: דאָס איז אין יאשנעווא? א וויאָרסט 70 פון דאנען. (פֿאוזע). יא, דאָס לעבען אין דעם הויז האָט זיך גע־ ענדיגט...

וואַריא: איז וואו איז עס? ארער אפֿשר האָב איך עס פערפֿאקט אין קאסטען? יא, דאָס לעבען אין דעם הויז האָט זיך געענדיגט... מעהר וועט שוין ניט זיין...

לאָפּאכין: און איך פֿאָהר גלייך קיין כארקאָוו... מיט דעם צוג. א מאסע ארבייט. און דאָ אין הויף לאָז איך איבער יעפי־ כאדאוו'ן. איך האָב איהם געדונגען.

וואַריא: נו וואָס!

לאָפּאכין: פֿאר־אי־אָהרען אין דער צייט האָט שוין גע־ שנעהט, אויב איהר דעמאָנט זיך, און איצט איז שטיל, זוניג. נאָר אָט וואָס, ס'איז קאלט. א דריי גראד פראָסט.

וואַריא: איך האָב ניט א קוק געטאָן. (פֿאוזע). און דער טערמאָמעטער איז גאָר ביי אונז צובראָכען... (פֿאוזע).

אשטימע אין טיר אריין פון דרויסען: יער־ מאָלאי אלעקסעאיטש!..

לאָפּאכין (גלייך, ווי ער וואָלט שוין לאנג געוואַרט אויף דעם רוף): די רגע. (געהט רעש אוועק).

וואַריא זעצט זיך אויפ'ן פאָדלאָגע, דעם קאָפּ אנגעלעהנט אויף אַ פּעקעל קליידער, וויינט שטיל. ס'עפענט זיך די טיר, ליובאָוו אַנדרע־ יעוונאַ געהט אריין.

ליובאָוו אנדרעיעוונא: וואָס? (פֿאוזע). מען דארף פֿאָהרען.

וואַריא (וויינט שוין ניט, האָט אָבגעווישט די טרערען):

יא, צייט שוין, לויבע מאמע. איך וועל נאָך היינט קומען צו די ראנולין׳ס, כ׳זאָל נאָר ניט פערשפעטיגען דעם צוג...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א (אין טיר אריין): אניא, טהו זיך אָן!

ס׳קומען אריין אַניאַ, דערנאך גאיעוו, שאַרלאָטאַ איוואַנאָוונא. גאַיעוו טראגט א ווארימע פאלטא און א באַשליק. ס׳קומען זיך צוגייך די בעדיענטע, די פוהרמאַנעס. ארום די זאכען פאָרעט זיך יעפיכאָדאָוו.

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איצט קען מען שוין פאָהרען.

א נ י א (פרוידיג): פאָהרען!

ג א י ע ו ו: פרוינד מיינע, לויבע, טייערע פרוינד מיינע! פערלאָזענדיג דאָס הויז אויף אייביג, קען איך דען פערשווייגען, קען איך דען איינהאלטען זיך ניט ארויסצוזאָגען צום געזעגנען זיך די געפיהלען, מיט וועלכע ס׳איז איבערפילט מיין וועזן...

א נ י א (מיט געבעט): אָנקעל!

ו ו א ר י א: לויבער אָנקעל, מען דארף ניט!

ג א י ע ו ו (אומעטיג): מיט׳ן דופליעט דעם געלען אינדערמיט... איך שווייג...

ס׳קומען אריין טראָפימאָוו, דערנאך לאָפאכין.

ט ר א פ י מ א ו ו: נו, מיינע העררן, שוין צייט צו פאָהרען!

ל א פ א כ י ן: יעפיכאָדאָוו, מיין פאלטא!

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: איך וועל זיצען נאָך א רגע׳לע. גלייך ווי איך וואָלט פריהער קיינמאָל ניט געזעהן, ס׳ארא וועגן זענען אין דעם צימער, ס׳ארא סופיטען, און איצט קוק איך אויף זיי זשעדנע, מיט אזא צארטער לויבע...

ג א י ע ו ו: איך געדענק, וועו כ׳בין זעקס יאָהר אלט געווען, בין איך איינמאָל אין גרינעם זונטאג געזעסען אויף׳ן פענסטערן געקוקט ווי מיין פאָטער איז געגאנגען אין קירכע...

ל י ו ב א ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ א: געגומען אלע זאכען?

לאָפּאכין: דוכט זיך, אלץ. (צו יעפּיכאָדאָוו'ן, אָנטהוענ־דיג די פּאלטאָ): און דו, יעפּיכאָדאָוו גיב אכטונג, אלץ זאָל דאָ אין אָרדנונג זיין.

יעפּיכאָדאָוו (זאָגט מיט אַ הויזעריגער שטימע): זייט רוהיג, יערמאָלאי אלעקסאיטש!

לאָפּאכין: וואָס איז ביי דיר עפּעס אזא שטימע?

יעפּיכאָדאָוו: נאָר וואָס האָב איך וואסער געטרונ־קען, אראָבגעשלונגען עפּעס.

יאשא (מיט פּערזאָכטונג): אונווויסענהייט...

ליובאָוו אנדרעיעוונא: מיר וועלען אוועק־פאָהרען — און דאָ וועט ניט בלייבען קיין לעבעדיגע נשמה...

לאָפּאכין: ביז סאמע פריהלינג.

וואריא (כאָפּט ארויס פון פּעקעל אַ שירם, כ'זעהט אויס, ווי זי וואָלט איהם א הייב געטהאָן; לאָפּאכין מאכט אן אָנשטעל, אַז ער האָט זיך דערשראָקען): וואָס איז מיט אייך, וואָס איז מיט אייך... כ'האָב אפילו ניט געטראכט.

טראָפּימאָוו: מיינע העררן, קומט זעצען זיך אין די עקיפּאזשען... שוין צייט... באלד קומט דער צוג!

וואריא: אָט זענען אייערע קאלאָשען, פּעטיא, נעבען רייזע־טאש. (אין טרערען). און ווי שמוציג זיי זענען ביי אייך...

טראָפּימאָוו (טהוט אָן די קאַלאָשען): קומט, מיינע העררן!

גאיעוו (שטאַרק צוטומעלט, ווייניט שיעור ניט): א צוג... א סטאנציע... קרויזע אינדערמיט, דעם ווייסען מיט'ן דופּלעט אין ווינקעל...

ליובאָוו אנדרעיעוונא: קומט!

לאָפּאכין: איהר זייט דאָ? קיינער איז דאָרט ניטאָ? (פּערשליסט די זויט־טיר לינקס). דאָ זענען צונויפּגעלעגט די זאכען, מען דארף פערשליסען. קומט!

אני א: זיי געזונד, אונזער הויז! זיי געזונד, אונזער אלט לעבען!

ט ר ָא פ י מ ָא ו ו : זיי אונז בעגריסט, ניי לעבען !.. (געהט אַוועק מיט אַנא'ן).

וואַריאַ בעקוקט דעם גאנצען צימער און געהט אוועק פֿאמעלעך. ס'גיהען אַוועק יאַשאַ און שאַרלאָטאַ מיט'ן חינטעל.

ל ָא פ ָא כ י ן : הייסט עס, ביז פריהלינג. קומט שוין, מיינע העררן... צום וויעדערזעהן !.. (געהט אַוועק).

ליובאָוו אַנדרעיעוונאַ און גאַיעוו זענען געבליבען בייגאַנד. זיי וואַרפען זיך איינער דעם אַנדערן אויף'ן האלז — ווי זיי וואָלטען געוואַרט אויף דעם — און כליפען איינגעהאַלטען, שטיל, שרעקענדיג זיך, מען זאָל זיי ניט דערהערען.

ג ָא י ע ו ו (אין פערצווייפלונג) : שוועסטער מיינע, שוועסטער מיינע...

ל י ו ב ָא ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ ָא : ָא מיין ליעבער, צארטער, שענער גאָרטען !.. מיין לעבען, מיין יוגענד, מיין גליק, זייט געזונד !.. זייט געזונד !..

א נ י ָא ' ס ש ט י מ ע (פרוידיג, רופט) : מאמא !..

ט ר ָא פ י מ ָא ו ו ' ס ש ט י מ ע (פרוידיג, אויפגעלעבט) : הער־הו !..

ל י ו ב ָא ו ו א נ ד ר ע י ע ו ו נ ָא : מיר געהען !.. (געהען אַוועק).

די סצענע איז לעדיג. מען הערט, ווי מען פערשליסט אַלע טירען, ווי עס פֿאַהרען אַב דערנאָך די עקיפּאַזשען. ס'ווערט שטיל. אין דער שטילקייט הילכט פֿלוצלינג אָב אַ דומפֿער קלאַפּ פון אַ האַק, וואָס קלינגט איינזאַם און אומעטיג.

ס'הערען זיך טריט. פון דער טיר אין דער רעכטער זייט בעווייזט זיך פירס. ער איז אָנגעטהאָן ווי אלע מאָל, אין אַ פּידזשאק און אַ ווייסען זשילעט, אויף די פים טופליעס. ער איז קראַנק.

פ י ר ס (געהט צו צום טיר, ריחרט אָן דאָס הענטעל) : פערשלאָסען. אוועקגעפאָהרען... (זעצט זיך אויף'ן כאַפע). אן מיר האָט מען פערגעסען... ס'שאדט ניט... וועל איך דאָ זיצען... און לעאָניד אנדרעאיטש האָט וויעדער ניט אָנגעטהאָן דעם פעלץ, אוועקגעפאָה־

רען אין פּאלטאָ... (זיפּצט אַ פּערזאָרגט). איך האָב ניט אכטונג געגעבען... יונגוואַרג!.. (מורמלט עפּעס, ניט צו פּערשטעהן). דאָס לעבען איז אוועק, גלייך ווי איך וואָלט ניט געלעבט... (לעגט זיך). איך וועל ליענען אביסעל... קיין כח שוין ניטאָ, ס׳איז גאָרניט געבליבען, גאָרניט... עך, דו... צוקראָכענער!... (לויפט אונבעוועגליך).

ס׳הערט זיך אַ ווייטער קלאַנג, ווי פון הימעל, אַ קלאַנג פון אַ סטרונע, וואָס האָט געפּלאַצט, אַ גוסס׳דיגער, אַ טרויעריגער. ס׳ווערט שטיל, און מען הערט נאָר ווי ערגעץ ווייט אין גאָרטען קלאפּט מען מיט אַ האַק איבער אַ בוים.

פּאַרהאנג.

Toronto Jewish Public Library

THIS BOOK MAY BE KEPT

21 DAYS

and may be renewed once, if no application has been registered for it.

A fine of 4 cents a day is charged, if the book is kept after the last date stamped below. No book will be issued while a fine remains unpaid.

טעאטער

אנטאן טשעכאוו

דראמען

2854

Jan 30/04	42295		

Jan 30/04

2854